

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ ФРЕД САБЕРХАГЕН

Намотки

ФРЕД САБЕРХАГЕН, РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ НАМОТКИ

Превод: Валентин Кръстев

chitanka.info

Какво можеш да направиш, когато някой анонимен меценат редовно ти осигурява солидна месечна издръжка?

А ако разбереш, че за това е трябало да платиш твърде горчива цена — част от паметта си?

Тогава нещата стават различни. Особено след като откриеш, че притежаваш невероятната способност да влизаш в телепатична връзка с паметта на всеки компютър. И че си бил участник в екипа за нечисти операции на една всемогъща фирма.

Но за да търсиш своето минало, трябва да се изправиш срещу бившите си колеги — хора, които могат да те смажат с парапсихологичните си способности.

И все пак героят на Зелазни и Саберхаген няма друг избор, освен да влезе в борба с дебнештата отвсякъде смърт.

ЛЮБОМИР НИКОЛОВ

ДВАМА ГИГАНТИ В ЕДНА НАМОТКА

Да се представят двамата автори на тази книга навярно е излишно — особено що се отнася до Зелазни. След като целият цикъл за Амбър излезе на български, едва ли има сериозен любител на фантастиката, който да не е чувал неговото име. Все пак ще си позволя да отбележа, че е роден в Охайо през 1937 година, завършил с Колумбийския университет през 1962 година и точно тогава публикува първия си разказ „Игра на страстта“. Заедно с автори като Семюъл Дилейни и Харлан Елисън става водеща фигура в така наречената „Нова вълна“, която прехвърля основната насока на фантастиката от външния свят и „точните“ науки към човешката душевност, изучавана чрез науки като психология, социология, лингвистика и т.н.

Само три години след навлизането си в литературата, Роджър Зелазни започва да печели големите награди — през 1966 година му е присъдена „Небула“ за повестта „Господарят на сънищата“, а година по-късно получава „Хюго“ за романа „Безсмъртният“.

През 1970 година започва поредицата за Амбър, с която Зелазни веднага си спечелва славата на майстор на жанра „фентъзи“, след като вече се е утвърдил във философската фантастика. Българските читатели познават тези негови две лица. Но има още едно, трето лице, което според мен още не е добре представено у нас — Зелазни като майстор на фантастичния трилър. Именно от тези негови произведения е „Намотки“ — книга, която държи в напрежение до последната страница. Много бих искал след време да представя в поредицата и някои други негови ранни произведения, доставящи истинска наслада за любителите на динамичното четиво.

Колкото до втория писател, Фред Саберхаген (роден през 1930 година), той също е популярно име, както у нас, така и в чужбина — най-вече със своите разкази и романи от цикъла „Берсеркер“ описващ космическа война между хората и армия от безмилостни бойни машини. Не по-малко известен е и друг негов цикъл — обединяващ

романите „Разрушени земи“, „Черните планини“ и „Променена земя“ — в който по най-оригинален начин се смесва фантастика и фентъзи. Впрочем, Саберхаген се слави и като изключителен познавач на фантастиката — не случайно е бил избран за автор на статията „научна фантастика“ в Британската енциклопедия.

Сътрудничеството на два таланта от подобна величина не е рядкост за американската фантастика. По принцип американските фантасти са склонни към експерименти и дори най-големите имена често решават да изprobват съвместното писане просто от интереса да видят „какво ще се получи“. Така възникват двойки като Зелазни и Шекли, Зелазни и Дик, Нивън и Пурнел, Силвърбърг и Азимов, Пол и Корнблът... Често се оказва, че „играта не си е струвала свещите“. Но понякога резултатът е просто зашеметяващ.

Както ще се убедите от следващите страници.

1.

Щрака-трак. Щрака-трак.
Дясното на борд, два градуса.
Щрак. Щрак.

... И през лениватата полуздрямка нечии думи изстрелят хиляди кораби, изгарят моите недостижимо високи кули, алуминий. Сладостни и мъчително неуловими... Ето, избягаха вече. Какво...

— Странен човек си ти, Доналд БелПатри — долитаха думите.
— И мал си никакви премеждия.

Не обърнах глава. Престорих се на задрямал, докато подреждах усещанията си. Светът отново се бе изпълзнал, както прави понякога. Или пък аз самият? Е, все още бях тук и сега... или по-точно ние бяхме — точно както преди броени мигове. Тук — тоест върху надстройката на моята лодка-къща, „Прас-Тряс“, която пълеше бавно, може би едва с един километър в час, през мангровия канал, лъкатушещ на юг покрай склона на Лонг Кий, някъде по средата между Маями и Кий Уест. Топло, хладно, светло, тъмно. Светът примигваше по затворените ми клепачи...

Водеше ни новият автопилот, модел Радио Шак, който съгласуваше своята програмирана карта със сигнали от неотдавна изградените покрай водния път държавни радиофарове и добавяше към тази салата данните от един малък радар като някакъв талисман против катастрофи. Тук каналът беше доста тесен, на места две лодки-къщи просто биха се заклешили при разминаване — а значи беше и достатъчно сенчест, за да направи приятни продължителните слънчеви бани през лятото. Нещо повече. Направо разкошни. А това всъщност бе единственото, което ме интересуваше. Обаче...

Не се обърнах веднага към Кора; само изръмжах нещо. Трябваше да направя поне това, тъй като усещах по тона ѝ — знаеше, че съм буден.

Но явно реакцията ми съвсем не я задоволи. Тя безмълвно очакваше нещо повече.

— Банално — казах най-после. — Посочи ми трима души, които да не са имали никакви премеждия. Или поне един.

— Образован — Кора се замисли, сякаш диктуваше впечатленията си в касетофон. — Доста интелигентен. Възраст около... колко? Двайсет и седем?

— Там някъде.

— Размер — солиден. Макар и все още не напълно обезобразен от прекалена привързаност към италианската кухня.

— През двете седмици на краткото ни познанство бяхме свикнали непрекъснато да разменяме шеги относно общата ни слабост към макаронените изделия. Веселият тон доста умело прикриваше разпита. — Финансово положение — очевидно осигурено. Амбиции... — Кора нарочно остави изречението недоизказано.

— Да си прекарвам приятно — помогнах й аз, без да се обръщам.

Както лежах със затворени очи, пърпоренето на двигателя се смесващо във въображението ми с брътвежа на безброй битове информация в микрокомпютъра. Всъщност, все още не се доверявах на проклетата машинария. Иначе бих могъл да се отпусна от полудрямка в дълбок, непробуден сън, като ѝ оставя да се грижи за всичко. Тогава този разпит щеше да бъде избегнат. Е... поне отложен, предполагам. Знаех обаче, че рано или късно пак щеше да ми дойде до главата. Кора се подготвяше за него от няколко дни.

— Което — отвърна тя, — ти си превърнал в същинско изкуство. Очи — сини. Коса — тъмна и къдрава. Сурови черти. Някой пристрастен наблюдател би казал дори „красиви“. Без каквito и да било видими...

Вярно е, на пръв поглед нищо забележимо. При нормални обстоятелства, искам да кажа. Но тъкмо по тази причина бе заглъхнал гласът ѝ. Белезите бяха добре прикрити под въпросната „тъмна и къдрава“. Кора ги откри преди около две седмици, докато лежах с глава в ската ѝ, и веднага попита за тях. Изведенъж ме обзе чувството, че открай време ме тормози по тоя въпрос и страшно ми се искаше да престане.

Знаех, че ако ѝ кажа грубо да си гледа работата, няма да настоява.

Но, естествено, след това можеше повече да не я видя. А напоследък открих, че държа да я виждам.

Струваше ми се, че нейното влечеие към мен е нещо повече от една мимолетна ваканционна връзка и аз...

Обърнах глава, подпрях се на лакти и я погледнах. Тя също беше висока — почти метър и осемдесет, с дълго, гъвкаво тяло, което в момента лежеше опънато на плажна кърпа върху покрива на надстройката. Беше свалила горнището на банския, но запазваше късчето плат на една ръка разстояние в случай на спешна нужда — например някое сериозно спречкване с мен.

Общо взето, предпазлива млада дама, както би трябвало да се очаква от една учителка. И, при това, красива. Е, не чак като холивудска звезда. Тъмната ѝ коса бе по-къса, отколкото повеляваше последната мода — както казваше самата тя, така ѝ било по-лесно, а в живота имало далеч по-важни занимания от някакви си грижи за косата... Но главното, което започвах да откривам в отношението си към нея, бе, че не искам да я загубя.

— Без какъвто и да било видим повод за съществуване? — подсказах най-после аз. На шега, разбира се.

Кора се извъртя, за да ме погледне право в очите.

— Разкажи ми къде си израснал — помоли тя. — По говора ти личи, че си от Средния Запад.

Тази тема бе по-безопасна, или поне така изглеждаше. Опасност? Сериозно ли го мислех? Осъзнах, че е така. За един странен миг се почувствах като животинче, заклещено с чатал и приповдигнато за внимателен оглед. От това ме болеше — на места повече, другаде по-малко. Като белезите. Винаги се бях смятал за недостъпен отвъд определена точка и...

Бях удостоен с възможността да зърна за миг как се гърча между пинсетите. Нещо не бе наред. Сякаш за някои неща не биваше да питам дори самия себе си. При първия си кратък самоанализ от години насам откривах, че в моето същество е втъкана някаква безумна нишка. Но това бе единственото, което видях. Нямаше начин да се доближа до нея, а още по-малко — да я разнища.

Мисълта отмина също тъй бързо, както се бе появила и това ме зарадва. Стъпвах на по-безопасна почва.

— Горен Мичиган — отвърнах аз. — В едно толкова малко градче, че сигурно изобщо не си чувала за него. И отгоре на всичко се нарича Багдад. Недалеч от Националния парк „Хайаута“. Милион

езера и милиарди комари... Какво да ти кажа? Типично провинциален живот.

Тя се усмихна за пръв път от доста време насам.

— Блазе ти. С тоя мой живот в Кливланд... Сигурно баща ти е бил собственик на местната дъскорезница или нещо подобно?

Поклатих глава.

— Не. Само работеше в нея.

Не изпитвах особено желание да говоря за родителите си, а откровено казано — дори и да мисля за тях. Те бяха добри хора. Животът в Багдад беше идиличен. Детството ми напомняше приключенията на Хък фин. Но това беше много отдавна и никак не ми се щеше да поглеждам назад.

Друга лодка-къща изникна иззад завоя и запълзя бавно към нас. Моят робот ни придвижи още малко надясно, осигурявайки предостатъчно място за разминаване.

— Мислех си, че може би преживяваш от някакво наследство.

Заболя ме глава — вероятно от слънцето. Седнах и разтърках тила си.

— Не носим никакви риболовни принадлежности, нали? — запитах аз. — По дяволите! Канех се и забравих.

— Добре, Дон. Извинявай. Изобщо не ми влизаше в работата.

Другата лодка-къща беше изключила двигателите и минаваше край нас по инерция. На единия прозорец откъм нашата страна цъфнаха главите на двама младежи. Напоследък момичетата, които се пекат без горнище, не бяха рядкост, но толкова привлекателни като Кора очевидно се срещаха рядко. Единият младеж каза нещо, но макар че напрегнах слух, не го разбрах. Стана ми неловко и пристъпих настани, за да закрия Кора, докато си слага горнището. Главата ми вече се цепеше от болка.

— Не! Виж какво, Кора... По дяволите! Не го приемай така!

— Не се обиждам.

— Но ти се отдръпваш от мен. Усещам го.

— Отдръпвам ли се? Или някой ме отблъсква?

— Аз...

Станах, но нямаше къде да отида. Двамата похотливо зяпнали юноши отминаха покрай нас и когато отново включиха двигателите, аз ги изпратих с почти безнадежден поглед.

Седнах с гръб към Кора и провесих крака от плоския покрив. Почуках с пети по корпуса от фибростъкло. Работът-навигатор бръщолевеше данните си сред умопомрачителна тишина.

— Дон, наистина въобще не ми влиза в работата откъде идват парите ти. Знам само каквото ми каза веднъж — че възлизат на осем хиляди долара месечно, които постъпват по банковата ти сметка и...

— Кога съм ти казал това?

— Преди няколко нощи. Сигурно вече си бил задрямал, обаче ми се стори правдоподобно. Ти май водиш доста охолен живот.

Усетих как лицето ми пламва под грижливо поддържания загар.

— Искаш да знаеш откъде идват парите ми, така ли? — изкрешях. — Е, аз пък не искам!

Зашо ме караше да се чувствам като дете, изповядващо някакъв таен грях? Изпитах неистово желание да се обърна и да я зашлевя през лицето.

Кратко мълчание. После тя запита още по-озадачено:

— Какво не искаш?

Изведнъж гърлото ми се стегна, главата ме цепеше кански.

— Не искам да мисля за това! — изтърсих най-сетне. Думите сякаш сами излетяха от устните ми.

После се завъртях към нея и ръката ми, която само преди миг заплашваше да я удари, ненадейно политна напред и я сграбчи за китката. Не можех да изрека нито дума, ала знаех, че не съм в състояние да я пусна.

По лицето ѝ се изписа възмущение, което изчезна също тъй бързо, както се бе появило. Тя се вгледа в мен и потръпна от съжаление и загриженост.

— Дон... Божичко, ти имаш неприятности — нали?

— Да.

Обзе ме облекчение, че успях да кажа поне това. Неприятности ли? Да, вече знаех, че имам неприятности. Нямах ни най-малка представа какви точно. Но неприятностите бяха факт. Разбирах го. Кора ми бе помогнала да проумея.

— Ще трябва да ме пуснеш — каза тя, опитвайки да си възвърне безгрижието. Зле закопчаният сутиен заплашваше да падне. — Идва още една лодка-къща.

Вдигнах поглед. Лодката тъкмо се показваше иззад един широк завой на около осемдесет метра пред нас. Докато гледах и пръстите ми се разхлабваха около ръката й, през прозорчето на кабината надникна едно зачервено от слънцето мъжко лице.

— Прилича на самия Уили Бой Матюс — казах аз и сам се изненадах на този неясен, но явно шеговит намек, дошъл от някаква отдавна напусната територия.

Изведнъж осъзнах, че току-що съм преодолял тежка душевна криза и едва не се задавих от облекчение. Въпреки всичко Кора бе с мен. Усещах, че каквото и да се случи, няма да скъсам с нея.

— Уили ли...? Как тъй се сети за него? — Кора сякаш изгаряше от желание да ми говори за каквото ѝ хрумне, докато ръцете ѝ машинално закопчаваха сутиена.

— Не знам. Сигурно някогашните знаменитости просто изникват неканени от време на време.

Всъщност сега, гледано по-отблизо, лицето в отминаващата лодка не напомняше кой знае колко физиономията на покойния сектантски проповедник, какъвто го помнех от екрана и вестникарските страници. Просто някакво смътно, едва ли не въображаемо подобие. Когато съзнанието силно желае да избяга от нещо, хваща се за първото, което му падне.

— А сега ще ми кажеш ли за неприятностите си? — запита Кора.
— Уверявам те, нищо страшно няма да стане, ако ми кажеш.

Не знам дали вярвах в това, но исках да вярвам. По някаква загадъчна причина се чувствах отчаян, готов да заплача. И ми се струваше чиста глупост да не извлека поне мъничко полза от преживяната травма. Само още едно усилие, казах си, и всичко ще излезе на бял свят. Тя щеше да знае толкова, колкото и аз. Щяхме да се сближим, тъкмо когато бяхме стигнали почти до ръба на раздялата. Какво толкова би могло да стане? Едва ли щеше да е ужасно, макар че по нервите ми почваха да танцуваат безформени зловещи предчувствия.

— Добре — казах аз и хвърлих поглед към искрящата вода в далечината. — Не знам откъде идват парите.

Помълчах с надеждата Кора да каже нещо. Но тя мълчеше.

— Докато не насиљвам нещата — продължих аз, — докато не се опитвам да разбера, всичко ще бъде наред. Просто знам, че е така. Те пристигат чрез ЕПП — разбиращ ли, електронен паричен превод —

без каквito и да било данни за източника. Преди около година все пак отидох в банката и попитах трудно ли ще е да го проследя. Казаха ми, че няма никакъв начин да бъде издирен по информацията, с която разполагат. После се разболях за няколко дни и оттогава не съм мислил по въпроса. Добре ми е, стига да не се чудя откъде идват парите. Всичко е наред.

Последното изречение отекна в главата ми. Бях го изтърсил като научено наизуст. Сам се чудех как мога да кажа подобно нещо за положението, което описвах. И не само да го кажа, а да му вярвам години наред.

Вдигнах ръка и разтърках челото, очите си. Главоболието не спираше. Когато отпуснах ръка, видях, че трепери.

Неочаквано Кора положи ръце на раменете ми.

— Не го вземай навътре, Дон — рече тя. — Мислех си, че може би получаваш някакво обезщетение за инвалидност. Нали разбиращ — белезите по главата ти и тъй нататък. Но това със сигурност не е нещо, от което човек трябва да се... срамува.

Едва сега осъзнах, че се държа така, сякаш наистина се срамувам от нещо. Макар да нямах ни най-малка представа защо. Особено пък сега. Но не смеех много да мисля за това. И в действителност знаех защо точно сега. Наистина имаше нещо... нещо необикновено... в моя начин на живот. Ала далеч по-необикновено бе моето отношение към живота... от колко време насам? Усетих, че се обливам в пот. Трябаше да има някаква странна причина. Нещо ми подсказваше, че не става дума за просто инвалидно обезщетение. По дяволите, не знаех какво е и не исках да знам. Осъзнах, че ме е страх да разбера. Тъй дяволски се страхувах, че бях готов почти на всичко, за да не узная. И все пак...

Кора седна до мен, провеси дългите си, загорели крака и ги размаха. Гледахме осияната с вълнички водна повърхност, която ту потъмняваше, ту отново ставаше лъскава, докато пресичахме сенки и светлинни. Навярно за Кора тази вода приличаше по-скоро на Роршахов тест^[1], отколкото на магическо огледало, тъй като в нея не виждаше нищо от моите страхове.

— Не вярвам да е чак толкова страшно — тихо изрече тя. После помълча и добави: — Но нали каза, че семейството ти не е заможно?

Кимнах. Чувах я само отчасти, защото сега кризата бе отминала. Тя бе постигнала нещо като победа — и двамата знаехме това, макар

че нямахме представа в какво точно се състои, а аз едва почвах да проумявам станалото. Сякаш ме подмамваше омайната песен на морски сирени. Знаех, че вече никога не ще бъда същия, както преди броени минути. Потреперих и хванах ръката ѝ. Продължихме да гледаме водата и болката в главата ми поутихна.

В един миг на кристално прояснение аз почти видях как наоколо вместо мангрови гъсталаци се извисяват борове и хвойни. Успях да вдъхна мириса на гора, да чуя нейния шум вместо плясъка на соления океан, развиващ своите празни ръкави.

За пръв път от много време насам — може би от години — исках да се върна у дома.

— Кора?

— Да?

— Ще дойдеш ли да те запозная със семейството си?

О, благословена добропорядъчност!...

---

[1] Тест на Роршах (по името на Х. Роршах (1884–1922), швейцарски психиатър) — тест за анализ на личността, в който лицето, което е подложено на тест, описва впечатленията си при разглеждане на стандартна серия от безформени мастилени петна; след това отговорите се анализират и интерпретират. — Б.р. ↑

2.

Тики-тик? Тики-тик...?

Тики-тик.

Нешо прещракваше. Нечуто. Някак някъде другаде.

Цъкатрак. Цък-трак. Щрака-так. Щра...

Завъртане. Напред и назад. Почивка. Пулс. Завой. Отново.

Голямата лъскава паница с азбучна супа се люшна пред мен. Фасада. Гмурнах се през нея натам, където невидима ръка стискаше нишките на властта. Разбира се. Една нишка ще ме отведе до друга, тя пък до трета. Назад. Лъкатуша, пулсирам...

Малкото пристанище, в което закарахме „Прас-Тряс“ същия следобед, притежаваше всички удобства, включително свързочна мрежа за бордови компютърни телефони. Мнозина летуващи шефове обичаха да разполагат с такива устройства на лодките си.

Бях се отървал изцяло от досегашните тревожни симптоми, макар че усещах да ме обгръща една почти приятна умора и никакво замайващо вцепенение, от които знаех, че мога да се отърся, ако потрябва. Но изобщо не се наложи и аз благодарих на човешкото тяло и ум за упойката, която понякога ни предлагат най-услужливо. Една огромна пържола би могла да допълни магията твърде задоволително. Но първо работата, реших аз.

— Мога да поръчам билетите още сега — казах малко нетърпеливо.

Кора се усмихна и кимна.

— Давай. Не съм размислила.

Излязох навън и съединих простичките контакти, които ни свързваха с информационната мрежа на континента и целия свят. После се върнах в другото помещение, където държах апаратурата.

В поръчването на билетите не би трябвало да има нищо особено трудно или вълнуващо. По същество то се свеждаше просто до свързването на моя информационен процесор с тези на авиолиниите и

банката, заедно със заявката ми колко души ще пътуват, закъде, кога и каква класа желаем. Обаче...

Стана след като вече бях свършил работата. Би било нормално да се пресегна и да изключа апаратурата. Но не го сторих. Вместо това се взрях в екрана на монитора и ме обзе приятно усещане за добре свършена работа — направо по часовник, цък-цък...

Цъкатрак...?

Изглежда, че се зарях в някакъв унес — отначало си мислех за звука и какво може да означава, сетне за гладката, безупречна работа на самата система, която вършеше всичко това, а после...

Като че чух Кора да ми подвиква, но с никак разсеян, небрежно въпросителен тон, който едва ли изискваше отговор. А после сякаш почнах да сънувам наяве.

Струваше ми се, че летя главоломно по някакви светли и тъмни линии, като с побесняло влакче в увеселителен парк — нагоре, надолу, лупинг и пак напред — не, всъщност назад, все по-назад през някаква позната територия, някакъв умствен или духовен пейзаж, който може да бях посещавал в предишен живот или едва вчера в миг на разсеяност. И там, в края на линията, имаше място, където бе скрита част от моя живот. Когато го достигнах, стените наоколо не ми позволиха да вляза. Помъчих се да ги преодолея и както летях напред, около мен безмълвно избухнаха тревожни сигнали...

— Дон! Добре ли си?

Вдигнах очи и видях Кора да ме гледа от вратата. Намерих сили да се усмихна.

— Мислех си за родния край — казах, докато се отърсвах от видението. После разтърках очи и се прозинах.

— За момент помислих, че си заспал или...

— ... или откачил? — довърших аз. — Де такъв късмет. Знам, че някой трябва да те нахрани от време на време. Приготви се и...

Изведнъж осъзнах, че тя вече е облечена с широка тъмносиня пола и червена плажна блуза без гръб.

— Дай ми пет минутики — казах, — и ще слезем на брега да потърсим протеини.

Тя се усмихна. Изключих терминала си.

Към дома. Все пак беше приятно.

Цъка-трак.

В Детройт се прехвърлихме на самолета за Есканаба, в горната част на Полуострова, северно от езерото Мичиган. Покрай брега платноходките на летовниците обсипваха блесналото водно огледало като конфети и това ме изпълни с неповторима възбуда. Колкото понадълбоко прониквахме в моето пасторално минало и го превръщахме в настояще, толкова по-вълнуващо и познато ставаше всичко наоколо. Непрестанно сочех нещо на Кора — забележителности от пейзажа, факти, истории, които почти неволно изникваха в съзнанието и на езика ми.

Бяхме поръчали кола под наем и я взехме почти веднага след кацането, тъй носехме само ръчен багаж. Напуснахме града и подкарахме на север покрай брега по магистрала 41. Косо падащите слънчеви лъчи сякаш разбиваха огромното стъкло на езерото и вълните препускаха насреща ни като пукнатини. След няколко километра им обърнахме гръб и завихме към Корнел по шосе G-38. Неравният тъмнозелен хоризонт ми се струваше толкова близък, като че можех да го докосна с ръка. Въображението ми бликна напред, пресъздаде местата отвъд хоризонта.

— Все пак, мисля че трябваше да телефонираме — отново повтори Кора. — За пет години хората стават други, нещата се променят.

Пет години. Наистина ли? Нима толкова отдавна не бях си идвал? Така твърдях, но всъщност това бе първото, което ми хрумна, без да размисля сериозно. Знаех, че миналата година — 1994 — изобщо не съм напускал Флорида, а и предната година също, поне доколкото можех да си припомня. Виж, през 1992... Нямах представа какво съм правил през 1992 година.

— Малко ме тревожи предстоящата среща със семейството ти.

Според никакъв пътен знак, Багдад се намираше на двайсет километра от Корнел. Според мен също.

Усмихнах се.

— Няма защо да се тревожиш.

— Дано.

— Всичко ще бъде наред.

И как иначе? С наближаването към Багдад чезнеха и последните ми тревоги относно онова, което щяхме да открием, там. Най-важното... усмихнах се... най-важното бяхме ние — Кора и аз.

Макар и малък, Корнел очевидно бе претърпял известни промени през последните няколко години. Почти нищо тук не разбуждаше стари спомени. Но пътят, високите дървета от двете му страни, старата железопътна линия, самотната водна кула, върху която се кипреше овехтяла рекламна tabela — всичко това ми се стори познато до болка.

— Онова там е ново — казах аз и това бяха първите думи, произнесени в колата от няколко километра насам.

Първата бензиностанция в покрайнините на Багдад бе на „Стандард“ — малка и очукана, тя нямаше нищо общо с грамадните новички центрове на „Ангра Енърджи“, които си спомнях толкова ясно. На влизане в града зърнах и нова tabela:

БАГДАД

НАСЕЛЕНИЕ — 442

Послушно намалих скоростта до посочените от един пътен знак 50 километра в час и продължих напред. Шосето пресичаше града от край до край и освен него комай нямаше нищо, достойно за името „улица“. Пресечките, които се отклоняваха настрани, бяха кални, буренясили, тук-там разровени от коловози и дупки. Къщи с ламаринени покриви — някои от тях дори с дворове, където стърчаха коли върху трупчета, вехти вършачки и редосеялки, строшени домакински уреди, порутени навеси и останки от отсечени дървета, зарязани тъй, сякаш за да прикрият изпотрошени стобори и олющената мазилка зад занемарените живи плетове, лехи с ружи и храсти подивял люляк.

Лошото бе, че не помнех такава улица. Е, може би в другия край на града...

Само че другият край дойде отвратително бързо — просто подминахме една сграда, която се оказа последна и пак бяхме извън града.

Население — 442.

Не можеше да е чак толкова малък. Твърдо знаех, че като дете съм бил обкръжен от нещо като градски живот, или поне живот в един свят, където съществуват истински градове — но не и такава безкрайно затънтела пустош. Спомнях си... повече неща. Къде беше червеното тухлено училище с черните пожарни стълби, бялата църква с

камбанарията, киното с грамадните афиши? Къде беше домът на родителите ми?

Както карах и се озъртах съсредоточено наоколо, Кора сто на сто беше разбрала, че нещо не е наред. Всъщност тя от самото начало знаеше това, но сега навярно предполагаше, че нередното изведнъж е придобило нови измерения.

Натиснах спирачките, свърнах колкото може по-плътно до канавката край тесния банкет и направих обратен завой. Без проблем. Дори и сега, в разгара на лятото, тук почти нямаше движение. Наоколо не се мяркаше жива душа. Бавно подкарах назад към онази част на градчето, която с известно усилие би могла да се нарече търговски квартал. Имаше цифром и словом четири магазина — всичките до един със стари, порутени и съвършено непознати фасади.

КАФЕ

Да, не беше лоша идея. Паркирах колата — сигурно можех спокойно да я зарежа на сред улицата — после слязохме и тръгнахме към кафето.

Бяхме единствените клиенти. Настанихме се на бара и си поръчахме чай с лед. Денят бе топъл. Вероятно не биеше на очи, че се потя.

— Знаете ли тук някъде да живее семейство БелПатри? — попитах аз отегчената сервитьорка със син маникюр.

— Кои?

Повторих фамилията буква по буква.

— Не. — Тя навярно беше собственичката, или поне роднина на собствениците. Някак от пръв поглед си личеше, че е живяла по тия места години наред. — Имаше едно семейство, Бел се казваха май — добави тя, — обаче не тук, а в Перонвил.

— Не са те.

Седяхме и си пиехме чая. Зяпах как една адски чевръста муха се промъква във витрината, за да изследва кокосовото покритие върху нещо триъгълно, жълто и сухо на вид. Нямах желание да поглеждам към Кора. Тя дрънкаше за разни дреболии, а аз отговарях наслуки с „да“ и „не“.

След като платих, двамата излязохме, върнахме се в колата и потеглихме бавно на юг. Взирах се във всички разклонения по пътя.

Нищо. Въобще не беше онова, което очаквах. Нищо не изглеждаше както трябва.

В края на града отбих към бензиностанцията на „Стандард“ и поръчах бензин. Забелязах, че дори няма сервиз за презареждане; явно из тия северни дебри, далече от Сънчевия пояс и евтината енергия, все още имаше съвсем малко електрически коли, или пък изобщо липсваха. А новата станция на „Ангра“, която си въобразявах че помня (не, наистина си я спомнях!) май имаше сервиз за презареждане.

Пред служителя на бензиностанцията отново повторих същите безнадеждни въпроси за семейство БелПатри. Изредих името буква по буква. Кора слушаше с безмълвно, търпеливо съчувствие. Човекът никога не бе чувал подобна фамилия.

Когато пак седнахме в колата и се наканих да включам двигателя, Кора проговори:

- Помниш ли как изглеждаше улицата пред вашата къща?
- Разбира се — казах. — Само дето споменът не е верен.

Да, бях потресен от това откритие. Но както осъзнах — не чак толкова, колкото би трябало. Вероятно на някакво подсъзнателно ниво съм знал през цялото време, че домът и детството от моите спомени, са изкусно съчинени лъжи. Обаче главното бе, че дойдох тук, че се изправих лице в лице с този факт. И най-важното — Кора беше до мен.

Обясних всичко това малко по-многословно — струва ми се, че избистрях нещата не толкова за нея, колкото за самия себе си.

— Разбира се, помня и улица, и къща. Но те не са в този град. Тук няма нито една улица от моите спомени, нито една къща, нито един човек. А за тукашните хора и места не си спомням съвършено нищо. Никога преди не съм бил в Багдад, щата Мичиган.

Настана дълго мълчание. После тя каза:

— А дали няма два...?

— Два града с едно и също име в Горен Мичиган? И двата само на няколко километра северозападно от Есканаба, на едно и също шосе? Пътя наистина си го спомням и подробните съвпадат изцяло. Чак до началото на града. Оттам нататък... Сякаш е било присадено нещо друго.

Казах го и сам не знаех какво имам предвид — дали че нещото е било присадено в географията, или в паметта ми. Едно от двете...

— А родителите ти? Дон! Щом те не са тук...?

Както винаги, техните образи бяха кристално ясни. Но някак безлични, като герои от филм или книга — сякаш никога не сме били особено близки. Мама и татко. Страхотни родители. Не ми се мислеше за тях.

— Добре ли си?

— Не, но... — Изведнъж осъзнах, че кой знае защо сега ми е мъничко по-добре, отколкото преди, когато живеех във Флорида и нямах грижа за нищо на този свят. — Ще се върнеш ли с мен във Флорида?

Кора се разкиска нервно — донякъде може би и от облекчение, че се справям така добре.

— Във всеки случай определено не смятам да остана тук до края на лятото.

Подкарах по познатото шосе. Сбогом, Багдад, крадецо на моята младост. И Самарканд да беше — все тая.

3.

Залезът, Вечерницата, хоризонт като букет от повехнали рози...

Бяхме успели да хванем бърза самолетна връзка до Детройт и почти веднага след това за Маями. Кора не хареса мястото до прозореца, тъй че сега седях там и гледах как звездите изникват една по една, сякаш някой пробива дупчици в мрака.

— Ще посетиш ли някого, като се върнем? — подхвърли тя.

— Кого? — запитах аз, макар че знаех отговора. — И за какво?

— Това също го знаех.

— Лекар, естествено. Някой специалист по тия работи.

— За луд ли ме смяташ?

— Не. Но и двамата знаем, че нещо не е наред. Ако ти се повреди колата, откарваш я при механик, нали?

— А ако дясното ти око те съблазнява?

— Никой не те кара да разиграваш едипов комплекс. Говоря за психиатър, не за психоаналитик. Може да е нещо органично, например някоя разместена костица от... злополуката, която си преживял, или нещо подобно.

Дълго мълчах. Не ми хрумна нищо по-умно, освен накрая да кажа:

— Тази идея просто не ми харесва.

— „Със тъй красива пустота не можеш нищичко да сториш, освен докрай да я загладиш“ — печално рече тя.

— Ъ?

— „Мой живот е прекрасната Лета. Вече никога, никога, никога към дома си не ще се завърна!“. Силвия Плат — поясни тя. — Из едно нейно стихотворение за амнезията. Значи искаш и занапред да не знаеш?

— От учителка по английски само цитати да търсиш — казах аз, макар че последният ред никак не ми харесваше.

Помислих си, че не мога просто така да забравя пътуването до Мичиган и пак да потъна в щастливо неведение. Не. Сега, след като

знаех, навярно имаше начини сам да си изясня нещата. Но пък от друга страна ме мъчеше странното чувство, че може отново да се отпусна, да забравя всичко, да заплувам надолу по течението и вече никога, никога, никога да не се завърна. Стана ми страшно.

— Имаш ли представа как да намерим свестен лекар в тая област? — попитах аз.

— Не. Обаче да пукна, ако не разбера.

Пресегнах се и погалих ръката ѝ. После я погледнах в очите.

— Добре — казах.

Освен лодката-къща, имах и апартамент в Кийс, но предпочетохме да отседнем на хотел в Маями, където имаше далеч побогати медицински възможности. Кора грабна телефона и се свърза с познатата на някакъв приятел, който пък имал приятел в ръководството на медицинския институт. Според нейната теория, лекар трябвало да се избира по това, към кого се обръщат другите местни лекари, когато закъсят. Два-три часа след настаняването в хотела, вече си имах уговорен час за утре сутринта при психиатър на име Ралф Дагит.

Сякаш в опит да се подготви за предстоящото преживяване, тази нощ подсъзнанието ми поднесе богата реколта от сънища. Уили Бой Матюс се подаде иззад една бензиностанция нейде в далечните северни гори и ме предупреди, че при следващото качване на самолет ще си имам неприятности, после се превърна на мечка. Кора се бе съблъкла чисто гола, за да влезе по-лесно в домашния ми компютър и да го поправи, обаче по някое бреме обяви, че всъщност ми е майка. Все така насиън пристигнах в кабинета на психиатъра и открих, че зад бюрото ме дебне в засада някакво черно, тантуресто чудовище.

На сутринта станах, избръснах се, хапнах нещичко и се оказа, че действителността не е чак толкова страшна. Доктор Дагит беше любезен и добродушен човек на около четирийсет години, нисък и набит, по-скоро як, отколкото пълен, с две думи — същински понеадрят, гладко избръснат хобит. На бюрото пред него лежеше медицинският формуляр, който току-що бях попълнил. Той го огледа с непроницаемо изражение, докато си бъбрехме защо съм дошъл при него. Във формуляра нямаше нищо съществено. Доколкото можех да си припомня, цял живот съм бил отвратително здрав.

След като даде формуляра на сестрата да го въведе в служебния компютър, докторът светна в очите ми. Разпита за главоболия, но и тук

нямах кой знае какво за казване — онова на лодката беше изключение. Провери рефлексите, координацията и кръвното ми налягане. След това ме накара да седна на един неудобен стол и нахлузи около главата ми и облегалката някаква сложна рамка. Сестрата дотъркаля апаратура за КОХ-ЯМР (компютризирана осева холография чрез ядрено-магнитен резонанс) — с други думи, преглед на мозъка. Тази техника бе влязла в употреба през последните години и за разлика от някогашните рентгенови снимки, проектираше холографско изображение на органа — на някое скришно място, ако пациентът е прекалено чувствителен, но можеше и направо пред него. Радвах се да открия, че моят лекар използва последните достижения на науката, а и не съм от плашливите. Макар че започна да изследва изображението зад параван, Дагит не възрази, когато помолих да погледна.

За пръв път виждах мозъка си — сивкаво-розово цвете с дебело стъбло. Крехка работа. Това ли бях аз — „вълшебният стан“ на Шерингтън, в който милиарди клетки се бореха да изтъкат моята личност? Или просто приемник, улавящ излъчванията на душата ми? Или „живият компютър“ на Мински? Или...

Така и не стигнах до извод каква връзка имам с това нещо, защото Дагит прекъсна разсъжденията ми, като извади лулата от устата си и започна да сочи с нея.

— Това тук прилича на белег в темпоралната област — каза той.
— Обаче е гладък. Интересно... Някога да сте имал припадъци?

— Не, доколкото знам.

— Да сте се събуджал от сън с изпохапан език, подмокрен, с болки в мускулите?

— Не.

Той мушна напред и мундщукът на лулата потъна в изображението. Неволно трепнах.

— Понякога работата става много засукана долу, в подкорната област — отбеляза Дагит. — Там пораженията могат да сторят невероятни неща с паметта, но... — Той помълча и оправи настройката. — Разкажете ми по-подробно какво стана през онова пътуване до Мичиган. Ето! Подкорието изглежда наред, макар че... Хайде, разказвайте.

Той продължи да ме предразполага с небрежни реплики, докато изрежда цялата история на пътуването и предшестващите събития.

Кора беше в кабинета и можеше да потвърди, че поне тези спомени са верни.

Най-после Дагит щракна един ключ и увисналият във въздуха мозък изчезна. Малко се стреснах.

Докторът се обърна към мен.

— Бих искал да опитам с хипноза. Имате ли възражения?

И да имах, не ми остави време да ги изложа — а това, предполагам, бе признак, че поне съм интересен случай.

— Подлаган ли сте на хипноза преди? — попита той.

— Не, никога.

— В такъв случай, дайте да ви настаним по-удобно.

Той съмъкна рамката, отведе ме до един тапициран стол и наклони облегалката силно назад. Някакъв вграден уред следеше мозъчните ми ритми, съгласуваше своите данни с част от тях и след това постепенно увеличаваше мощността, като в същото време правеше едваоловими корекции. Не знам точно как, но усещах работата на компютърния чип, който контролираше този прибор. Вълните му ме обляха като вода, сетне в черепа ми запраща неясен шум и загубих съзнание.

— Как се чувствате?

Доктор Дагит се привеждаше над мен и върху лицето му беше изписан професионален интерес. Кора надничаше иззад рамото му.

— Май съм добре — отвърнах аз, после примигах и се размърдах.

Имах чувството, че съм спал дълго. И сякаш бях сънувал — от онези сънища, които просто не успяват да оцелеят след събуждането.

— Какво си спомняте за Багдад? — попита докторът.

Все още имах два комплекта от спомени — единият за града, който наистина бях видял, а другият, вече овехтял и започващ на свой ред да се превръща в сън — за онзи Багдад, който до скоро си спомнях с наивно доверие. Ала сега съмътно долавях отвъд тази призрачна преграда някаква друга реалност, като неясни силуети зад полупрозрачна завеса. Все още не можех да ги различа както трябва. Казах това на доктора.

После той ми зададе няколко стандартни въпроса, за да се увери, че в момента съм що-где добре ориентиран, че знам кой съм (поне доколкото вярвах, че се познавам, когато пристъпих в кабинета му), коя година е, и тъй нататък. Изслуша ме и кимна.

— А откога всъщност живеете във Флорида?

Силуетите зад завесата се раздвишиха. Почти зърнах нещо жизненоважно, но в последния момент то отново ми се изпълзна.

Тръснах глава.

— Не съм сигурен — казах накрая. — Във всеки случай, поне от няколко години. Какво се е случило с мен?

— Преди всичко... — Дагит помълча, сетне продължи без да бърза. — ... вие твърдите във формуляра, че никога не сте имал сериозни травми на главата.

Белезите... Разбира се. И все пак, колкото и странно да звучи, те сякаш съществуваха само в някакъв друг, условен смисъл. Но простата логика водеше към неизбежния извод, че щом съществуват, трябва да съм ги получил при някаква злополука.

— Резултатите от сканирането са категорични, Дон — продължи той — Имел си поне една тежка фрактура на черепа. Спомняш ли си нещо сега?

Сенките пак се мярнаха, станаха почти съвсем ясни. После изчезнаха. Отново поклатих глава. Е, сега поне знаех, че в моето минало има нещо, което трябва да бъде открито — и това ми се стори немалък напредък.

— След всичко, което чух и видях досега — продължи той, — бих казал, че тези фрактури не са единственият ти проблем... дори не са най-главният. Всъщност не би ме учудило, ако те нямат особен принос за произхода на твоето състояние. Има признания за преднамерена намеса в паметта ти чрез някакъв вид хипноза, а може би и чрез наркотици.

Зашо, запитах се аз. Това изглеждаше просто невероятно. За момент се усъмних в Дагит. Но после той ми показа данните от принтера. Преди да се събудя, бе успял чрез служебния компютър да свери резултатите от прегледа си с медико-информационната банка в Атланта.

— Както виждаш, моят електронен колега е на същото мнение.

Погледнах към Кора. Тя хапеше устни и гледаше листа с отвращение, като че виждаше труп.

— Какво означава всичко това? — успях да избърся най-сетне.

Дагит запали лулата си, преди да отговори.

— Според мен означава, че някой е поработил сериозно върху теб. Не знам дали травмата на главата ти е била преднамерена. Но фалшивите спомени, които носиш от толкова време, явно са присадени нарочно.

— От кого?

— Каквото и да ти отговоря сега, то ще е само предположение.

— Ами предполагайте тогава.

Дагит леко свои рамене.

— Известно е, че някои правителства са обработвали хора по такъв начин. Но обикновено след това въпросните хора не водят чак тъй охолен и безгрижен живот. — Той помълча. — Роден си в Америка. Личи си по езика ти.

— И аз тъй мисля. Обаче едва ли съм от Горен Мичиган.

— Върна ли ти се вече нещо истинско от онзи период?

За миг, само за миг, докато го слушах, ми се стори че напипвам нещо, почти го докосвам. Беше тъй наблизо, че сякаш усещах вкуса му. Сетне изчезна безследно. Недосегаемо. Свърши. Един голям къс от истината — просто знаех, че е така — част от реалността, която се мержелееше току зад ъгъла.

Намръщих се. Затворих очи и сбръчках чело. Стиснах зъби.

— Майната му! — изръмжах.

Върху рамото си усетих ръката на Дагит.

— Ще дойде, ще дойде — каза той. — Не се напрягай толкова, поне засега.

После ми обърна гръб и се зае да почиства лулата си над големия пепелник върху бюрото.

— Бих могъл и да понатисна с хипнозата — заяви той. — Но пък тогава възниква опасност от изграждането на нова представа; опитвайки толкова упорито да открием нещо, може да създадем някаква нова заблуда, за да запълним празнотата. Стига за днес. Ела пак след три дни.

— Не мога да чакам три дни. Утре.

Той остави настрани почистената лула.

— Ледът е разчулен. В близките няколко дни ще е най-добре просто да дадем шанс на истината, на действителните спомени, така да се каже.

— Утре — настоях аз.

— Не искам да прибързвам с натиска.

— Докторе, трябва да знам.

Той въздъхна и се предаде.

— Добре. Утре сутринта. Кажи на сестрата да те запише.

Погледнах Кора.

— Сигурно трябва да се обадя в полицията — казах ѝ аз.

Дагит издаде някакъв звук. Така и не разбрах дали изсумтя или се изсмя тихичко.

— Няма да те съветвам какво да правиш или да не правиш — бавно изрече той. — Но според мен, ако не си в състояние да кажеш на полицията нещо повече от това, което знаеш в момента, май единственият им умен съвет би бил да се обърнеш към лекар.

Майтапът беше страхотен. Но сестрата в приемната очевидно бе свикнала с всякакви изблици от страна на клиентелата, тъй че дори не мигна пред явното несъответствие между унилата ми физиономия и кикота, който продължаваше да ме разтърсва. Определи ми приемен час и ме отпрати с леко кимване. Изхвръкнах тъй бързо, сякаш ме гонеха фури в клоунски одежди.

Бяхме изминали няколко преки, когато настъпи реакцията.

— Страх ме е, Дон — рече Кора.

Тя караше. Аз се бях свил на седалката и призовавах демоните на бой. Те не ми обръщаха капка внимание.

— И мен — казах.

И това беше чистата истина, поне донякъде. Но имаше и още нещо. По поведението на Кора усещах, че е по-изплашена от мен. Обаче най-силното чувство беше друго, неизпитвано толкова отдавна, че първият му допир ми се стори почти непознат. Обземаше ме гняв.

Ангели? Дали пък не бях умрял и попаднал в рая? Не. Мелодичните звуци не бяха като от арфа, а и духът на покойник не би трябвало да усеща в устата си киселия привкус на бира. Изстенах и пълзнах покрай нотите обратно към света на живите, където звънеше телефонът. Преди да заспя, бях забравил да го включва на запис — сигурно демоните най-после се бяха отбрали на гости. В такъв случай крайният резултат трябва да беше нейде към шест на nulla в тяхна полза. На часовника примигваше 8.22. Е, времето не спира. Вдигах слушалката.

Гласът ми се стори някак познат. Да. Сестрата от кабинета на Дагит. Но явно нещо не беше наред.

— ... Налага се да отменим посещението ви — говореше тя. — ... Доктор Дагит почина през нощта.

— Какво?

— Доктор Дагит почина. Ние... Намерих го в кабинета тази сутрин, когато влязох. Получил е сърдечен удар.

— Неочаквано.

— Съвсем неочаквано. Никога не се е оплаквал от сърце.

— Значи е останал да работи до късно?

— Преглеждаше картоните на пациентите. Прослушваше някакви записи...

Нямаше какво повече да ми каже. Естествено, интересувах се дали преди смъртта си не е прослушвал моите записи.

Станах и се измих, след това се облякох и донесох малко кафе от автомата в банята. Кора го прие с благодарност и ми хвърли въпросителен поглед над ръба на чашата. Казах ѝ какво съм узнал преди малко.

Тя помълча няколко секунди, после каза:

— Не е на добро. Какво... Как... По дяволите! Да опитаме ли с друг лекар, или да се помъчим да видим какво е съbral за теб?

Поклатих глава.

— Днес няма да измъкнем нищо от онзи кабинет, а друг лекар просто би повторил каквото направи Дагит вчера — тоест, чиста загуба на време. Той каза, че навярно сега ще почна да си припомням малко по малко. По-добре да поизчакаме и да видим какво ще стане. Мисля, че беше прав. Наистина се чувствам променен — сякаш нещо в главата ми се пренарежда, избиствря се.

— Но... дявол да го вземе!... Бяхме тъй близо до... до нещо! Твърде странно съпадение. Дали да не се обадим в полицията? Нека им кажем какво узнахме от него, а после...

— Празни приказки и догадки — възразих аз, — при това от някакъв си смахнат пациент. Дори да ни изслушат, дори и да проявяват нещо повече от учтивост, наистина няма за какво да се захванат. Сърдечният удар си е сърдечен удар. Не е като да са го халосали с тъп предмет или нещо подобно. Нямаме какво да предложим на полицията. И те нямат нищо за нас.

Тя отпи малко кафе и остави чашата на нощното шкафче.

— Добре, какво искаш да направим?

— Да отскочим до моята квартира в Кий Уест — отвърнах аз. —

След два дни в банката трябва да дойде следващата вноска. Нека просто опитаме да се успокоим и да изчакаме какво ще изплува от главата ми.

— Да се успокоим ли? — Тя преметна крака и седна на ръба на леглото. — Как можем да се успокоим след онова, което научихме?

— Какво друго ни остава?

— Да изчакаме докато нещата около Дагит се утaloжат и след това да се опитаме да видим записите му. Може да е отбелязал нещо повече от онова, което ни каза.

— Тая работа можем да я свършим и след ден-два, по телефона. Хайде, обличай се и ела да закусим — освен ако предпочиташ да хапнем тук. После ще си съберем багажа и освобождаваме стаята.

— Не — отсече тя и решително приглади косата си назад. — Тоест, със закуската съм съгласна. С напускането — не.

— Добре де, ставай тогава — казах аз и извърнах поглед от нея.

— Останалото ще го обсъдим на масата.

Стигнахме до компромис. Да се помотаем тук още един ден и да преспим в хотела. Днес следобед да опитаме да се доберем до данните в моя картон. Ако нищо не излезе — да си тръгнем утре сутринта.

Нищо не излезе.

По-точно казано, кабинетът на Дагит беше затворен. От телефонната служба не можеха или не искаха да се доберат до роднините му. Не успях да открия момичето от приемната. Накрая се свързахме с медицинската сестра. Тя каза, че в момента нямало никакъв начин да получа онова, което търсех. Поради тяхното деликатно естество, при смърт на лекаря психиатричните архиви се запечатвали и имало само два начина за отварянето им — съдебно решение или официално поисковане от новия лекар на някой пациент. Много съжалявала, обаче...

По тая линия — пълен провал. Впрочем...

— Да подадем молба до съда — предложи Кора.

— Не — възразих аз. — Не искам да намесваме излишни хора. Е, спазих обещанието си. Изчакахме. Опитахме се. Утре заминаваме.

— Без да разберем?

- Ще си спомня. Знам, че ще си спомня. Усещам го вече.
- Ти и Багдад го усещаше доста силно.
- Онова беше друго.
- Аха.

Неприятна вечер. Отгоре на всичко, демоните не пропуснаха да се върнат заедно с цял куп кошмари. За щастие повечето от тях изчезнаха на развиделяване и запомних само последните ужасии около една помпа на „Ангра Енърджи“ — както си стоях, земята пред мен се разцепи, а в това време някакъв дебелак кълцаше с огнена брадва гигантска холограма на мозъка ми. Както се казва, милите дреболийки, дето превръщат съня в приключение.

Кора не изгаряше от радост, че заминаваме, но аз бях изпълнил обещанието си, а не ѝ се искаше да ме моли отново. Потеглихме с колата и почти по целия път ни преследваше лек дъждец. Сякаш природата ни съчувстваше. Пристигнахме мрачни и потиснати.

Щом се настанихме в моя апартамент, тя пак заговори за съд. Попита ме дали не познавам някой местен адвокат, на когото имам доверие — свестен човек, който да задвижи нещата оттук.

— Не — изльгах аз. Всъщност бях сигурен, че Ралф Дътън, с когото се срещах от време на време, охотно би свършил тая работа.

Просто не исках да тръгвам по този път, направо не ми се слушаше. Тя обаче не ме остави на мира. Отново изпитах онзи гняв, вече насочен срещу нея, а не исках да се ядосвам. Казах ѝ, че не ми се говори по въпроса, че пак ме боли глава и искам да остана сам, докато ми мине. После се извиних и излязох на разходка.

Хлътнах в един бар, където понякога ми се случва да пийна по чашка. Беше близо до старата къща на Ърнест Хемингуей. Чудех се дали е верен слухът, че навремето Хемингуей бил откраднал писоар от някакъв друг бар — просто го изкъртил и го занесъл у дома си да направи от него поилка за котките.

Докато си пиех бирата, влезе Джак Мейс. Едър, луничав, вечно ухилен, с просветляла от слънцето почти до бяло руса коса, той приличаше на вечен студент и мнозина го харесваха от пръв поглед. Джак беше най-несериозният човек, когото познавах. Често си имаше неприятности, макар че всъщност не беше зъл по душа. Просто си гледаше живота и също като мен получаваше редовни банкови преводи. Само дето знаеше откъде идват парите. Пращаха ги

родителите му, при условие никога да не се връща във Филаделфия. Двамата с Джак винаги сме се разбирали. Може би си мислеше, че и моята история е като неговата, ако изобщо умее да мисли. В редките случаи, когато решавах да се натряскам, гледах той да е наблизо, тъй като държеше на пиене, та ме наглеждаше да не се забъркам в някоя каша.

— Дон! — тупна ме по рамото той и се намести на съседната табуретка. — Къде се губиш? Май те нямаше напоследък.

— Аха. Пътувах малко. Ами ти?

— Никъде не мърдам, тук си ми е добре — заяви той и плесна с ръка по бара. — Хей, Джордж! Дай една бира! — Озърна се към мен и добави: — Подслонил съм две мацки. Мини довечера. Ще те уредя.

Бирата му пристигна, пийнахме и се разбърхме. Не му казах какво става около мен, защото не е от хората, с които си струва да споделяш неприятностите. Но инак много го бива да дрънка за дреболии, а в момента тъкмо това ми трябваше. Разговаряхме за приятели, за риболов — понякога ходехме заедно да метнем по една въдица — за политика, кино, спорт,екс, ядене и после по обратния ред. Олекна ми — беше истинско облекчение да не мисля за онова, което ме тормозеше.

Неусетно взе да се мръква. Отскочихме да похапнем — не помня точно къде — а след това спряхме някъде другаде да ударим по още две-три. Вече всичко ми се мержелееше, но Джак беше все тъй в отлична форма и продължаваше да ме залива с приказки, докато крачехме към квартирата му.

После се озовахме вътре и той ме запозна с две момичета, пусна музика, наизвади шишета, много шишета. По някое време станахме да танцуваме. Малко по-късно открих, че той е изчезнал нанякъде с по-високата, Луиз, а аз седя на дивана с Мери, прегръщам я през раменете, стискам чашата в ската си и слушам за втори път историята на нейния развод. От време на време кимах и я целувах по шията. Май това не ѝ пречеше да разказва.

Още по-късно се озовахме в някаква спалня, разголени и прегърнати. След неопределен период се събудих за малко, но вече сам и със смътния спомен, че съм я разочаровал. Пак заспах.

На другата сутрин хич ме нямаше, обаче си спомних, че банята на Джак е същинска аптека и се затътрих натам да търся изцеление.

Докато гълтах витамини, болкоуспокояващи, очистителни и някакво лекарство против схващане, изобщо каквото ми падне под ръка, изведнъж нещо изникна иззад омагьосаната завеса. Отначало не схванах добре какво представлява. А когато разбрах, замръзнах както си правех гаргара и ме хвана страх да не се задавя.

От коридора долетя шум. Изплюх гнусната ментова течност, изплакнах мивката и излязох от банята.

Омотан в жълто-оранжева плажна хавлия, Джак се задаваше към тоалетната.

— Джак, аз съм работил в „Ангра Енърджи“! — съобщих му ни в клин, ни в ръкав.

Той само ми хвърли за миг мътен поглед, после каза:

— Моите съболезнования.

И отмина.

Учен човек, личи си. Де що има елитно училище, все го е посещавал.

Отидох в кухнята и сложих кафе. Докато стане, успях да се облека и да пийна чаша портокалов сок с едно сурово яйце и малко доматен сос. След това си налях кафе и излязох на верандата.

Слънцето вече се издигаше високо над хоризонта, но утрото все още беше прохладно. Облъхна ме лек бриз с аромат на влага и сол. Из храсталака около къщата птиците оживено се разпитваха за нещо.

Мисълта за Кора малко ме разтревожи, но инак във всяко отношение се чувствах далеч по-добре, отколкото от години насам. Най-сетне си спомнях и това прогонваше всичко останало от ума ми...

Да. Бях работил в „Ангра“. Не като общ работник, сондъор или нещо от тоя род. Не на открити обекти. Нито пък по поддръжката на някоя станция... Почти бях готов да си кажа „нищо техническо“, но нещо ми подсказваше, че това не е съвсем вярно.

Отпих още гълтка кафе.

Може би обработка на данни. Определено разбирах от компютри...

Някъде в централните офиси, в лаборатория или... Да, в някаква лаборатория. Май го налучках.

И тогава само за миг ми се мярна видение — не знам точно дали беше спомен, въображение или някаква смесица от двете неща — видение на някаква врата със старомодно матирано стъкло. Тя се

захлопваше под носа ми и аз оставах навън. Черните букви по нея гласяха:

ОТДЕЛ НАМОТКИ

Естествено, електрическите намотки и трансформатори все още играеха роля в някои устройства — например релетата не бяха напълно изместени от чипове и от микрочипове...

Какво да речем, помислих си аз, за един такъв сценарий? Лабораторна злополука довежда до травма на главата, което обяснява белезите. А след това някой внедрява фалшиви спомени за цели години от живота ми — по една или друга причина подобна стъпка се налага, за да прикрият отговорността, вината на някои хора от компанията. После уреждат пенсийка, колкото да стоя на страна и да си трая.

Но с хората стават всевъзможни злополуки, а не бях чувал след това някой да е изпадал в тъй загадъчно положение. Големите компании могат да уредят законно обезщетение. Правят го непрекъснато.

Не, май не беше точно това.

Но усещах, че тепърва ще има да си спомням. Допих кафето и станах. Оставил чашата на перваза.

Беше време да се върна при Кора и да обмислим нещата.

Поне имах добри новини.

* * *

Влязох в апартамента и подвикнах:

— Кора?

Никакъв отговор.

Е, ясна работа. Очаквах да е сърдита. Бях казал само, че излизам да се разходя. Сигурно се е тревожила. Стана ми още по-скапано. Моментално реших да се държа страшно мило — скъп ресторант, цветя и...

— Кора?

Погледнах в другата стая. Празно. Дали пък не беше отишла да се настани в някой мотел? Чак толкова да се ядоса? Е...

ИМА ИЗВЕСТИЕ — надписът върху экрана на телефона-компютър светеше точно както се полага, ако някой е позвъnil... или

си е тръгнал. Стомахът ми се сви и усетих в устата си вкус на кафе.

Прекосих стаята и натиснах бутона. Екранът обяви:

ДОН... ПО ЕДНА ИЛИ ДРУГА ПРИЧИНА, ВРЕМЕ Е ДА СИ ВЪРВЯ. БЕШЕ СТРАХОТНО ЛЯТО, НО НЕКА НЕ СЕ ОПИТВАМЕ ДА ГО ПРЕВРЪЩАМЕ В НЕЩО ПОВЕЧЕ. С НАЙ-СЪРДЕЧНИ СПОМЕНИ. КОРА

Старателно прегледах другите стаи, за да се уверя, че нещата ѝ наистина са изчезнали. После се върнах, седнах и пак забих поглед в екрана. Естествено, върху монитора няма как да провериш почерка или да изследваш подписа. Но за учителка по английски правописът май понакуцваше...

Бях почти изненадан от реакцията си. Не изпитвах нито болка, нито истерия, тъга или страх. Нещо друго, съвсем различно.

Устата ми беше пресъхнала, тъй че отворих хладилника, сграбих единственото, което видях — кутия бира — и я пресуших на кратки, отмерени гълтки.

Празната кутия в ръката ми леко трепереше — без съмнение донякъде от махмурлука, но отчасти и от прилива на адреналин. А адреналинът приижда от гняв, не от страх. Почти бях забравил какво е да си толкова гневен.

Пръстите ми изпълняваха командите със съвършена лекота. Защо не? И все пак за една част от съзнанието ми това изглеждаше странно. По-късно, по-късно... Сега не му е времето. Гледах как празната бирена кутия се смачква под пръстите ми като цвете.

Физическото усилие, сякаш разчисти пътя за нещо друго. За умствено усилие, надявах се. Но и за още нещо...

Впих поглед в компютърния еcran и се опитах да видя как пръстите на Кора, или нечии чужди пръсти натракват върху клавиатурата това послание. Как данните светковично постъпват в процесора...

Нямах съзнателна представа какво върша. Но на някакво поддълбоко ниво знаех, че надничам в компютъра, че изследвам неговия електрически живот. Чувството напомняше онова съпреживяване с радионавигатора на лодката, което бях изпитал в полусън преди няколко дни.

Потресението да открия, или по-скоро да преоткрия у себе си тази сила, бе притъпено от далеч по-сериозна тревога. Не откривах

пръстите на Кора. Известието бе писано от непознат...

Сега без мислене нямаше да стигна доникъде. Адреналинът вече не ми помагаше особено, а дори и новооткритата способност свършващата тук. Изругах се за свадата с Кора. Като пълен идиот я бях изоставил сама, да бъде нападната и отвлечена. Бях се върнал в Кий Уест само защото го чувствах като свой дом — място където да се боря докрай — а не, както навсярно си мислеше тя, защото днес трябваше да получа пари от банката...

Банката.

За миг отново зърнах старомодната врата с матирано стъкло да се захлопва, както в унеса преди малко. Но май не беше точно ОТДЕЛ НАМОТКИ; това бе въображаем език, езикът на моето подсъзнание, в който преди години съм измислил названието тайно, само за себе си.

Банката.

Излязох и се качих в колата. Подкарах към банката и спрях на паркинга в сянката на една кокосова палма.

Погледнах часовника. Парите трябваше да пристигнат преди обяд — под формата на електрически импулси, протичащи по тънките фиброоптични кабели, които внасяха и изнасяха информация от Кийс — безброй кабели, провиснали под дългите мостове, по които препускаха коли и камиони.

Беше горещо и задушно. Оставил двигателя включен, за да работи климатичната инсталация (вече никой не обръщаше внимание на това както някога, преди тъй бързото настъпление на слънчевата енергия... на слънчевата енергия и „Анgra Енърджи“), облегнах се назад и затворих очи.

В сравнение със скромното електронно устройство, което имах у дома, компютърът в банката приличаше наillionен град. Но това беше един логично планиран град, с ясно очертани магистрали.

От час на час, може би дори от минута на минута, си спомнях все повече и повече. Съзнанието ми се пресегна към банковия компютър. Започна ефектът на намотките.

4.

Тик-тики-трак и напред, към вълшебния град на светлината и мрака... Реки от студен електронен огън текат покрай геометрични острови, лъкатушат под мостове, вливат се в язовири, ту се цедят на тънка струйки, ту се втурват на буйни вълни... Светлинките примигват като табло на флипер... Тътен, стенание...

Проправих си път до едно тихо местенце, откъдето можех да наблюдавам цялата гледка — да мушна пръст, да докосна някой електрически стълб, да усещам кънтящото около мен ехо на данните. Огромни порти се отваряха и затваряха, прехвърлени суми профучаваха като товарни вагони... Не това, не, не, не... Времето бе спряло. Или пък просто изпитвах радост, че съм се върнал отново... Нямаше закъде да бързам. Имах едва ли не усещането, че ако тялото ми умре точно в този момент, ще продължа да съществувам в тази огромна машина наоколо. Тик-тики-трак...

Спри. Полека, фиксирай. Увеличи. Разшири.

Така.

Хванах я. Ето я знаковата верига, носеща месечното ми възнаграждение: 1111101000000 и след това моето име. Подкарах я към банковата си сметка. От онова пращащо гнездо мигом изскочи като феникс разписка със същия код и литна по енергийната линия натам, откъдето бе постъпила сумата...

Проследих я, закачих се за нея, подгоних името си. По веригата от кабели покрай магистралите, които познавах на друго равнище — магистрали върху бетонни стълбове от остров до остров; през медни и фиброоптични съединители, сгърчени като змии в тръбопроводи от двете страни на пътищата, към банковата сметна палата в Маями, през друг още по-необятен град от светлини, където ме обградна безспирен шепот, сетне стремглаво напред, нагоре, надолу, наоколо, през, от терминал до терминал, Атланта, Ню Йорк, Ню Джърси и накрая...

„Ангра Енърджи“ — централно управление, Ню Джърси.

Да. Разбира се. Но трябваше да съм напълно уверен.

Гмурнах се. Изплувах в Стоковата борса, сред спокойния ритъм на заявките за пшеница. Нещо се завръщаше в паметта ми...

Бях седемгодишен. Седях на пода в Търговския център на татко и мама в Ел Пасо. Други деца говорят на играчките си, а аз говорех на един стар компютър, модел 1975, изключен от мрежата поради ремонт, но включен за диагностика. „Какво не е наред? — попитах го аз. Защо не можеш да работиш?“ После в главата ми сякаш избухна оглушително прашене и се усуках в неговия град от светлинки, само че някои от тях не горяха. Там, там, там... и там! Видях схемата точно така, както я виждах и днес. За пръв път се бях намотал в компютър. Аз...

Другият свят — по-бавен, по-сумрачен — прогони видението. Смътно осъзнах, че съм на паркинга пред банката, че някой стои до колата и ме гледа. Още не исках да се връщам на това място, но знаех, че трябва. Зарязах борсата, намотах се обратно в главата си и погледнах човека, който ме зяпаše.

Беше дребна, тъмнокоса и доста приятна жена с леко ориенталски черти. С бял жакет и бял панталон. Продължаваше да ме зяпа.

Знаех, че би трявало да я познавам.

Свалих стъклото.

— Дон, как си? Не ми изглеждаш добре.

За момент се зачудих дали не е само игра на въображението. Не, невъзможно — тя притежаваше име и плът. Ан. Ан Стронг. Спомнихи си. Само толкова, но засега ми стигаше.

— Бил съм и по-зле — казах. — Какво правиш тук, Ан?

Тя се усмихна отново.

— Виждам, че поне си спомняш за мен. Не вярвах да успееш.

Усмихнах се на свой ред.

— Не съм чак такава развалина — казах и си спомнихи за нещо друго. — Харесваш ли цветята?

— Тъй много и тъй прекрасни — отвърна тя. — Толкова чисти... багрите им.

Имаше нещо особено, свързано с нея... Бе казала „багри“, но всъщност се канеше да употреби друга дума. Усещах го. Нещо друго. Тя много харесваше нещо в цветята. Но не това...

— Отдавна ли си в града?

Тя леко поклати глава.

— Не. Току-що пристигнах. А на теб харесва ли ти?

— Обикнах го.

— Напълно те разбирам. Но сигурно има далеч по-забавни неща, отколкото да киснеш на паркинга пред някоя банка?

— Освен ако човек не чака да пристигнат парите, с които „Ангра“ изкупва съвестта си — небрежно подхвърлих аз, донякъде наслуки, а донякъде и защото бях почнал да подозирам някаква връзка.

Тя се намръщи. Нацуши устни.

— Тц-тц — изцъка и бавно поклати глава. — Храни куче да те лае. Стара поговорка.

— Ако се наложи, няма само да лая — казах аз.

— Защо е тази злоба, Дон?

— А ти защо си дошла?

— Просто наминах в банката да осребря един чек и зърнах познато лице.

— Добре — казах аз, — и добра среща, щом си рекла. Да те откарам ли някъде?

— Канех се да похапна.

— Знам едно добро място. Хайде.

Тя седна в колата. Излязох на пътя и завих наляво.

— Значи си в отпуск — казах.

— Нещо такова.

Имаше нещо свързано с нея, имаше... В дъното на съзнанието ми зазвъняха тревожни сигнали. Сякаш вече знаех какво е станало, но нещо държеше това знание скрито от мен. Не е важно, реших аз. Или поне не е чак толкова важно. Кой знае как, но „Ангра“ имаше нещо общо с празнотата в моя живот и с изчезването на Кора заради връзката ѝ с мен. Просто усещах, че трябва да е така. Възнамерявах в най-скоро време да отскоча до Ню Джърси и да вдигна голяма патардия. Щях да посетя някои хора, които засега само бродеха като тъмни силуети из мъглите на паметта ми. Щях да си припомня имената, лицата им. Щях да ги намеря. И да ги принудя да проговорят. Или щях да ми върнат Кора, или пък аз щях да направя... нещо. Нещо насилиствено или разобличаващо. А може би и двете. Всъщност, вече нямах друг избор.

Спрях на паркинга пред едно ресторантче, където обядвах понякога. Беше още рано. Сигурно нямаше да има много клиенти.

Излязохме от колата. Докато вървяхме към входа, едва се удържах да не хвана Ан за ръката. Не знам защо. Внезапно ме лъхна аромат на зюмбули.

Избрахме си една ъглова масичка и изведнъж осъзнах, че съм изгладнял до смърт. Поръчах накуп — супа от миди, салата, голяма порция говеждо, студен чай, сладкиш. Тя си поръча само салата и чай. Гледах я и вече бях твърдо уверен, че сме се запознали по време на работата ми в „Ангра“. Но в какво качество? Просто не можех да си спомня.

— Добре е, че си щастлив тук — каза тя по някое време.

— Бил съм и по-щастлив.

— Наистина ли? — Очите ѝ се разшириха и сякаш зърнах по бузите ѝ да припламва руменина. Но това бе само за миг. После лицето ѝ стана сурово. — Сигурно пак ще бъдеш щастлив. Спомените се връщат.

Стори ми се, че долових мириз на рози.

— Знае ли човек... — промърморих аз.

Тя сведе очи към чинията си и бодна късче маруля.

— На някои неща може да се разчита.

— Например? — попитах аз.

— Ако си със силните на деня резултатът е гарантиран.

— В днешно време човек не знае дори откъде да започне.

— Нещо те тревожи.

— Вярно.

— Казваш, че тук ти харесва.

— Да. Но скоро си тръгвам.

Тя срещна погледа ми.

— Наистина не знаеш откъде да започнеш.

— А ти знаеш ли?

— Откъдето и да е, само избягвай прибързаните реакции.

След няколко хапки казах:

— Искаше ми се да те разведа насам-натам, но след малко трябва да хвана самолета. За Ню Джърси.

Докато изричах това, наблюдавах лицето ѝ. Дебнех реакцията. Из въздуха се разнесе ухание на жасмин.

Без дори да мигне, тя отвърна:

— Не ставай глупав, Дон. Това влиза в графата „прибързани действия“.

— Какво искаш да сторя тогава? — попитах аз.

— Прибери се и не мърдай. Рано или късно някой ще ти се обади...

— Добре! — казах аз. — Нека говорим откровено! Ти знаеш повече от мен. Къде е тя?

Ан поклати глава.

— Не знам.

— Ти знаеш какво става.

— Знам, че си припомняш неща, които е по-добре да останат забравени.

— Това вече не може да се промени. А нямам намерение да си седя у дома и да чакам кога ще ми звъннат по телефона.

Тя сложи вилицата в чинията, вдигна салфетката и избръса устните.

— Не бих искала да пострадаш.

— Аз също — казах.

— Тогава не отивай в Ню Джърси. Иначе ще ти се случи нещо лошо.

— Какво?

— Не знам.

Изръмжах. Тя бързо стана и се извърна с думите:

— Извини ме за малко.

Скочих на крака и я последвах. Но след няколко крачки тя стигна до дамската тоалетна и влезе вътре. Поколебах се.

Точно в този момент мина нашата сервитьорка с кана кафе. Спрях я.

— Има ли друг изход от дамската тоалетна?

— Не — каза тя.

— А прозорци?

Тя поклати глава.

— Само четири зелени стени.

— Благодаря.

Върнах се на масата и доядох сладкиша. Изпих студения чай и си поръчах чаша кафе.

Дама с прошарени коси влезе в тоалетната. Когато излезе след малко, аз пристъпих към нея.

— Извинете... Видяхте ли вътре една дребна жена с ориенталски черти, облечена в бяло?

Тя ме огледа и поклати глава.

— Не. Нямаше никой.

Върнах се на масата и оставих бакшиш. Докато плащах сметката си на касата, сякаш дочух гласа на Ан:

— Не отивай. Въобразяваш си, че в момента имаш неприятности. Ако не друго, поне си жив. Не дразни лъва.

Огледах се, но от нея нямаше и следа. И все пак почти усещах присъствието ѝ.

— Нешастница — промълвих едва чуто. — Как го направи... мозъка ли ми размъти?

Стори ми се, че чувам смеха ѝ, придружен от аромата на цъфнала градина.

5.

Върнах се у дома колкото да се преоблека и да метна в една пътна чанта бръснарските принадлежности и още някои дреболии. В компютъра нямаше нови послания — видях го докато проверявах как стоят нещата с редовния полет от Маями за Филаделфия. Никакви пречки, редовният полет беше след четиридесет и пет минути. Заключих, качих се отново в колата и потеглих към летището. Призрачният глас на Ан повече не се обади, макар че очаквах да я зърна на всеки завой.

Реших, че дългият полет е тъкмо това, от което имам нужда, за да обсьдя цял куп нови идеи.

Паркирах колата, влязох в залата за заминаване и се обадих на гишето. Дадоха ми бордна карта и тъй като оставаше още малко време, взех си кафе и го отнесох в чакалнята. За пръв път, откакто се бях събудил, нямаше за къде да бързам. До качването на самолета разполагах с няколко минути за отдих. Седнах на един стол, облегнах се и отпих гълтка горещо кафе.

Цъкатрак...?

Покой...

Цъкатрак.

Затворих очи и усетих забързания пулс на електронната мрежа около мен. В днешно време тя е едва ли не вездесъща, но на места просто гъмжи от нея — особено по летищата, натъпкани чак до тавана с електронна апаратура.

— Привет — казах аз. — Вие ме успокоявате.

Прелиращите импулси ми действаха като душевен масаж. Не мислех за нищо. Не се намотах, нито пък опитах да се задълбоча в данните...

След няколко минути се отдръпнах от потока. Пийнах още малко кафе и се загледах през стъклата в един самолет, който рулираше по пистата. Чувствах се по-добре. Аптечката на Джак и добрият обяд бяха прогонили всяка следа от махмурлук. Умът ми започваше да работи

тъй, както не бе работил от години. Въпреки предупреждението на Ан, постепенно се изпълвах с увереност в успеха на мисията.

Не исках от тях нищо, освен Кора. Виждах само една причина за нейното отвличане — възвръщането на паметта ми ги плашеше. Искаха да имат коз срещу мен, в случай че си припомня нещо, което би могло да им навреди. Добре де, на драго сърце щях да си държа устата затворена за всички спомени, стига само да я пуснат.

Но как бяха разбрали, че съм си спомнил нещо, което не бива да зная.

Най-напред се сетих за Багдад. Може да са ме държали под наблюдение. Или пък на някое табло е светнала голяма червена лампа, когато съм купил билет за Мичиган. Или ако в големите банки за медицински данни постыпил сведение, че се преглеждам при психиатър. А може би подслушваха лодката и апартамента ми. Или... хрумваха ми безброй предположения. Всъщност, нямаше значение какво е подало тревожния сигнал. Важното бе едно — те подозираха, че съм си спомнил нещо, което предпочитаха да бъде забравено.

Какво?

Напрегнах се. Виждах как работят с всевъзможни компютри, но образите бяха все още твърде неясни. Онези типове използваха Кора като средство за натиск, а сега аз търсех защитно оръжие на спомена — просто в случай, че не ми повярват на честната дума. Надявах се това да стане по време на полета. Ако ли не, би се наложило да бъльфирам. Те се страхуваха, иначе нямаше да бързат толкова. Това вероятно беше в моя полза.

Дори и сега не се боях за себе си. В края на краишата, ако бяха искали отдавна можеха да ме убият. И все пак бяха сторили какво ли не, за да избегнат това, като увредят единствено способността ми да си припомням някаква тайна.

Отвън спря самолет и пътниците слязоха. Още няколко минути разтоварваха багаж и пратки. После почистиха салона и заредиха резервоарите.

След малко един служител влезе в залата и ни покани да се качим на борда.

Разтърках очи. Нещо не беше наред със служителя.

Вгледах се. От устата на този човек явно стърчаха вълчи зъби, а лицето му имаше зеленикав оттенък. Майтап ли си правеха с нас? Без

да обръщат и капка внимание, другите пътници вече отиваха към него. Вдигнах чантата си и ги последвах. Щом това не ги беспокоеше...

Но все пак изглежда, че на минаване го зяпнах, защото докато проверяваше бордната ми карта, той оголи зъби в страховита усмивка. Поклатих глава и отминах. Май ми ставаше нещо.

Излязох навън и застинах. Самолетът беше изчезнал. На негово място стоеше огромна старинна катафалка с тъмна дървена каросерия и черни перденца. Отпред потропваше впряг от грамадни черни коне, украсени с траурночерни пера. Аз издадох някакви несвързани звуци.

Тълпата отмина край мен и започна да се качва. Конете пръхтяха и биеха с копита по пистата. Аз извърнах глава. Не можех да се кача на това нещо. Знаех, че ще умра...

Цък-цъкатрак?

Стиснах очи, за да прогоня гледката. Отворих съзнанието си. В блещукация електрическия град около мен царуваха разум и логика. Те щяха да ме опазят от страховити видения.

Само миг, само един-два сърдечни удара, колкото да се опомня...

Наведох глава и отново отворих очи. Чудесно — съвсем нормален бетон с начертани жълти ивици...

Следвай жълтата линия...

Тръгнах.

Бълснах някаква жена и се извиних. Нямаше как да го сторя, без да вдигна очи.

Стояхме в подножието на стълбата, но видението си оставаше същото.

Нищо не бе променено. Качвах се в една лъскава катафалка. Бях започнал да откривам истината за себе си и сега ме предупреждаваха да спра.

Мисля, че тогава обърнах гръб на самолета, готов да се откажа от пътуването. Но изведнъж се сетих за Кора — заради нея трябваше да продължа, трябваше да се кача на това нещо, както и да изглежда.

Със стиснати очи посегнах и положих длан върху парапета. Изкачих се стъпка по стъпка.

Когато стигнах горе, чух изненадан женски глас.

— Не ви ли е добре?

— Да — отвърнах аз. — Изпитвам ужасен страх от летене. Бихте ли ми помогнали да седна, ако обичате?

— Разбира се. Заповядайте.

Усетих как ме хвана за ръката. Поведе ме. На два пъти отворих очи, за да се ориентирам набързо.

Салонът бе пълен със злобно ухилени вампири и чудовища. Осветяваха го зловещо примигващи свещи. Не смеех да погледна жената до мен — току-виж се оказала самата трилика богиня и стане ясно, че съм свършил, умрял, погубен.

Наместих чантата си под предната седалка. На пипане всичко изглеждаше нормално. Каквото и да ставаше, явно поне осезанието ми не беше засегнато.

Напипах предпазния колан и го закопчах без да отварям очи. Знаех какво щях да видя, ако погледна — че се е превърнал в змия. Но едно е да знаеш, а съвсем друго — да видиш. Още преди да надзърна, знаех как ще изглежда салонът. Обаче сама по себе си мисълта далеч не бе толкова смразяваща, колкото прякото преживяване. Осьзнах, че в момента не разсъждавам твърде логично и това също някак ме успокои. В края на краищата, бях се подложил на психиатрично лечение, което разбърква съзнанието до дъно. То даваше резултати на едно разумно, реално ниво. А това което изпитвам в момента, казах си, несъмнено е някаква реакция на всички безумни сили в моето подсъзнание. Да, щях да се придържам към тази мисъл — тя прехвърляше всичко в сферата на психиатрията, като своеобразен счетоводен баланс. Веднъж да се свърши...

Движехме се. От една страна знаех, че самолетът се готови за излитане. Ала от друга чувах мощно цвилене и чаткане на копита. Катафалката се полюшваше, колелата скърцаха и громоляха.

Цък-иъкатрак.

Хайде, давай, казах си аз. Гмурни се в плавните операции на електронните системи около теб. Тук те бяха по-прости, отколкото на летището — само няколко логични, разумни искрици. Ала все пак аз ги сграбчих, понесох се с тях и в дълбок унес почнах да се въртя по всички работни нива — отново, отново и отново.

Останах там, плавайки в собствения си мъничък светъл свят през море от мрак. Сякаш за цяла вечност се откъснах от всичко наоколо, докато ненадейно командирът съобщи по високоговорителя, че след малко ще кацнем в Маями. Знаех, че казва точно това, но на другото ниво отекна медна камбана, после гласът на Орсън Уелс съобщи, че

след малко Доналд БелПатри ще бъде пуснат във врящ казан и ще остане там, докато месата му окапят от костите. В този момент едва не изпищях, но прехапах устни и стиснах ръцете си тъй, че пръстите ми изпукаха.

Приземихме се и всичко свърши. Натискът изведнъж изчезна. Дали пък след благополучното пристигане моето подсъзнание не бе решило да зареже усилията и да отскочи на кафе? Отворих очи и видях нормални хора, които разкопчаваха коланите и посягаха за багажа си. Побързах да сторя същото. Съседите старательно избягваха погледа ми. На излизане пак благодарих на стюардесата и се отправих към летището цял-целеничък.

Вътре проверих на кой изход да чакам, получих нова бордна карта, отбих се до мъжката тоалетна, намерих автомат за напитки и набързо изгълтах две ледени кока-коли. След това се върнах в чакалнята и седнах колкото се може по-близо до изхода. Ако пак ме налегнеха халюцинации, исках да съм в най-благоприятно положение. Стараех се да върша това автоматично, да изолирам ума си от всичко, освен движенията на тялото ми. Но щом седнах, мислите пак ме налегнаха, този път на по-високо равнище.

Дали една обикновена тревожна реакция, породена от възстановяването на паметта и изчезването на Кора, не бе прераснала в такива безумни видения по простата причина, че най-сетне се сблъсквах с реална заплаха? Не помнех кой знае колко от курса по психология в колежа, но като знаех на какви напрежения съм подложен, това ми се стори напълно възможно.

Колеж ли? Внезапно осъзнах, че съм учил в университет. Къде? В Денвър...? Да, май беше там. Обаче не бях завършил, не се бях дипломирал... Защо?

Отново срещнах преграда, но ми остана чувството, че Ан е имала нещо общо с моето напускане на университета. Познавах я още от тогава.

Ан... Каква беше нейната слабост? Каква беше нейната сила? Тя притежаваше и едното, и другото в невероятни количества. Струваше ми се важно да си припомня какви са те, но и тук не успях да напредна.

Напрегнах се. Още по-силно. Щом спомените за Ан бяха недостъпни, тогава как стоеше въпросът с „Ангра“? „Ангра Енърджи“,

моят някогашен работодател... Компютри. Аз и компютрите. Обаче не бях обикновен програмист, системен анализатор, нито нещо от този сорт. Работех за тях в никаква специална област — много специална, много ценна за „Ангра“... и използвах... да, точно така, използвах уникалния си усет за самата машина и нейните функции. Бях прекалено ценен за тях, за да си позволя да ме загубят — дори и когато вече не са имали непосредствена полза от мен. Не е било изключено пак да им потрябвам някой ден. И затова...

Съобщението, че след пет минути ще започне качването в самолета, прекъсна хода на мислите ми, разпиля ги. Обаче бях напреднал още малко. Ех, ако можех само да си припомня поне част от подробностите и хората, замесени във всичко това...

Дали съобщението не бе послужило като сигнал, че сцената се опразва за екипа от лудницата? Уж всичко си беше както преди, но същевременно всичко се променяше. Натискът се завърна. Усещах го като затаиране пред буря, сякаш наоколо пак се сгъстяваше чувство за неминуема гибел. Бавно губех контрол над разума си...

Но веднъж вече бях минал през всичко това и оцелях. А сега щеше да е за последен път. Зарекох се да стъпя на борда, пък да става каквото ще. Подгответих всички отбранителни тактики. Намотах се в тръпнеците системи наоколо, в информационното табло, проврях се към контролната кула, минах през гълчката от непрестанно постъпващи данни и сякаш попаднах в никакъв огромен стан от светлинки, които търчаха информация за полета и за състоянието на времето...

Поканиха ни да се качим на борда. Когато станах и се обърнах към тунела, за да покажа бордната си карта, гледката сякаш потръпна, замъгли се. Виждах пред себе си влажна, усойна пещера, по чийто стени се гърчеха змийски силуети.

С последните си остатъци от разум пресметнах, че до завоя има петдесет крачки и тъй като пред мен нямаше никой, затворих очи, протегнах ръка настрани и почнах да броя, насочвайки цялото си внимание върху броенето и крачките...

Петдесет!

Отворих очи. Видях, че почти съм стигнал и се затичах. Минах зад ъгъла, влязох в улуклен вариант на предишната катафалка и помолих един стюард да ме заведе до мястото.

— Забравил съм си очилата — изхленчих. — Не мога да видя номера...

Той беше отзивчив, макар че докато вървяхме към дъното, се оказа с три очи, оранжева кожа и зелена коса. Седнах на място 13-A, до прозореца.

Затегнах колана, сритах чантата си под предната седалка и се сгущих разтреперан. Тихата гълъчка наоколо ми се стори като някакъв злокобен заговор срещу мен. Изругах, помолих се, накрая отново се намотах и реших да остана частица от бордовите системи през цялото време на полета.

Но нямаше къде да бягам. Полетът беше дълъг.

Чух, че стюардът ме пита дали искам нещо за пие. Казах да донесе един двоен скоч и му подадох парите, без да го гледам. Обаче събрках — погледнах към прозореца.

Нямаше никакъв прозорец. Бях подозирал, че ще зърна само пустота и се оказа точно така. Под нас кипяха буреносни облаци. Носехме се в дълга открита каляска, а пред нас гръмотевично-черен екипаж от демонични коне мяташе вити рога, бълваше огън и ни теглеше към някакъв далечен планински връх — знаех си, че е Брокен — където припламваха огньове и в небето се люшкаше някаква титанична сянка, а под нея танцуваха дребни фигурки...

А моите спътници... грозни, злобни, с кръжащи прилепи около тях, с черни котки в скотовете, с изобилие от допотопни метли. Бяхме се отправили към сбарище на вещици и много добре знаех чия кръв ще пролеят там...

Питието ми пристигна — имаше отвратителен жълто-зелен цвят, а отгоре лъщяха капчици от нещо мазно и гнусно.

Взех го и затворих очи. Помирисах. Беше си скоч. Отпих една голяма гълътка и се закашлях. Чист скоч.

В стомаха ми избухна топлина. Не отварях очи. Казах си, че съм на борда на самолета за Филаделфия. Пресегнах се и докоснах студеното стъкло на прозореца. Опипах облегалката пред себе си. Тихичко взех да бъбря каквото помнех от учебника по история. Вслушах се в бордовия компютър. Помислих си за Кора...

Да, Кора. Идвам. Те няма да ме спрат толкова лесно — с някакви си демони, вампири и чудовища. Знам, че си ги измислям — хей така, за по-весело. Просто изравняват психическите и емоционални сметки.

Не полудявам. И затова при следващата ни среща ще бъда невероятно разумен. За мен цялата работа е едно пречистващо, благотворно измъкване от всичко, което ме мъчеше на подсъзнателно ниво. Не полудявам. Честно ти казвам, Кора. Не може да полудея тъкмо сега, нали? Би било истинска подигравка да постигна толкова много неща — и теб, и собствената си самоличност — а после изведнъж да откача. Не, трябва да вярвам, че всичко това води към висшата цел — разума. Трябва, трябва...

Поръчах си още едно питие. Стана ми по-добре. Е, поне малко. Каквото и да ме дебнеше, засега не бе сторило нищо страшно. Дали пък и вешниците не бяха решили да цапнат по едно? Отдъхни си, БелПатри. Кога заряза пушенето? Ти май пушеше...

Сетне ме потупаха по ръката и разбрах, че с мене е свършено.

— Искате ли нещо за закуска, сър?

Поклатих глава и неволно отворих очи. Стюардът беше все тъй чудовищен, но погледът ми мина край него и продължи навън, надолу, към открития храм с безброй колони, каменни блокове и скулптури, над който прелитахме и където младежки свиреха на флейти, а край тях танцуваха момичета. Насред всичко това, върху нещо като олтар между два пламтящи мангала, две беловласи старици разчекваха детското тяло с голите си ръце, разкъсваха го на части, разтрояваха костите му със зъби и от устните им се лееше кръв. Те усетиха втренчения ми поглед. Обърнаха се и размахаха юмруци.

Беше ужасно, но и някак познато. Беше...

— Сняг — високо изрекох аз. — Сняг! Господ да ви убие!
Спомням си!

Точно така, сънят на Ханс Касторп в главата „Сняг“ от „Вълшебната планина“ на Томас Ман. Бях я чел за литературния курс в колежа. Веднъж споменах това пред Ан и се оказа, че тя също е чела книгата. Цяла вечер, обсъждахме смисъла на тази сцена, смесването на аполоновото и дионисиевото начало, на класическото и първобитното, на разума и чувствата...

Тя знаеше колко ме е впечатлил този текст.

Дълбоко си поех дъх. Усетих мириз на момини сълзи. Ароматът ме е придружавал през цялото време — неосъзнат, потиснат от буйството на сетивата.

Мила моя Ан, безмълвно изрекох аз, ако можеш да чуеш какво си мисля в момента... да ти го начукам! Номерът се издъни. Знам какво правиш. Знам откъде идваш. Не на мен тия.

Гледката под мен трепна, изпари се. Седях в обикновен самолет с обикновени пътници. Не полудявах, психиката ми не се преобръщаше наопаки. Тя по някакъв начин ми пращаше халюцинации. Но всъщност виденията не представляваха нищо — просто сенки, безплътни сенки.

След броени минути те пак се върнаха. Налетяха свръхзвукови птеродактили, които късаха парчета от крилото. Огледах ги равнодушно и пак затворих очи. Разсейваха ме, а исках да мисля за важни неща — например какво да кажа на бившите си работодатели, когато пристигна в техния офис.

6.

... И слязохме, както е речено.

Около самолета се бе увила морскозелена перната змия, но щом поехме курс за приземяване, тя моментално изчезна. Спуснахме се, кацнахме съвършено и наближихме към сградата без каквito и да било произшествия.

Тунелът също не гъмжеше от ужасии. Когато излязох, някакъв служител от авиолиниите — нисък, тъмнокос и набит, в спретната униформа — пристъпи към мен.

— Мистър БелПатри?

— Да.

— Доналд БелПатри?

— Същият.

— Насам, ако обичате.

Направих няколко крачки след него и се откъснах от общия поток. После попитах:

— Къде ме водите?

— В салона за важни гости, сър.

— И от къде на къде?

— Един джентълмен е дошъл да ви посрещне.

— Кой ли може да е?

— Не знам, сър.

— Какво пък... — казах. — Хайде да разберем.

Повървях подир него. Накрая завихме по къс коридор.

Той отвори вратата и ме покани да вляза.

В салона чакаха четирима — трима мъже и една жена. Двама бяха биячи, личеше си от пръв поглед — едри, млади и атлетични, със спортни ризи и тънки костюми; къса подстрижка тип „бодигард“. Стояха зад застарелия белокос мъж, който седеше до масата и ме гледаше добродушно. Носеше тъмно, добре скроено сако, бяла риза, тъмна вратовръзка. На масата имаше бутилка минерална вода и тримата държаха чаши с бистра, искряща течност. За разлика от

жената. В нейната старомодна висока чаша явно имаше някакво греховно питие. Беше седнала отдясно на мъжа. Впечатляващи черти, мургав тен — приличаше ми на квартеронка, — силно изрусена коса. Трябва да беше около четиридесетте. Носеше хубава жълта блуза с волани, а на шията ѝ висеше наниз тъмни мъниста. Когато двамата станаха да ме посрещнат, забелязах, че сега е по-пълна отколкото си я спомнях. Казваше се Мери — Мери Мелстранд — спомних си го тъй ненадейно, както преди малко разбрах, че се познаваме. Но не помнех почти нищо друго. Двамата ми се усмихнаха.

— Как я караш, Дон? — попита Шефът.

Шефът... Почти винаги го наричахме просто така. Всъщност се казваше Крейтън Барбю, председател на управителния съвет на „Ангра Енърджи“.

Наричахме ли...? Не знаех кого точно включва това множествено число, тъй като спомените ми бяха откъслечни.

Но съмтно се виждах като част от група много специални хора, които работеха за него. И Мери... Мери беше една от нас.

— Напоследък я карам много интересно — казах аз. — Как разбрахте, че съм в този самолет?

Той присви лявото си око и се усмихна, а това, доколкото си спомнях, означаваше, че смята въпроса за глупав. Естествено, можех ли да се съмнявам, че той знае всичко?...

— Тревожиш ме, Дон — каза той, като заобиколи масата, пристъпи до мен и ме хвана за рамото. — Наистина не изглеждаш добре. Смятах, че полагаме достатъчно грижи за теб. Да не ти е омръзнала Флорида?

— Много неща са ми омръзнали — казах аз.

— Сигурно — съгласи се той и ме хвана под ръка. — Напълно те разбирам. Не е чак толкова весело да се пенсионираш на млади години. — Машинално го последвах към масата. — Ще пийнеш ли нещо?

— Не сега, благодаря.

— ... Но ти знаеш как стояха нещата — продължи той, после вдигна чашата и отпи. — Имахме си големи неприятности, за да те измъкнем навреме.

Той оставил чашата и ме погледна право в очите. Изглеждаше откровен.

— Не че ти не го заслужаваше, разбира се, Господ ми е свидетел. Обаче за известно време работите станаха деликатни. Не можехме да рискуваме. Но пък винаги си струва да нарушиш принципите заради един добър човек.

— Доналд — изрече Мери с присъщия си изискан тон, преди да измисля някакъв отговор.

Тя протегна ръка и аз я стиснах все така машинално.

— Здрави, Мери. Как си?

— Нищо ми няма и ставам все по-добра в своята област. Какво друго да иска човек?

— Наистина — казах аз и усетих лека враждебност зад усмихнатата ѝ маска.

— Много съм си мислил за теб, Дон — продължи Шефът.

— Липсваше ни, ще знаеш. Много ни липсваше.

Завъртях се към него.

— Къде е Кора?

— Кора ли? — Той сбърчи чело. — А, Кора. Разбира се. Споменаха ми за нея — някаква жена, с която ходиш напоследък. Виж какво... виж какво, Дон... бас държа, че изобщо не е напускала щата. Бас държа, че все още е в Кийс и в момента те търси. Поразсырдила се е малко, тръгнала си е, а след това е размислила. Трябваше да ѝ оставиш съобщение.

Малко се смутих поради простата възможност в думите му да има частица истина. Преди да се усъмня, той продължи да настъпва:

— Знаеш ли, според мен всъщност не си дошъл заради нея — съзаклятнически прошепна Шефът. — Може и тъй да си въобразяваш, но според мен е било нещо друго. Мисля, че сега сигурно ти е по-добре, отколкото преди няколко години. Според мен, осъзнато или не, ти си дошъл да търсиш действие. Мисля, че всъщност искаш пак да се върнеш към старата си работа.

При последните думи той се взря в лицето ми изпитателно — почти с надежда.

— Не си спомням добре старата работа — отвърнах аз. — Тук ли е Кора?

— Ако си в добра форма, можем пак да те назначим — бързо продължи той. — Разбира се, с доста по-висока заплата. Не обичам хората ми да страдат от инфлацията. Право да ти кажа, напоследък

конкуренцията освирепя. Онази голяма преднина, която имахме в областта на слънчевата енергия, непрекъснато се стопява. Правителството си пъха носа навсякъде, мътните да го вземат... а останалите ни шпионират като в някаква книжка за Джеймс Бонд. Признавам, измислиха някои хитри номера и хвърляме луди пари, само и само да ги държим на разстояние. Не че изобщо някога са могли да се мерят с най-добрите ми хора, ако схващаш какво имам предвид. Бас държа, че ако поискаш, ще им дадеш да се разберат.

— Виж какво — казах аз. — Може да е така, може и да не е. Но в момента ме интересува само Кора. Знаеш ли къде е тя?

— Дон, Дон, Дон... — въздъхна той. — Ти май не разбираш какво говоря. Наистина можем да те назначим отново. Предлагам ти пак да поемеш предишната си работа при далеч по-добри условия. Искаме да се върнем в семейството. Някои хора се подсмиват като ме чуят, но аз наистина смяtam всичките си сътрудници за едно голямо семейство. Какво ли не бих сторил, за да направя живота им малко по-светъл.

— Кора — процедих аз през зъби.

— Даже ще ти помогнем да намериш приятелката си — добави той.

— Искаш да кажеш, че не знаеш къде е тя?

— Не знам. Но помогнеш ли ни, и ние ще ти помогнем.

— Мисля, че лъжеш.

— Обиждаш ме, Дон — отвърна той. — Винаги гледам да съм почен с хората си.

— Добре — казах. — Знам, че поддържаш архив за всичко — и за явното, и за тайното. Щом е тъй, нека да го разгледам. Да проверя досиетата на отдел „Двойно Z“ относно текущите секретни операции.

— А пък разправяш, че паметта ти била зле. Е, вярно, ти наистина често работеше в „Двойно Z“. Такова нещо сигурно трудно се забравя. Добре. Жалко, че не ми вярваш, но щом толкова държиш, можеш да провериш архива. Каквото си искаш. Можем да го разгледаме още сега.

Дали наистина зърнах някаква подигравателна светлинка в очите на Мери, когато тя вдигна чашата си и я изпи до дъно?

Шефът кимна на мутрите си. Те прекосиха залата. Единият отвори някаква врата — не онази, през която бях влязъл.

Задържа я отворена. Другият мина отвън. Мери вдигна чантата си от пода и стана. Двамата с Барбю се отправиха към изхода. Аз ги последвах.

Излязохме и се озовахме на малък частен паркинг. Първият телохранител вече се качваше в една лимузина. Имаше нещо твърде подозрително в лекотата, с която Шефът се съгласи да ме откара до Центъра, за да прегледам секретните архиви.

Лимузината оживя. Помръдна.

— Много благодаря за отзивчивостта — казах, — но всъщност не съм готов да ги прегледам веднага. Искам да го сторя с адвоката си.

Всъщност нямах никакъв адвокат, но се надявах, че ако позвъня на Ралф Дътън, той ще ми каже кого да потърся.

— Адвокат ли? — учуди се Шефът, докато шофьорът обръща колата. — Я стига, Дон! Това си е между нас. Не искам никакъв печен адвокат да души насам-натам, когато работиш със секретни сведения.

— Ще дойда утре сутринта пред централния вход — казах аз. — С адвоката. И тогава ще искам много обяснения — например, какво толкова съм направил, че да ме пратиш на паша с промит мозък. Държа да си побъбрим на тая тема.

Колата спря пред нас.

Едрият мъжага до него пристъпи напред и отвори вратите. Аз се отдръпнах и отпуснах ръце. Бях в готовност. Имаш чувството, че телохранителят ще се опита да ме вкара насила в колата. И тогава...

— Е, щом така искаш — рече Барбю. — Съжалявам. Наистина съжалявам, че не можем просто да уредим тия неща помежду си, като в доброто старо време. — Той леко разпери ръце. — Но щом така трябва, добре. Доведи своя човек утре сутрин и ще направим каквото искаш.

Двамата с Мери се настаниха на задната седалка.

— Довиждане, Доналд.

Телохранителят седна отпред до шофьора и затвори вратата. Гледах ги как се отдалечават.

Ама че постна развръзка! Беше прекалено лесно. Освен ако...

А дали пък наистина не тълкувах погрешно нещата? Бях прекарал амнезия. Да предположим, че всичко видяно по време на полета е било чиста проба халюцинации марка „БелПатри“? Можех ли

да разчитам на собствената си преценка? Ами ако на Кора просто ѝ е дотегнало да ме търпи и си е тръгнала? Може би...

Завъртях се. Крайно време беше да бягам... Засмях се тихичко. От кое, от лудостта ли? Хайде, крачета, дим да ни няма. Хвърлих поглед наоколо. Единственият изход за пешеходци водеше нагоре — към спирка на автоматичната еднорелсова железница, която возеше пътниците из района на аерогарата. Минах отсреща и се изкатерих по стъпалата.

Видях колонка с бутона, а под него имаше табелка с инструкции. Спирката се оказа специална. Кабинките не спираха тук, освен ако дойде някой от салона за почетни гости. Очевидно идеята бе да не могат да слизат разни любопитни безделници от простолюдието. Натиснах бутона.

Няколко секунди по-късно се зададе самотна кабинка. Вътре имаше човек. Седеше с гръб към мен. Качих се.

За момент се вторачих към него. Имаше нещо познато в тази седнала фигура. Преместих се по-близо и го погледнах в лицето.

Прошарен мъж на доста неопределена средна възраст. Помнех го по-друг — без тия рошави бакенбарди и мрежата от спукани капиляри по широкия нос. Стори ми се понапълнял, а и торбичките под ясносините му очи бяха по-провиснали.

— Уили Бой — казах аз.

Не, това не беше лицето от лодката във Флорида. Изглежда, че още тогава паметта и въображението ми се бяха помъчили да ме предупредят за нещо.

— Мили Боже! Ами че туй е самият мистър Дон БелПатри! — възклика той с онзи вълшебно звънък и melodичен глас.

Преди време този глас се славеше из цялата страна. Винаги изговаряше думите отчетливо, само акцентът се променяше и понякога сякаш идваше от всички кътчета на Юга. Той бе крещял Божието слово в шатри, сетне в препълнени зали, а накрая пред милиони телевизионни зрители. Имаше и изцеления и възторжени викове, а после дойде историята с непълнолетното момиче от Мисисипи — аборт, опит за самоубийство... Уили Бой рухна в калта. В крайна сметка не се стигна до съд, но богомолците трябваше да се лишат от проповедите му. Кривата на общественото внимание към него рязко

падна надолу. И все пак нещо го отличаваше от всички останали. Изцеленията. Те бяха истински.

— Матюс — констатирах аз и омаян от срещата се отпуснах на отсрещната седалка, а в паметта ми непрестанно избликваха нови спомени.

Бях смяян и от промяната в него — тревожна промяна. Сега наред с едва доловимия аромат на бърбън, той сякаш излъчваше злокобен полъх. И това донякъде ме зарадва, защото означаваше, че не греша, не съм луд и нещата съвсем не са приключили.

Кабинката не помръдваше. Вратата продължаваше да зее широко разтворена. Но в момента изобщо не мислех за това.

— Как върви енергийния бизнес напоследък? — попитах аз, тъй като той беше от групата. Сигурен бях, макар че все още нямах представа какво представлява тази група. Чудех се какво ли прави Матюс в нея...

И тогава си спомних какво — точно в момента, когато започна да ми го прави. Внезапно усетих как дъхът ми секва, сетне болката ме проряза през гръденния кош и плъзна надолу по лявата, ми ръка.

Спомних си как преди години една вечер двамата отидохме в апартамента му и цяла нощ се борихме с кана много пивък бял джин. Въпреки всичко, което вършеше тогава, на масичката до прозореца все още лежеше отворена Библия. Докато го нямаше в стаята, не издържах на любопитството и я разгледах. Беше отгърната на 109-ти Псалм, подчертан на доста места. По-късно, когато и двамата се бяхме наквасили здравата, го попитах за проповедническото време:

— Колко от всичко онова беше измама? Вярваше ли си поне на една дума?

Той отпусна чашата си и вдигна очи. В погледа му горяха ония синкави пламъчета, които излизаха тъй чудесно на телевизионния екран.

— Вярвах — каза простишко той. — Тъй че, Господ ми е свидетел, когато започвах, в мен пламтеше Божият огън. Исках да спечеля душите им за Него. Вярвах. Крещях неистово, носех им Словото Божие и размахвах Светата книга. Бях страхотен — не отстъпвах на Били Греъм, Рекс Хъмбард или който и да било от тях! Даже бях по-добър! Когато се молех за изцеление и ги виждах как хвърлят патериците и прохождат, как проглеждат отново или се

отървават от болките, знаех че Божията милост ме е осенила и вярвах, и нямаше никаква измама. — Той заря очи настрани и бавно продължи: — И сетне един ден се ядосах на някакъв журналист. Виках му да се дръпне, а той все в краката ми. Не слуша и толкоз. „Щом е тъй, в пъклото да гориш, рекох си. Умри, жалко копеле!“ — Той пак замълча. — И човекът умря — каза най-после. — Просто се катурна и остана на място. Докторът рече, че било инфаркт. Ама онзи беше млад и изглеждаше здрав, а аз знаех какво съм изрекъл в душата си. И тогава се замислих. Много мислих. Е, Господ не би подкрепил своя раб да извърти такъв номер, нали? Изцеление, да — щом така спасява душите им. Но да убивам? Взех да си мисля, че може би силата не идва от Господа, че може и да е нещо, дето сам го правя по някакъв начин. Може би Той не даваше пукната пара дали ще проповядвам или няма да проповядвам. Не Светият дух ме водеше и не чрез Него изцеляваш. Просто нещо в мен можеше да лекува... или да убива. Оттогава затънах в пиянство, блудство и тъй нататък. И пак тогава всичко се превърна в измама, грим, камери и подставени хора сред публиката... Вече не вярвах. Няма нищо на тоя свят освен хора, животни, растения и камъни. Нищичко друго. Само в едно име смисъл — час по-скоро да докопаш всички благини от живота, защото времето лети. Няма никакъв Бог. Или, ако има, Той вече не ме харесва.

После дръпна една яка гълтка, сипа си още и смени темата. Това беше най-дългият разговор, който съм имал с Уили Бой за нещо извън работата.

... А неговата работа бе да убива хора. Инфаркт, мозъчен кръвоизлив — винаги изглеждаше като естествена смърт. Той притежаваше силата. Беше обратното на целител, без капчица вяра. Мисля, че се ненавиждаше и си го изкарваше на чужд гръб — за пари, за „Ангра“. А сега бе стиснал сърцето ми и след броени секунди щях да съм мъртъв.

Понечих да се изправя. Паднах назад. Той не бързаше да ме довърши. Това бе нещо ново — откровен садизъм. Искаше да ме гледа как се боря и бавно умирам.

Търкулнах се от седалката на пода. В мозъка ми потрепна като тревожен сигнал някакво усещане за компютърното управление на влакчето. Не знам как, но опитвах да накарам кабинката да се раздвижи, да ме откара нейде, където биха могли да ми помогнат.

Достигнах вратата, която се бе затворила преди малко, но не можах да я отворя. Натисках, бълсках с дясната си ръка, тъй като лявата беше цялата в огън. През стъклото смътно зърнах отвън неясната фигура на огромен мъжага — може би трети телохранител. Просто си стоеше и гледаше как се мъча.

Над мен се мярнаха сивите бакенбарди на Матюс. Той се приведе от седалката, оголи дългите си жълтеникови зъби и ме обгърна в облак от алкохолни пари. Напрегнах се с всичка сила. Нещо...

Внезапно кабината под мен подскочи и почна неистово да се тресе — напред-назад, напред-назад. Уили Бой изхвърча от седалката.

Обръчът около гърдите ми се разхлаби. Изведнъж вратата се отвори.

Изпълзях, или може би се търкунах навън на платформата и запъплих настани. Спомних си, че единственото спасение от ударите на Матюс е разстоянието. Успеех ли да избягам на един хвърлей камък от него, не можеше да ме убие — във всеки случай не по този начин.

С отчаяно усилие се изправих на крака. Залитнах, запазих равновесие и пристъпих напред. Пак спрях, защото шеметът налетя като вълна и отмина. Върху лицето на човека от платформата все още бе изписана изненада. Жертвите на Уили Бой просто не биваше да се измъкват. Зад себе си чуха как кабината продължава да се друса насам-натам, но мъжагата изведнъж се опомни и налетя.

Той замахна с крак и тялото ми реагира преди паметта. Макар че не помнех, явно имах някакви умения.

Ръката ми се стрелна напред, блокира удара и извади врага от равновесие. Той рухна назад, претъркаля се и изхвърча от платформата. Падна долу на линията, от чиято тясна основа стърчеше само една широка релса.

Когато се обърнах, видях Матюс отново да пада в подскачащата кабина. Пиенето и възрастта бяха съсипали рефлексите му. Пак понечи да се изправи и пак падна, но малко по-близо до изхода. Опита се да пълзи. Вече беше почти на прага. Ето, излезе наполовина...

С гневен тръсък вратите се хлопнаха около него. Вярно, ръбовете им бяха гумени, но удариха жестоко и останаха блокирани, като го приковаха на място.

Кабината мигом престана да се тресе. Изведнъж рязко потегли и аз дочух писък отдолу, където бе паднал биячът. Не погледнах натам.

Знаех, че всичко е свършено — с нищо не можеше да се сбърка онова зловещо хрущене от удара на кабината в човешко тяло, пресекналият вик, сладникавата миризма...

А отзад, или по-точно отляво, след като се бях завъртял, отново видях главата на Матюс да стърчи от вратите на препускащата кабинка с потъмняло и изкривено лице, със зяпнала уста, от която не излиташе нито звук.

За момент ми призля, но се опомних. Хвърлих поглед наоколо. Еднорелсовото ми се стори най-удобно за бягство. Извърнах очи и скочих долу, колкото се може по-далеч от онова, което лежеше неподвижно край линията. След това врътнах гръб на кабината и хукнах в обратната посока.

Сигурен бях, че нещо ми е помогнало. Но нямах време да разсъждавам какво и как. Исках час по-скоро да се отдалеча от платформата. Тичах и се задъхвах, сърцето ми подскачаше.

Продължих така още няколко минути. Всъщност не знам... Ненадейно усетих, че земята под краката ми се тресе. Отначало помислих, че нейде зад околните сгради излита или каца голям самолет. Но вибрацията ставаше все по-силна, сетне долетя звук, който не можех да сбъркам. Насреща ми се задаваше друга кабина.

След миг я зърнах да изскача иззад завоя. Видях как пътниците натискат бутони и дърпат спирачки но машината явно не реагираше. Странно, никой не гледаше към мен.

Вече се канех да отскоча от линията, когато кабината внезапно забави ход. Наоколо нямаше платформа, но въпреки всичко тя спря и вратата се отвори. Изтичах напред и се качих.

Вратите се затвориха с тръсък, и кабината потегли отново, само че обратно — натам, откъдето беше дошла.

Дишах тежко и едва се държах на нозе. Всичко живо ме зяпаše. Изпитах налудничаво желание да се изхиля.

— Проба бе, хора — промърморих. — Готовим се за посещението на папата.

Те продължиха да ме зяпат, но скоро наблизихме една платформа, където гъмжеше от народ. Както си му е редно, кабината спря и вратите се отвориха.

Излязох и се смесих с тълпата. Пригладих косата си, пооправих се, изтупах практа... и се разтреперих. Не исках нищо друго, освен да

се просна на най-близката пейка. Само че преди малко бе щракнал някакъв смъртоносен капан, зъбчатките се въртяха, лостовете подскачаха, тежестите се вдигаха — и за какво? За да ме смажат. Ала някой или нещо посегна да разбута зъбчатките, да килне някоя тежест и в крайна сметка водех с едно на нула, а всички несгоди помръкваха пред блаженото чувство, че съм оцелял. Би било крайно неучтиво тъкмо сега да рухна и да провала всичко.

Продължих напред.

7.

Влязох в първото такси от редицата пред аерогарата и казах на шофьора да кара към града. Очаквах всеки момент да чуя вой на сирени и по целия път гледах напрегнато отминаващите коли, дърветата, сградите, пътните знаци. Слънцето бавно слизаше на запад, но до вечерта имаше време. Трябваше да се измъкна от града, час по-скоро да избягам от тия места, да се спотая някъде, да обмисля станалото и да съставя някакъв план. Но сега просто не бях в състояние да мисля; всеки миг можеше да се случи нещо. Трябваше да бъда нащрек. Не се съмнявах, че в крайна сметка ония ще проследят таксито и тъкмо затова избрах града. Надявах се там да объркам следата.

Спрях напосоки на един оживен ъгъл в центъра. Продължих пеш докато зърнах автобусна спирка. Застанах там, и се зазяпах в хората и гълъбите. Хванах първия дошъл автобус и дълго пътувах с него на северозапад. Когато зави на юг, слязох на следващата спирка и пак тръгнах пеш — все на северозапад.

Возих се на още два автобуса и дълго вървях пеш, но най-сетне стигнах до някакво предградие. Чак тогава реших да опитам на автостоп. Имах чувството, че съм го правил преди много години, още когато бях в колежа. Да, след първия семестър исках да се прибера у дома, а не ми се харчеха пари. Беше станало доста студено и ветровито. Хей, я се усмихни! Помага понякога...

... Куп задължителни предмети и основната ми специалност — компютрите. Справях се доста добре. Отначало бях малко самотен, но по онова време вече имах приятели — например Сами, който ме кръсти Мърморан, — и изгарях от желание да се прибера и да разкажа за всичко. Мърморан ли? От години не си бях спомнял за този прякор. Сами беше в моята група — дребно чернооко момче с извратено чувство за хумор. Бях свикнал да си мърморя, докато работя с компютрите. Всъщност говорех с тях — давах им имена и тъй нататък. Той изобщо не знаеше за това. Просто ме чу как си приказвам и взе да

ме нарича Мърморан. След време станахме доста добри приятели. Интересно къде ли е сега? Трябва някой ден да му се обадя и да видя дали още ме помни...

Всъщност, аз не започнах да говоря с машините в колежа. Това стана много по-рано, още когато бях малък и ходех на работа с родителите си. Обичах да си играя с компютрите. Май тъкмо тогава почнах да им говоря. Но ако не броим случая от онова време, когато трябва да съм бил на около седем години, те не се напъвха много да отговарят. И все пак винаги имах чувството, че с малко повече упоритост...

Една кола отби настани и спря. Зад волана седеше застаряващ мъж със скромен делничен костюм.

— Закъде сте? — попита той.

— Чак до Питсбърг — казах аз.

— Е, аз се прибирам в Нористаун, но ако искате, мога да ви оставя на раз克лона.

— Чудесно.

Качих се в колата.

Човекът не изглеждаше от приказливите, затова се облегнах назад и опитах да продължа със спомените. Нишката обаче се бе прекъснала и май нищо ново не искаше да изплува. Добре де. Вече се чувствах далеч по-спокоен отколкото в таксито. Вероятно трябваше да обмисля малко по-ясно сегашното си положение. Тогава бих могъл на свой ред да пристъпя към действие, а не само да бягам, да реагирам.

Барбю определено се канеше да ме убие. Вече не се съмнявах. А Матюс продължаваше да работи за него, както и останалите от групата...

Групата... В нея се криеше цялата тайна. Колкото и неприятно да ми се струваше днес, някога бях участвал в нея. Заедно с Уили Бой и Мери Мелстранд. А Кора? Не, тя нямаше нищо общо с това. Наистина не се познавахме, преди да пристигне на почивка във Флорида. Ами Ан Стронг? Е, тя беше съвсем друга работа. Това представляваше групата — ние четиридесета. Да. Ние четиридесета, които имахме нещо общо помежду си...

Всички ние бяхме надарени със страни способности. Аз разговарях с машините. Създавах нещо като телепатична връзка между човек и компютър. Можех да чета програмите от разстояние. Мери?

Силата на Мери беше в способността ѝ да въздейства върху предметите. Наричаха го психокинеза — съкратено ПК. Можеше да потроши някой компютър, но не и да го разчете, както умеех аз. А Ан? Ан беше класически телепат. Тя също не можеше да се свързва с компютри, но умееше да получава информация от други хора, както и да я вкарва в главите им — дори да създава съвсем убедителни видения. А Уили Бой...? Вероятно нещо като ПК, но не съвсем. Неговото беше най-фина форма на физиологично въздействие — управление на материя и енергия само в живите същества.

Доколко ги биваше? Докъде свършваха силите им? Осени ме нов спомен... Мери много се гордееше с готварските си способности и наистина беше добра. Спомних си, че понякога ни канеше на обяд. Веднъж, както седеше на масата, вместо да си играе с разните му там ръкохватки, тя просто вдигна един огромен супник с вряла супа от кухнята, после го накара да се придвижи леко по въздуха до трапезарията и да кацне изящно пред нас. Бях я виждал да разлива питието си и да замразява капките посред въздуха, а след това да ги връща обратно в чашата, без да намокри нищо наоколо. Максималната маса, на която можеше да въздейства, беше...? Веднъж на облог тя повдигна Ан на метър и нещо над пода и я задържа така около половин минута, но към края вече пъхтеше, обливаше се в пот и я пусна малко грубичко...

Старият Уили Бой... Колкото по-близо стоеше до някого, толкова по-бързо можеше да му въздейства. Моментална смърт на три метра разстояние, малко по-бавна от пет-шест метра. Десет-дванайсет метра му струваха много повече усилия, забавяха го значително. Мисля, че петнайсет метра беше абсолютният му предел, но за да постигне резултат на такова разстояние, трябваше да се напъва поне четвърт час — странно, горе-долу такъв е и радиусът на най-големите шатри, в които бе проповядвал някога. По този повод ми хрумна, че вероятно сега съм един от малцината, опитали както целебното, така и смъртоносното му докосване. Спомних си вечерта след онзи запой в дома му. Събудих се проснат като чувал на дивана и го чух да шари насам-натам сипейки люти псуви. Главата ме цепеше немилостиво. Станах и отидох в банята. Той беше там и се тъпчеше с аспирин. Усмихна ми се през зъби.

— Не изглеждаш много добре, старче — каза ми той.

Помолих го да ми остави два аспирина.

— Защо са ти? — попита ме той, после посегна и разроши косата ми. — Изцелен бъди! Изцелен да си, грешнико!

Внезапно усетих в главата си прилив на кръв, слепоочията ми затуптяха за миг, а сетне болката вече я нямаше. Чувствах се превъзходно.

— Добре съм — казах, изненадан от незаслуженото си изцеление.

— Хвала на Бога! — отвърна той, гълтайки последния аспирин.

— Защо не го правиш със себе си? — попитах тогава.

Той поклати глава.

— Нямам власт над себе си. Това е моят скромен кръст в тази долина на сълзите.

И това бе всичко, което знаех за силата на Уили Бой.

Ан... Нейната способност като че ли не се влияеше от разстоянието. Тя можеше спокойно да си седи в някоя мотелска стая някъде в Кийс и да ми праща чудовища докато кацам във Филаделфия. Нейните слабости бяха на някакво друго равнище, но още не си ги спомнях. Обаче наистина имаше нещо странно, нещо във връзка с цветята. Простичките импулси на техния мирен живот някак я успокояваха. Винаги се обръщаше към тях, ако нещо я разтревожеше. Те имаха тъй голямо значение в нейния духовен живот, че често оцветяваха — или по-скоро ароматизираха — нейните послания. А освен да създава видения, тя май можеше да накара човек да не вижда реалните неща около себе си.

И тъй, ние четиридесет — един отбор, един комплект инструменти на Барбю. Ние бяхме причината „Ангра“ да изпревари своите конкуренти преди няколко години. Аз можех да открадна данни от всеки компютър. А ако данните не бяха там, Ан можеше да ги изтрягне от главите, в които се пазеха. Мери можеше да проваля експерименти, да предизвиква злополуки, да съсипе всеки изследователски проект. А ако някой наистина се окажеше костелив орех, един джентълмен с южняшка външност можеше да мине покрай него на улицата, да седне наблизо в киното, да влезе в същия ресторант...

Но имах ли представа докъде достигат способностите им сега? На летището Мери бе подхвърлила, че е станала по-добра в своята

област. Дали способностите им продължаваха да се развиват, да растат постепенно? Пълна мъгла. Не можех да преценя. За всеки случай нека приема, че са станали по-добри. Да отпусна на Матюс още метър-два, да засиля халюцинациите на Ан, да допусна, че Мери може да вдига малко по-тежки предмети и да ги задържа малко по-дълго. Нямах представа за нейния обсег. По-голям беше от този на Уили Бой, но изобщо не можеше да се мери с Ан. Толкоз.

А какво да кажа за самия Барбю? Имаше ли някаква особена сила, ако не броим елементарната безпощадност и острия ум? Не знаех. Ако имаше, или я криеше много старательно, или все още не си я припомнях.

Къде беше Кора? Какво бяха направили с нея? Не вярвах да са ѝ сторили нещо лошо. Мъртва, тя не би им свършила никаква работа като средство за шантаж. Барбю май не ме смяташе за говорчив. А може и Ан да се бе обадила, че е надникнала в мозъка ми и че вече не ставам за нищо. Той дори не си направи труда да предложи сделка: Кора срещу моето завръщане. Ако исках, щеше да ме приеме обратно, ако ли не — бе готов да се отърве от мен. И само за всеки случай, само в случай че се изпълзнес, искаше да се застрахова чрез Кора. Да, звучеше разумно. Сигурен бях, че я държи жива на някое много сигурно място.

Колата забави ход. Вгледах се напред. Наближаваше вечерта и не виждах много добре... Задръстване. Може би катастрофа. Зърнах спрели полицейски коли.

Не. Беше пътна проверка край една тясна отбивка между две магистрали. Стомахът ми се сви. Спираха всички и ги пропускаха бавно, един по един. Очевидно проверяваха документите.

Въпреки непрестанните вопли за граждански права, в днешно време всеки имаше социална регистрация. Въведоха картите в употреба към края на осемдесетте и единният номер служеше за всичко: военна регистрация, социална осигуровка, шофьорска книжка, гласоподаване, изобщо каквото ти хрумне. Вече виждах, че отпред полицайите само поглеждат тези карти и вкарват номерата им в портативен компютър.

От самото начало си знаех, че ще хукнат по дирите ми. Но не очаквах да е тъй бързо, тъй ефикасно. Все пак интересното бе, че търсеха номер, а не лице. Може би Барбю не искаше всичко живо да

разбере кого издирва така отчаяно. Сигурно полицейският компютър беше настроен да засече само моя номер. А може и да ме бяха пъхнали в цял списък с фалшиви номера, та да не се знае кой съм в действителност. Да, точно в стила на Барбю.

Бариерата идваше все по-наблизо и аз се зачудих дали просто да не разкажа на полицайте какво става. Поне на тях можеше да се разчита.

Но другата, по-цинична личност, която бавно изплуваше в главата ми, само се ухили презрително при тая мисъл. В най-добрия случай щяха да ме сметнат за побъркан. А в най-лошия... Още не знаех колко истина има във версията на Барбю за миналото, но за жалост смътните спомени ми подсказваха, че е доста. Дали не се бях замесил в толкова тежки престъпления, че е трявало да ме пенсионират под чуждо име? Така или иначе, не се съмнявах, че Шефът има далеч по-добри шансове да ми лепне обвинение, отколкото аз на него.

Моят шофьор мрачно клатеше глава, докато най-сетне спряхме пред бариерата.

— Покажете си личната карта, ако обичате. — Каза най-близкото ченге. — И на пътника също.

Докато търсех картата си, човекът извади своята от портфейла.

— Какво е станало, полицай? — попита той.

Полицаят поклати глава.

— Беглец.

— Опасен ли е?

Ченгето го погледна, ухили се и хвърли поглед към другата кола, върху чийто капак седеше полицай с грамадна пушка в ръцете.

Шофьорът му подаде моята карта. Почти без да мисля, аз се намотах в малкия компютър, който носеше на врата си досущ като акордеон, само дето клавишите не свирукаха под пръстите му. Беше стар модел, новите сами разчитаха картата, без да вкарваш данни.

Той набра моя номер, но попътно сигналът леко се промени. Докато стигне в центъра, две от цифрите бяха разместени. На екрана светна, че всичко е наред. Полицаят ни върна картите.

— Продължавайте — каза и се обърна към следващата кола.

Потеглихме. Шофьорът въздъхна. Колите по магистралата вече включваха фаровете.

Сякаш бяха минали само няколко мига, когато иззад нас долетя крясък и гърмеж. Наоколо нещо затрака като градушка.

— Какво става, по дяволите? — рече шофьорът и вместо спирачката натисна газта.

Но аз вече почвах да се досещам. Вероятно нейде в централата някой следеше разпечатката или монитора. Машинката беше приела измамата, но за жив наблюдател две разместени цифри все пак бяха твърде близо до онова, което търсеха. Сигурно му бе хрумнало, че може да е станала грешка при въвеждането и се бе обадил да проверят пак. Зачудих се какво ли си мислят и какви са инструкциите им, та да гърмят на мясо. Но никак не ми се искаше да ги попитам лично. Така че...

— Спрете! — изкрещях аз. — Пак ще стрелят!

Той най-сетне удари спирачки и скоростта намаля. Погледнах назад.

Нямах време да чакам докато спрем. Нуждаех се от всеки миг преднина.

Отворих вратата и изхвръкнах навън. Улучих затревената ивица между платната, паднах и се преметнах. Без да поглеждам назад, скочих на крака. Втурнах се към гората, свърнах наляво, а после надясно, щом навлязох между дърветата. Зад мен продължаваха да гърмят, но по звука приличаше на пистолетна стрелба.

Изведнъж изскочих на стръмен склон и почнах да се катеря нагоре. Някъде там бучаха коли. Не знаех към кой път отивам и не ме интересуваше. Нямах друг избор. Смрачаваше се, горичката ме закриваше от полицайите и виковете бяха замъкнали. Веднъж да се измъкна оттук и да прекося магистралата... Би било прекалено да се надявам, че ще успея да спра някоя кола. Смътно забелязах, че по ръката и лицето ми се стича кръв, а май и панталонът ми беше раздран...

... Вероятно им бяха казали, че съм въоръжен и опасен, а може дори и да ме смятаха за убиец на полицай, иначе нямаше да стрелят така. Очаквах всеки момент пак да ги чуя зад себе си...

Над мен петната мрак се раздвишиха, сляха се. Ненадейно литнаха нагоре, трепнаха, извисиха се и просветнаха като обгърнати в лунно сияние. Мечка! Огромен мечок гризли — бях виждал такъв в

зоологическата градина, — се изправи на задни лапи насреща ми! И тогава...

О, не. Стига вече, Ан. Не тук. Не по тоя начин. Не ми пробутвай никакъв си мечок в околностите на Филаделфия. Ако толкова държиш да ме спреш, трябваше да ми пратиш ченге с пушка. Щях да напълня гащите и нямаше да усетя мириза на цветя. Е, хайде, наслуга до другия път.

Тръгнах право срещу мечока. Прехапах устни и затворих очи, но все пак минах през него. Когато отново погледнах, през последните дървета се мержелееха фарове. И движението не беше какво да е, а натоварено, същинско море от коли. Нямаше начин да пресека, без да ме блъснат.

Но от гората долу като че долитаха гласове. По дяволите, не ми оставаше избор. Изскочих от дърветата до магистралата, като размахвах отчаяно ръце към прелитащите коли и се чудех как ли им изглеждам — окървавен, мръсен и парцалив — в светлината на фаровете.

... Усмихни се малко. Може пък да те харесат...

Просто стоях и махах. Вече ясно чухах как преследвачите се провират между дърветата и си подвикват...

Някакъв камион удари спирачки и закова точно пред мен. Стори ми се почти невероятно, но нямах намерение да оспорвам преценката на шофьора. Зад него вече спираше цяла редица коли. Хукнах към камиона и се метнах в кабината. После затръшнах вратата и се свлякох на седалката. Двигателят тутакси изръмжа и потеглихме. Чувствах се като граф Монте Кристо или като човек, който е разорил някое казино в Монте Карло — щастлив и свободен. Поне засега. Не гърмяха по мен и се отдалечавах от заплахата.

— Благодаря — казах. — Сигурно ви се струва странно, но всичко ще обясня, само малко да си поема дъх. Направо ми спасихте живота.

Отпуснах се и задишах дълбоко. Двигателят мъркаше кротко и равномерно. Движехме се много бързо и прелитащият пейзаж се размазваше в дълга, мъглива дъга. Погледнах настрани.

Шофьорското място беше по-празно от сърце на лихвар.

Вдъхнах дълбоко. Нямаше и помен от аромат на нарциси, кремове, лилии и тем подобни растителни полови органи. Само лек

мирис на застояло и прах, като в помещение, което отдавна не е проветрявано.

Издишах. Каква беше тая дяволия?

— Благодаря — повторих за всеки случай.

8.

Летяхме напред през черния нощен тунел, в далечината се сливаха градове и селца... Лампите блещукаха като светли мъниста, монотонният шум на двигателя ме приспиваше. Бях се унесъл в дрямка след тревогите на днешния ден...

Носех се с около сто и петдесет километра в час, на борда на едно от най-безопасните превозни средства. Камионът се захранваше с големи и скъпи акумулатори, но въпреки това беше икономичен поради ниската цена на електрическата енергия напоследък. Една конкурентна транспортна фирма използваше за гориво водород — чист, екологичен и достъпен в неограничени количества, пак поради евтиното електричество, произвеждано от слънчевата енергия. До голяма степен и двата варианта бяха резултат от прогреса, постигнат чрез патентите на „Анgra Енърджи“ и нейните огромни енергийни инсталации по цялото протежение на Сълънчевия пояс.

Отлично си спомнях как получихме съдържанието на някои от патентите. Бях се забъркал в промишлен шпионаж, макар че не вярвах някой закон да се разпростира върху моите специфични методи. Но от морална страна... Добре де... Сега не бе време за душевни терзания, макар че се чудех откъде вадя тия скрупули, след като не съм ги имал тогава. Наистина ли не съм ги имал? Или се бях променил? А може би и двете? Мъчеше ме някакъв спомен, но не можех да го достигна.

Камионът беше напълно автоматичен и пътуваше само по специално оборудвани магистрали, макар че напоследък пътищата с подобна апаратура ставаха все повече и повече. Обикновено тези камиони се движеха по специално платно. То бе ясно маркирано, тъй че шофьорите да го избягват, ако желаят. Но откровено казано, автоматичните камиони се бяха оказали далеч по-безопасни от всички останали и малцина имаха нещо против тях.

Значи засега бях в безопасност. Вярно, имах да свърша цял куп неща. Но ми бе толкова приятно да се излежавам на съмкнатата седалка с леко отметната глава, за да виждам както светлинките в

небето, тъй и онези край пътя. Вятърът свистеше край нас, двигателят бръмчеше. Смътно долавях как в компютъра непрестанно постъпват данни и това също ме успокояваше. С всяка минута се отдалечавах все повече и повече от опасната зона.

В кабината имаше кушетка и простишка тоалетна — пак по същата причина, поради която все още имаше две седалки и пълен комплект прибори за ръчно управление.

Шофьорският профсъюз бе получил солиден пакет акции в компаниите, които печелеха от този ускорен преход към автоматизация. Нямаше сериозни възражения срещу постепенното съкращаване на шофьорските работни места, но още се спореше по изискването за присъствие на човек в камиона. Не беше закон, само точка от правилника и фирмите знаеха как да го заобикалят. Тъй че камионите продължаваха да се произвеждат с два комплекта прибори, а на профсъюзните преговори все изникваше въпросът как да се намали безработицата между шофьорите. Лично аз бях крайно доволен от положението. Още повече, че освен споменатите удобства, бях намерил и пакетче суха храна, очевидно забравена от последния шофьор или пътник. Хапнах колкото да залъжа глада, после безсилно се проснах на седалката.

Добре, но трябваше да се погрижа за своята безопасност. А това означаваше да узная колкото е възможно повече, преди да си позволя лукса да поспя. Все още знаех твърде малко за курса на този камион и изобщо за цялото пътуване, а имаше само един начин да го узная...

Щрак. Ък-цък. Ъкатрак.

Надолу, усуквам се, влизам, пресичам, разливам се, входове, изходи, разклонения... Светли точки... Празни пролуки... Елегантната симетрия на работните и резервни програми в бордовия компютър... Подредени като пламтяща японска градина... Но без аромати, всичко е просто и смислено... Спри сега, почувствай го как работи... Другото ще дойде само...

За да управлява, компютърът получаваше информация за пътните условия и куп други неща чрез един съобщителен кабел в пътната настилка. Радарът му шареше непрестанно във всички посоки за други коли и неочеквани препятствия. Горе-долу по същия принцип „Прас-Тряс“ се ориентираше из каналите около Кийс, само че черпеше информация от крайбрежните предаватели. Освен че шофираше,

компютърът следеше дейността на двигателя, състоянието на спирачките и останалите системи.

Минах на аналогов режим през отделните функции и постепенно почнах да ги разбирам. А това пък ми даде редица възможности да вникна в общата схема. Тогава се намотах още по-навътре и атакувах пътния код. Имаше множество неясности — замразени програми, чиято цел щеше да си остане неизвестна, докато не бъдат включени — но общата картина взе да се изяснява. Изглежда, пътувахме към Мемфис.

По-нататък, още по-нататък... На зигзаг през програмите... Най-важният въпрос все още висеше без отговор... Онова проклето „защо“ все тъй плющеше и се разяваше като знаме... Прерових инструкциите, докато най-сетне се натъкнах на нещо — странно и в същото време познато...

Щракацъкатрак.

Смаяно се измъкнах от яркия микрокосмос.

Опипах под арматурното табло за аптечката, чието наличие бе отбелязано в списъците на компютъра. След малко я открих. Вътре имаше бинтове и някакъв дезинфекциращ мехлем.

Имаше и бидон за вода с еластичен маркуч и кранче. Пийнах малко и си изплакнах раните. После ги намазах с мехлема.

Невидими и недосегаеми, огромните камиони се носеха в мрака като ято огромни прелетни птици. Спазвахме точна дистанция спрямо предния камион. Ако някоя кола се вмъкнеше помежду ни, следваше незабавна корекция. Пътят към тази хармония минаваше през пулса на механичното сърце. Усещах наоколо строгия ритъм на неговата програма. И все пак...

Бях го видял... Моят подпис. Ясен и отчетлив. Видях го така, както неотдавна разбрах, че не Кора, а нечия друга ръка е изписала посланието в дома ми. Пълна безсмыслица... И все пак в нея имаше смисъл.

Отпуснах се назад и вперих поглед в небето, където бавно отминаваха звезди. Явно трябваше да продължа с размишленията, тъй че размърдах изтощения си мозък и потърсих логичната нишка.

Инструкцията камионът да спре и да ме вземе, не беше част от оригиналния програмен пакет. Бях видял поправките в неговите инструкции и ясно разбирах, че някак самият аз съм ги заложил. Бях

заповядал на камиона да спре. Но как? Никога не съм правил подобно нещо, даже не бях опитвал, пък и не знаех как да го направя.

И изведнъж се усъмних в собствените си съмнения. Ами двете разместени цифри, когато полицаят набра номера на моята карта? Дали наистина беше сбъркал, или нещо промени самия сигнал? Стана ми интересно. Дали и там стоеше моят подпись?

Ами странното поведение на вагоните от еднолинейката на летището?... Мъчех се да... да направя нещо... а в това време Уили Бой ми гласеше сърдечен удар. Възможно ли бе още тогава да съм действал на някакво ново равнище?

Спомних си думите на Мери: „... ставам все по-добра в своята област“. Дали и моята способност не бе продължила да се развива по нови пътища през дългия период на бездействие? Дали днешните тревоги и напрежения не ме бяха накарали да я използвам в тази нова област, само че под командите на изтормозеното ми подсъзнание?

Ако наистина беше така и ако се научех да го правя съзнателно, положението съществено се променяше.

Но аз продължих да се ровя из своята все още доста оскъдна памет. Нищо. Винаги само подслушвах, наблюдавах отвътре дейността на компютърните процесори. Не помнех поне веднъж да съм променял самата програма. Е, май се бях сдобил с тая способност в най-подходящия момент.

Щракацъкатракатик.

... Кръгом и пак навътре. Вълшебният пейзаж ме обгърна от всички страни. Потърсих онова място, което умът ми пресъздаваше като огнен водопад над лимоненожълто езеро... Да. Ето там.

Скочих в басейна.

Надолу, надолу... Надолу, през безплътната връзка с кабела под асфалта. Сетне като по буйна подземна река... Летя, нося се, отминавам из необятната мрежа от терминали, процесори и преходи... За онова, което си бях наумил, трябваше да опипам настройката и в двата края...

А не бих ли могъл да променя хода на течението?

Пожелах го. Напрегнах воля. Разгърнах се — и тук, и там, борех се да променя нещо както откъм предавателя, така и в приемника, да изменя типичния сигнал, който усърдно докладваше на централните системи за контрол на движението къде се намираме. От другия край

се потрудих да променя контролните данни, да ги направя подходящи и уместни...

Гледах как битовете прелитат край мен като рояк пламтящи пчели...

Успях.

Бях маскирал камиона, в който се возех. Когато Барбю откриеше, че не съм бил бълснат от кола при опит да пресека магистралата, а от другата и страна няма и помен от мен, щеше да се зачуди кой ли би спрял посред нощ да качи един окървавен беглец. Нека се чуди. Нека търси. Моят камион изобщо не бе минавал по онзи път.

Хей така, само за удоволствие, плъзнах по системите, като едва устоявах на изкушението да попипна тук-там някоя дреболия. Изпълваше ме неописуем възторг от тия нови мащаби на моята сила. Какво ли не би ми предложил Барбю, ако знаеше какво притежавам сега...

Кора? Живота ми?

Не. Вече не исках да работя за него. Щях да намеря друг начин. Но най-напред...

За момент загубих контрол. В ума ми нахлуха синоптични карти... Лежах сред дъждове и гледах как наближава фронт на високо налягане. Приличаше на огромна буква „В“ сред небето... Усетих, че нейде далече истинското ми тяло се прозява... Аз... аз заспивах... Мислите ти се рееха... Бях свършил каквото исках... и сега бе врете да се завърна... ала бе тъй приятно да се гмуркам и да изплувам лениво от основните програми, да се нося по прилива от системни потоци през гальовни импулси... нейде из бейзболните резултати... Бях...

Заспах. Никога преди не бях сънувал в намотките на информационната мрежа, никога не съм изпадал в подобно състояние. Но умората ме настигна... и аз изчезнах преди да се усетя...

Сън в прегръдката на морето от данни, сън в намотките на бездната...

Сънувах. Сънувах както никога преди — и по-късно, наяве, успях да си припомня само отделни късчета от видението...

Сънувах, че съм компютър — един огромен, свръхсложен компютър сред Небитието. Някакъв сенчест силует се приближи и застана пред мен. Не знаех кой е, и все пак не ми бе съвсем непознат.

Сянката посегна към клавиатурата и натрака въпрос — не помня точно какъв, но трябаше да потърся из паметта си.

Във всеки случай, отговорът обхващаше огромно количество информация. Принтерът ми забръмча и разпечатката плъзна навън.

Тъмната фигура поемаше лентата без да я къса на страници и светкавично преглеждаше данните още щом ги подавах. Страниците се лееха в непрестанен шумолящ водопад, диплеха се като хармоника върху пода. Лека-полека, четящата фигура потъна сред тях.

Когато приключи с отговора, сякаш внезапен вихър отнесе хартиите и фигурата набра нов въпрос. Пак отговорих. И пак, и пак.

Накрая фигурата взе да трака по клавиатурата нещо дълго и страшно объркано, на което всъщност не трябаше да отговарям. Опитваше се да въведе програма, или с други думи — да ми каже нещо. Информация се лееше, лееше, лееше, а нищичко не разбирах. Ядосана, фигурата опита още няколко пъти...

От наудничавите игри между съзнание и сънища в мига на събуддане запомних само странния текст: СУМАРЕН РЕЗУЛТАТ ОТНОСНО БРАКОСЪЧЕТАНИЕТО НА ИСТИНСКИ УМОВЕ, ОТЛАГА СЕ ПО ОБЕКТИВНИ ПРИЧИНИ...

Поразително е по какъв ред прииждат спомените в една възстановяща се памет, в какви образи обличаме нещата, как крием скуката под загадки и обратно.

Когато се събудих, отново бях в собствения си череп и се чувствах сравнително отпочинал. За момент се обърках, после си спомних всички събития от вчера ден. Седнах и погледнах през прозореца. Провинциален пейзаж с бледи предутринни лъчи в небето отляво...

Отпих малко от блудкавата вода, тъй като гърлото ми беше пресъхнало, после използвах тоалетната. Измих се, сресах се и позабърсах петната от дрехите си. След това измъкнах от пакета нещо хранително, но ужасно безвкусно. Докато закусвах, гледах напред и се мъчех да си припомня някаква много важна подробност.

Нещо бе станало. Нямах представа какво. Не се съмнявах, че наистина съм променил сигнала на камиона и контролната програма. Но имаше още нещо. Може и да не бях чак на нивото на Ханс Кастрорп, обаче усещах, че сънят ми наистина крие някакъв смисъл. Дали пък наистина не бях компютър, който сънува, че е човек?

Камионът внезапно подскочи и аз вдигнах очи тъкмо навреме, за да видя как отляво се мянна и изчезна момиче с джинси, дебел пуловер и маратонки. Какво търсеше по средата на магистралата, дявол да я вземе? После отпред изникна някакъв младеж — пресичаше без да бърза и изобщо не приличаше на човек, който си спасява живота. Крачеше с плавна, едва ли не танцова стъпка. Разбира се, радарът го засече веднага и камионът намали скоростта. Младежът спря между платната отляво и изчезна назад, както бе изчезнало момичето преди малко.

След малко пак ударихме спирачки. Отпред нямаше никой, но, естествено, моят камион спираше и когато спре онзи пред него, а той пък зависеше от по-предния и тъй нататък по веригата.

Ново подрусване и вече се движехме още по-бавно. И пак...

Минахме покрай двама младежи, които явно бяха разиграли подобен цирк с предния камион.

И тогава си спомних, че някъде съм чул или гледал за тях. Наричаха ги с разни имена — камионо-блъскачи, камионо-танцьори или камионо-трошачи. Те си правеха кефа — обикновено рано сутрин или късно вечер, когато рядко минават обикновени коли — като танцуваха по автоматичните платна на големите магистрали. Чувстваха се в безопасност, защото знаеха, че радарите ще ги засекат, а компютрите са програмирани да не допускат сблъсък с каквото и да било.

Някои просто се забавляваха да спират дългите колони от автоматични превозни средства. Други имаха по-вредни намерения — тяхната цел бе толкова рязко да променят скоростта на камионите, че да претоварят системите за управление и да предизвикват верижни катастрофи. Разбира се, в тая игра имаше известна опасност — без да броим риска от появата на обикновена кола — тъй като те играеха хазарт тъкмо с умението на компютърните шофьори, чиито системи се опитваха да претоварят.

Чудех се дали тия хлапаци просто си правеха кефа по най-модерния начин. Или това бе някакво ново превъплъщение на лудизма — онази древна повеля да се разбият злите машини, които съсипват живота ни — вече преминал от зловещите механизми към компютрите и автоматите?

А дали пък не беше нещо по-дълбоко и малко по-оптимистично? Спомних си как някога един преподавател говореше за ритуалните игри и празничните състезания като основна проява на човешкото в нас. Дали поведението, което наблюдавах, не бе някакъв съвременен вариант на древните изпитания за мъжество, един младежки опит да се докаже, че човекът все още превъзхожда своите творения?

Пак подскочихме. Проклети хлапаци! Безответна щуротия, това си беше и нищо повече. Широко им е около врата. Защо не вземат да...

... да крадат промишлени тайни?

Е, на младини може и аз да съм сторил някои безответни неща. Разбира се имало е причини — стига само да си ги припомня.

Движението се успокои и отново набрахме скорост. Ритуал ли беше или какво, важното е, че свърши. А онова, което се мъчех да си припомня, танцуваше в паметта ми — мъчително близко... и недосегаемо.

Развиделяваше се. Отливът на нощта разголваше копи слама и селски постройки.

И тогава образът на танцьора отново изплува в ума ми — скандален минувач в ранни зори, размахал ръце през радарния лъч, отмерващ с крака някакъв тайнствен ритъм. Защо? За да докаже собственото си превъзходство над страховитата колесница, като изпречи тяло пред нея? Да пренасочи чудовището? Да...

Да пренасочи?

Да смени?

Да измени?

Да управлява?

Новият, усъвършенстван вариант на властта... Замислих се. Навярно бих могъл да си пробия път оттук — терминал по терминал, връзка по връзка, през информационната мрежа — и накрая да стигна до Големия Мак, компютърната централа на „Анgra Енърджи“. Инсталацията бе оградена с всевъзможни защитни системи, за да не сторят на „Анgra“ това, което ние правехме с другите. Имаше кодове и секретни канали, допуски и блокировки... В паметта ми изплуваха изрази като „йерархична структура“, „стъпално усъвършенстване“ и „Парнасова модулация“ — помнех ги от времето, когато работех по някои от защитните системи на Големия Мак. Разбира се, сигурно през

изминалите години всичко е било преработено, обновено, усъвършенствано, развито на много по-сложни нива. Но от друга страна, май и с мен бе станало нещо подобно. Сигурен бях, че ако успея да проникна в Големия Мак и да се добера до сектор „Двойно Z“, в него ще намеря информация за Кора. Може би това бе моето изпитание за мъжество, преход към зрелостта — стига да имах сили...

Всички тези мисли минаха през ума ми за броени секунди и аз разбрах, че ще трябва да се опитам. Навън слънцето се издигаше в небето и обливаше пътя ми в светлина.

Цветята разтварят листенца, птиците пеят. Намотавам се...

9.

Тик... Опипом потърсих компютъра и се пресегнах към вътрешностите му, като през това време смисълът на неговите постоянни операции стигаше до мен като пяната на вълни, които докосват стъпалата ти на брега — едва доловимо, нежно — тик-тик. После закрачих напред, техният напор върху краката ми започна да се усилва — тик-так-тик — и аз се отправих към точката на най-силния сблъсък, където...

Отклонявайки се, без да намали скоростта, втурнал се като побеснял слон, някакъв огромен камион в най-близкото платно на насрещното движение на магистралата, помете мантиналата и се насочи право към мен.

Реакцията ми беше бавна, тъй като вече бях започнал работата си с компютъра. Хвърлих се през кабината към шофьорското място, сграбих волана и го използвах, за да се издърпам при него, докато краката ми търсеха слепешката педалите. Трескаво започнах да се оглеждам за механизма, който трябваше да превключи управлението на моя камион на ръчно, тъй като той сякаш не предприемаше никакво действие, за да избегне насрещното превозно средство.

Но не бях достатъчно бърз. Огромният камион връхлетя отгоре ми и... изчезна.

Погледнах в страничното огледало. Ослушах се да чуя шума от сблъсъка. Нищо. Той просто бе изчезнал, сякаш тихомълком се бе изпарил. Като призрак.

Подуших въздуха, внезапно изпълнен с подозрения. Никакъв аромат на цветя не се долавяше наоколо. Но това бе нещо от репертоара на Ан, не ми хрумваше никакво друго обяснение.

Зачаках. Седях там, облегнал се на волана и наблюдавах пътя. Щом един бе окказал такова въздействие върху мен, къде бяха останалите? Не беше в стила на Ан да прави икономии в тези работи. Досега насреща ми трябваше да се носи цял конвой камиони.

Освен ако наистина беше нещо друго. Може би холограма? Не. Прекалено веществено беше и ми бе трудно да си представя, че е възможно да се постигне такава абсолютна точност и своевременност, така или иначе, без наличието на сложно прожекционно оборудване. Погледнах към небето. Не забелязах кръжащи хеликоптери. Във всеки случай, не виждах как биха могли да ме открият, за да организират цялата тази работа.

Чаках. Душех въздуха. Нищо не се случваше.

Добре тогава. Предстоеше ми работа.

Тик-тик... Намирах се отново там, където бях преди. Ярки светлинни горяха под водата като потъналия град Ис.

Знаех, че океанът представляващ мрежата от данни. Канех се да се гмурна в този град...

... Насреща ми, в посока обратна на движението, с невероятна скорост се носеше светложервена спортна кола...

Пръстите ми стиснаха здраво волана. Машинално, левият ми крак силно натисна недействащата спирачка.

В същото време обаче, не се отделях от компютъра. Веднага прехвърлих наблюдението си върху радарното устройство и видях, че независимо от онова, за което свидетелстваха очите ми, там нямаше нищо. Нямаше и следа от това малко превозно средство.

То също отмина. В един миг беше пред мен, в следващия го нямаше.

— ... Тик.

Да вървят по дяволите в такъв случай. Щом играта, каквато и да бе тя, беше до такава степен безвредна, значи не заслужаваше вниманието ми.

Назад към Ис.

Пригответих се за скок.

Не! Още един камион! Само че в течение на няколко мига не бях сигурен за този. Той ме настигна откъм лявата ми страна и неочеквано бързо опита да се пъхне пред мен. Този път ми се стори, че всичко е истинско, докато радарът не ме увери, че е само поредният призрак.

Започнах да се ядосвам. Независимо от своята нереалност, тези коли продължаваха да ме отклоняват от непосредствената ми задача. Пречеха ми да се съсредоточа, връщаха ме назад...

И освен това... Имаше нещо, свързано с автомобилните катастрофи, което намирах за крайно обезпокоително. Избърсах потта от челото си с опакото на треперещата си длан. По-късно щях да търся причината за това. В този момент исках да се отърва от атаките. Дори и да си затворех очите, щях да съзнавам наличието им, както беше с илюзиите ми по време на полета. Но в случая съзнанието за тях щеше да е достатъчно. Те се докосваха до някакви травми, които нямах особено желание да си спомням в момента.

Подуших отново въздуха. Нищо. Но това нямаше значение. Сигурно беше тя.

— Ан? — казах високо аз. — Защо ме тормозиш, Ан? Нали бяхме... приятели? Струва ми се, че си спомням... Шефът няма как да знае, че си ме открила, че ме сканираш вече. Дай ми малко почивка, моля те, става ли? Има нещо, което трябва да направя. Не съм тръгнал да правя нищо лошо нито на Барбю, нито на „Ангра“. Просто искам да ми върнат Кора, а тя е при тях. Ако решиш да им кажеш нещо за мен, кажи им, че ако ми я върнат, ще се махна и никога вече няма да чуят за мен. Истината говоря. Ти си телепат, погледни в ума ми и ще се увериш, че е така. Престани с камионите, моля те. Пречат ми.

Кабината сякаш се изпълни с аромат на теменуги.

— Съгласна ли си? — Настоях. — Моля те! Просто ми дай малко време за нещата, които трябва да свърша. Аз бих го направил за теб. Искам само отсрочка.

Ароматът продължаваше да се усеща. Не получих никакъв отговор, но и нови превозни средства не се втурваха насреща ми. Нямах представа, дали тя размишляваше над онова, което бях казал или просто търпеливо изчакваше момента, за да атакува отново.

Но чакането нямаше да ми помогне с нищо, реших след няколко минути аз. Предпазливо започнах отново Ефектът на Намотките.

Тик. Тик-так-тик. Тик.

Надолу. През бистрата, искряща вода, която постепенно се превръщаше в някаква по-рядка субстанция с масиви от светлини, потрепвачи като дисциплинирани ескадрили от неводни риби... Придвижвах се, промъркваш се между пламтящи колони, следвах извивките на змиеподобни кабели... Чувствах се като омагьосан. Винаги изпитваш нещо подобно, но сега бе различно. По-силно. Усещах как у мен се надига някакво чувство на очакване, някакво

предчувствие... Имаше нещо ново в моя измерващ се в континенти микросвят и аз като че ли трябваше да знам какво е. Продължих до мястото на преминаване в по-голямата система — участък с отделяща искри теснина между две лъщащи стени, отвъд които бе мрак...

— Добре.

Някакъв отговор в моя ум, който разчетох с гласа на Ан. С всичките му съпътстващи го оттенъци. Тя щеше да ми даде възможност да си отдъхна. Но не просто от проява на доброта. Вече ясно долавях присъствието й. Чувствах какво магическо въздействие ѝ оказва явлението, което наблюдаваше вътре в съзнанието ми. Ан ме последва надолу по спокойните спирали, започнали оттатък искрящите стени. Изглежда, предстоеше да се случи нещо неизразимо, тъй като мрежата бе сграбчила съзнанието ми толкова здраво, колкото не ми се бе случвало никога до този момент. Почувствах, че по същия начин е сграбчила и съзнанието на Ан.

Придвижваме се, по кръга, по кръга... Някакъв терминал... Преминаваме го... След това друг... Нагоре и надолу... Сега следва дивият ефект на увеселително влакче...

Ан беше като някое дете, притиснало се до гърба ми. Усещах страхът ѝ. Както и някакво могъщо любопитство, почти копнеж.

Завий, отбий се встрани... Нещо... Зове...

Не!

Нещо, нещо там вън... Зове, мами... Искаше ми се да прекъсна пътешествието си и да отида при него, но мисълта за Кора, за мисията ми, ме накара да устоя, накара ме да се преборя с онова, което бързо се превръщаше в натрапчива идея. Нещо...

Отклоних съзнанието си, почувствах се на свобода. Знаех целта си. Не можех да си позволя да бъда отклонен от нея. Хвърлих се напред...

... И Ан се хвърли с мен.

— Завий! — чух я да казва в съзнанието ми.

В същия момент разбрах, че призовите, които бях пренебрегнал, все още я държаха във властта си. Тя искаше да пътува по онзи второстепенен път, да го проследи до източника му.

Не отговорих. Някои неща, свързани с Ан, се връщаха в спомените ми, докато се носех спиралообразно с потока и се издигах и падах с главозамайваща скорост...

Макар да знаех, че е в състояние да проникне в съзнанието ми, не можех да се сдържа да не извадя на показ някои от свързаните с нея неща, които сега се бяха върнали в спомените ми. Дори усещах реакциите ѝ, докато правех това.

Все още не ми бе ясно как се бяхме запознали, когато съм бил в университета. Но изглежда знаех за нейните способности от доста отдавна. Те бяха силни. Би могла да си създаде собствена империя, вместо да помага на Барбю да изгради своята. Нищо не можеше да остане недосегаемо за нейните сондажи в съзнанието, стига тя да искаше да го узнае? Кой би издържал дълго на халюциационните удари и душевния тормоз, които Ан така добре владееше? Тя можеше да научава тайни, да премахва врагове... беше жена-разузнавателна агенция.

Но.

Имаше една слабост. Голяма слабост. Зависимостта. Макар да го криеше, Ан се нуждаеше от някого. Винаги бе имала нужда от някоя силна личност, извън нея, на която да се опре.

Напред... Приближавахме се към нещо. Представях си го като огнен вал...

Бавно, сега... Спри. Задръж. Приближавах се към целта на пътуването си.

Почувствах как възбудата на Ан нараства. Усетих недоволството ѝ от моята преценка за слабостта ѝ. Но долових и признанието ѝ за верността на тази преценка. Барбю представляваше скалата, на която се бе опряла сега и затова се бе опитала да ме побърка, да ме унищожи. Искала бе отново да спечели благоразположението му, след като не бе успяла да ме задържи на Островите или да ме сломи в самолета.

Неотклонно... Приближавах се все повече и повече. Ето. Сега се движех из периферията на банките с данни на „Ангра“. В обръча от огньове се забелязваше някаква тъмна форма. Тя се разрасна, още докато я възприемах с мисълта си и очертанията ѝ станаха по-четки. Тъмни, грубо изсечени стени, с прорези като бойници и силуети, които се носеха напред-назад покрай тях. Кули, назъбени балкони...

Големият Мак придобиваше формата на крепост, на огромна, мрачна цитадела вътре в зрителната памет на съзнанието ми. Сега светлините проблясваха в низ от малки продълговати прозорци,

придавайки на една от стените за момент изгледа на стара перфокарта с данни, вдигната пред ярък източник на светлина...

Продължавам да кръжа... Отвъд пламъците на Флегетон, друга стена се превърна в покрито с белези, нечовешко, скулптурно лице. Реверберирах във веригата и го разглеждах внимателно, едновременно от всички страни.

Сега пък някакъв Стоунхендж^[1] под морето — филигранна плетеница от водорасли, полюляващи се като димни пера покрай него, с луминесцентни щипци, светващи и гаснещи над повърхността му... Тук — свечерен хоризонт в масивна кутия, изпълнена с вътрешно движение... Там — зловещ черен олтар.

Твърдина... Крепост... Цитадела... Пулсиращи, примитивни слуги охраняват нейните подстъпи...

Продължих да реверберирам, да разделям и умножавам своите гледни точки. Вече бях влизал между тези изсечени от бурята стени. Имаше време, когато бях добре дошъл сред тях. Сега, за да премина оттатък, трябваше да открия слабите места...

Видях, че нито един от защитниците не можеше да напусне поста си...

Присъствието на Ан продължаваше да се натрапва, макар и само във формата на мисли за нея. Дали някога съм бил силната личност, на която се е опирала? Как е станало така, че съм започнал да работя за „Ангра“? Бяха ли свързани по някакъв начин тези неща?

И още докато пробягваха през съзнанието ми, почувствах, че тези разсъждения бяха потвърдени — може би неволно — в съзнанието на Ан, отвъд границата, която ни делеше.

Огньовете... Сега огньовете изискваха моето внимание, те се разпадаха на безброй вътрешни, микроскопични движения... Венчелистчетата от пламък се превърнаха в пойнилистики етюд, в дискретни ярки звена, които ставаха все по-видими и по-видими... Все по-нататък и по-нататък — към тяхното почти, но не съвсем, брауново стрелкане...

А Ан, Ан надничаше, така да се каже, през рамото ми, докато аз осъществях сондажа си. Почувствах удивлението й от видяното. Тя не би могла самостоятелно да види тези неща. Това очевидно си заслужаваше връщането към нея, най-малкото защото можех да доловя

определенни неща в съзнанието й, докато двамата бяхме в такава непосредствена близост.

Не, в действителност движението на огнените частици не беше случайно... Имаше някакъв ритъм, определена периодичност, която, от моите гледни точки, сега стана очевидна. Някъде оттатък, сигурен бях, имаше скрита информация за Кора, данни за нейното местонахождение. Изследвах движенията по-отблизо.

Когато си помислих за Кора, усетих одобрително потвърждение от страна на Ан.

— Къде е тя? — попитах. — Ако знаеш, кажи ми и ми спести неприятностите.

Но този път веднага почувствах отрицание. С известно затруднение, тя прикри някаква мисъл за Кора в място с топъл климат, различен от Флорида. Разбрах, че Ан беше с мен главно заради зрелището. Тя искаше да наблюдава онова, което бях направил до този момент и онова, което се канех да направя, тъй като то ѝ доставяше удоволствие и я възбуждаше. Но винаги можеше да се оттегли мигновено, ако с мен се случеше нещо страшно. А и в случай, че не успеех, трябваше да е сигурна в това, за да има какво да отнесе на Барбю, след като се бе провалила при последния си опит да ме убие или да ме накара да превъртя с халюцинациите си. Ан не би ми издала нищо доброволно.

— Добре — казах аз. — Може би воайорството е за предпочтитане, пред липсата на каквато и да било страст.

Заля ме вълна от обида, наранено достойнство и още нещо. Пренебрегнах я и атакувах напред по всички фронтове.

... Като продължавах да реверберирам в множество точки на отбранителния вал, аз се придвиших напред, докато почти се слях с отбранителните движения на огнените частици. След това пожелах да ми направят път...

Пламъците се разделиха като отварящи се клюнове пред всичките ми наблюдателни пунктове... Преминах във вътрешността.

Стените в този диапазон изглеждаха димни, завихрени, течаци...

Напреднах в две точки, но бях отблъснат... Димът се сгъсти и втвърди пред мен, превръщайки се в някаква лъщяща субстанция — като блокове черен лед... Взрях се и успях да открия във вътрешността кристални решетки, които се губеха в тъмни безкрайности...

... Но докато силите на цитаделата се бяха струпали, за да отблъснат двете страни на моята личност, забелязах, че стените отслабнаха и оредяха при останалите позиции, които заемах...

И за един-единствен, мимолетен миг, те се превърнаха отново в стените, противопоставили ми се, когато се бях опитал да проследя произхода на чека си, в стените, които тогава ни се бе сторило, че пазят загубения дневник на моето минало... Кой знае защо, сега това ми изглеждаше по-маловажно. Реших, в момента е най-добре да се съсредоточа върху единствената си цел...

Настъпих в четири точки и всичко, останало пред мен, се превърна в рояк светулки, които се втурнаха да ме спрат...

Придвижих се в още три точки и успях да пробия в една от тях...

... в друг голям град от светлини — някакъв Париж, някакъв Ню Йорк сред компютрите: огромен, блестящ, движещ се във всяка точка.

Безлика фаланга от нажежени защитници се хвърли с подскоци насреща ми, подобно на група марионетки...

Реверберирах, докато моето присъствие надделя над тяхното. Оставил фазовите ми двойници да се сражават и с преминалите частици от моето съзнание, продължих напред...

... За да разбера, че ако решава да изолирам напълно защитниците на това място, една беззвучна аларма ще отбие течащата от лявата ми страна река от светлина и ще я накара да потече вдясно от мен...

... а ако това се случеше, щеше да бъде преграден достъпът ми до подобна на лабиринт решетка. Реката щеше да я залее, проваляйки следващия етап от пътешествието ми...

... ето защо се отклоних и се насочих кът мястото, където беше алармената инсталация. Видях обаче, че ако я обезвредя, ще накарам самата решетка да се преобръне и да затвори част от системата...

... Но пък нали там беше самият механизъм, който щеше да причини преобръщането. Той можеше да бъде изключен посредством шифрована команда, чийто модел се рееше близо до алармената инсталация като холографски негатив на дупка в пространството...

Четейки отзад-напред, открих кода, след което дезактивирах алармената инсталация... Във всяка от останалите ми фази държах по един от нажежените защитници на почетно разстояние... За една наносекунда или горе-долу толкова видях с раздвиженото си от някакъв съмнително поетичен импулс подсъзнание, експонирани като

на кино сцени от щурмуването на крепост от средновековна епопея... факли, викове, пламъци, святкащи стоманени остириета, кофи мръсотии, тук-там парчета броня, цвилене на кон, пронизани от стрели щитове. Сигнали за тревога и изненадващи набези...

Отърсих се от илюзиите, без да съм преодолял напълно възбудата. Погледнах решетката с пълното съзнание, че трябва да вляза там, но знаех и че ако процедирам неправилно, данните от сектор „Двойно Z“, които търсех, щяха да се преместят, да се разпръснат из други места по цялата система и щях да съм принуден пак да ги издирвам и да се озова отново пред същия проблем, като в началото. Данните щяха да избягат и да продължават да бягат, намирайки си нови скривалища, докато не подхождех към тях по подходящия начин...

Наблизо се мярна друг шифров модел, но когато го прочетох отзад-напред, не ми даде никакъв ключ. Разгледах го озадачен... Изглеждаше почти годен. След това осъзнах, че той говореше на мяя стар език, измамата. Разбрах, че трябваше да бъде обърнат наопаки. Направих го. После нанесох схемата му върху решетката и се получи така, сякаш се взирах през мерниците на цяла батарея от пушки едновременно — като кръстосаните клетки обозначаваха шаблона за влизане... Нагласих се към него — все едно залепвах част от тапет — и се плъзвах вътре...

... в някакъв многоетажен лабиринт. Приличаше ми на движение през фазово пространство, но измеримостта не беше толкова важна част от него. Създавах, че разбирането ми на ситуацията щеше да продължи, докато бях част от процеса. Знаех, че след това щях да си я спомням не така ясно. Моята способност не функционираше във вакуум; тя изискваше ситуация, срещу която да реагира. Осведомеността, съпътстваща посоката й, намери средства за разбиране на ситуацията, макар и само чрез функционална аналогия...

... така че видях собственото си аз/азове, които се движеха едновременно през няколко равнища на лабиринта. На всяко кръстовище се налагаше да измъквам и да разчитам отзад-напред шаблонния шифър за програмата, която следвах — малко по-сложна от системата включване-изключване, тъй като бих преминал през един двоично-четирикомпонентен конвертор при пробива на това равнище на самата система; реших, че е по-късна добавка, инсталирана за по-

голяма икономия на памет, но същевременно разположена там, където изпълняваше ролята на допълнителна обезопасителна преграда...

Проврях се през лабиринта на решетката, осветен за миг от друго бойно съоръжение... Сражение в набързо струпани, облицовани с тапети зали, с каменни стени и сиви на цвят... Писъци и плач... Тежки мебели от тъмно дърво... Разлюлян полилей... Лаещи кучета...

Озовах се на място, прилично на оживен търговски център, с успоредни редици от лампи, които препускаха пред мен към някаква чезнеша — надявам се, по-насам от безкрайността, — точка... Докато ги гледах, почувствах, че ме наляга умора. Борбата със защитите на Големия Мак започваше да отслабва съсредоточеността ми...

Усещах съсредоточеното внимание на Ан. Тя бе впечатлена от видяното, макар че способността ѝ да разбира бе изостанала от самите усещания. Сякаш едва ли не ме пришпорваше да ѝ покажа още зрелища.

„Трябваше да ти взема такса за вход“ — казах си наум и долових в отговор нещо подобно на веселост.

... Внущих на подсъзнанието си, че някой друг аналог би ми бил от полза. Гледката пред мен веднага започна да трепти и да се премества...

... Стоях в една необятна библиотека. В далечината се точеха привидно безкрайни редици от рафтове. Тръгнах между тях...

„Не допускай да е по десетичната система на Дюи^[2]“ — предупредих подсъзнанието си — подозирайки го отдавна, както осъзнах в този момент, че е с извратено чувство за хумор.

Забързах напред. Редиците бяха обозначени по азучен ред с огромни, метални букви, закрепени в основата на всяка от тях...

... А, Б...

К!

... Завих и тръгнах покрай К-то. Ка-тата продължаваха като че ли без край. Почеквах, че умствената ми умора нараства. Дългите рафтове с прилежно подвързани книги сякаш биха решили да не свършват със сектора К. Затичах...

... Някъде отдалече съзнанието ми достави приближаващите се звуци от несекващо стълкновение във вътрешната централна главна кула. Осъзнах едновременно във всичките си останали форми, че талазът на битката се преместваше... и имаше вероятност да изпусна

контрола над една от алармените инсталации, която просто държах в очакване като челюстите на капан със стоманена пружина. За да добави привкус на осезаемост, подсъзнанието ми внесе миризма на дим...

„Благодаря ти, подсъзнание“ — изръмжах аз в съзнанието си...

... Най-после стигнах до Ке-то — още една сякаш безкрайна редица. Ускорих ход. Почувствах, че възбудата на Ан продължава да нараства, правопропорционално на собственото ми злочастие. Все още бе спорно дали ме окуражаваше или се надяваше да стане свидетел на впечатляващ нещастен край...

Хвърлих допълнителна сила в боя на моите ревербератни щурмоваци срещу защитниците. Щом го направих, заглавията край мен станаха по-трудни за четене. Наоколо се разнесе дим, плъзна се между рафтовете, закълби се пред надписите върху кориците...

Изругах, забавих ход и зачетох заглавията. Все още бях в сектора Ке. По дяволите!

Продължих да тичам все по-нататък и по-нататък. Подът се превърна в огледало, а след това и таванът. Едно безкрайно надбягване на Белпатрисовци, забързани през дима на действителността — миналото, горящо в пламъци отзад, бъдещето — една несигурна безкрайна прогресия. Състезанието невинаги се печели от бързите, но така се правят облизите. Деймън Рънън^[3]? Да... Почувствах нещо като смях — своя собствен — вътре в мен и наоколо. Това ме изплаши...

Проверих отново рафтовете. Сега следваха Ки-тата, слава богу! После беше ред на Кл-тата и тогава...

Кл-тата! Стигнах до тях, преди да съм се усетил. На кого са му притрябвали Кл-та? Мина ми през ума да прекатура цялата Кл-секция от паметта на Големия Мак тук, в сектор „Двойно Z“, в знак на протест или отмъщение. Същевременно осъзнах, че страдат от нарастващо безумие, в резултат на напрежението.

Дрънкането на оръжия стана по-силно, миризмите — по-тежки. Димът се сгъсти...

Не!

Не можех да се откажа на този етап! Не и когато бях толкова близо до целта си!

Мъчех се да закрепя отново властта си, да потвърдя превъзходството си над всичките системи, които ми се противопоставяха. Забавих ход. Съсредоточих вниманието си...

Димът започна да се разсейва, звуците позатихнаха, книгите изглеждаха по-здрави, техните заглавия — по-ясни...

Ко! Бях стигнал до Ко-тата!

За малко пак да загубя контрол при тази мисъл. Но безкрайният клан от Белпатрисовци — както онези, с главата надолу, така и онези, с главата нагоре — се взе в ръце, стабилизира своята невъобразимо повтаряща се околна среда и продължи през Ко-тата и Код-ата...

Кол...

Кот...

Кон... А след Кон... дойде Кора, красивата, константната Кора. Кора крепката, кротката, капсулизираната, каптираната, колекционираната...

Отдръпнах съзнанието си от Джойсовата мощ на К-матрицата и посегнах кът тома на Кора. През краткия промеждутьк, в който се бях отвлякъл, димът вече беше започнал да се завръща. Звуците и миризмите се надигаха отново, везните пак започваха да натежават в полза на Големия Мак...

Отворих подвързания със синя кожа, подпечатан със златен щемпел том...

„Кора“, пишеше на заглавната страница, като името изчезна още в момента, в който го погледнах...

... Кора — все още в безопасност, в горещия Югозапад... Кора в... Ню Мексико? Аризона? „Югоизточният квадрант на онази област, в най-северната част на Нова Испания...“

— Ню Мексико — Ан не можеше да скрие мисълта си от мен, развълнувана, че бе станала свидетел как един проблем беше почти решен — всеобщият порив на всички кибици! — Недалече от Карлсбад.

Край мен се кълбеше дим. Пуснах челюстите на капана. Войските ми се оттеглиха...

Без да се интересувам от нищо, хукнах да бягам, като оставил Големия Мак да крещи и да скърца със зъби...

Шокирана, Ан в миг дойде на себе си, с нещо почти наподобяващо ридание. Тя продължи в една посока, а аз — в друга...

Някъде по обратния път още веднъж усетих сенчестото присъствие. Този път то не даде знак...

— Добро ти утро! — изльвих аз. — Заповядай някой път на обяд... И след това — спиралата.

Отворих за малко очи. Ярка светлина изпълваше кабината. Скоростта на камиона не бе намаляла. Помислих си, че бях получил онова, което исках, но нямах желание да подреждам мислите си и да чертая планове. Някаква вцепененост беше изпълнила главата ми, забавяйки мисловните механизми.

Затворих отново очи и сънувах, че съм натоварен на един ковчег на колела и други неща...

---

[1] *Стоунхендж* — кръгово съоръжение от праисторически мегалити в равнината Салисбъри, Англия, вероятно изградено през периода на неолита. — Б.пр. ↑

[2] *Мелвил Дюи* (1851–1931) — библиотекар и просветител; изобретател на система (Десетична система на Дюи) за класифициране на книгите в библиотеките, чрез използване на трицифрени числа, нарастващи след десетична точка, за обозначаване на подкласи. — Б.пр. ↑

[3] *Деймън Рънйън* (1884–1946) — американски журналист и автор на къси разкази. — Б.пр. ↑

10.

... Пътувахме по опналата се лента на някаква тексаска магистрала... Аз четях книга на задната седалка. Независимо от това, с периферното си зрение възприемах пустия провинциален пейзаж, още по-запустял сега, под надвисналите като планини облаци, отколкото бе изглеждал в началото на пътуването. Долавях и силните разнопосочни ветрове, чиито пристъпи бълскаха от време на време леката ни кола — удари от ръката на невидим великан. Гръмотевицата бе продължителна — плътен громол, отекнал в далечината значително по-късно от светкавиците, които плъзнаха като ручейчета от разтопено злато, рукали от висините, от върховете на облаците. До нас долетя звук от клаксон, предизвика доплеров ефект и отмина. Караше баща ми. Майка ми седеше отпред до него. Радиото тихо свиреше — някаква станция, която изльчваше кънтри и уестърни.

... Бях се върнал вкъщи за кратка ваканция и отивахме на гости при семейството на по-големия брат на баща ми. Аз обаче имах много за учене и книгите бяха скучени на седалката до мен. Първите капки дъжд удариха покрива на колата като куршуми и малко след това чух включването на чистачките на предното стъкло. Китарата и познатото носово припяване на някой, който пееше за „мамене“, „поркане“ и „кръшкане“ и за липсата на каквото и да било „удоволствие от всичко това“, бяха прекъсвани все по-често и по-често от пристъпи на атмосферни смущения, освен ако това не беше разгневеният съпруг, който стреляше по певеца. Така или иначе, майка ми превключи радиото на друга УКВ станция, където музиката беше инструментална и не толкова напрегната. Някаква кола ни задмина с доста висока скорост и аз чух как баща ми измърмори нещо и включи фаровете. Последва нова плесница от великанска ръка и баща ми завъртя волана, за да избегне банкета на пътя. Току над нас изтрещя гръмотевица и миг по-късно дъждът се стовари като водопад. Затворих книгата, като отбелязах с пръст мястото, докъдето бях стигнал и

погледнах навън. Тежки, сиви, обсипани с мъниста завеси закриваха видимостта на разстояние няколко автомобилни дължини. Вятърът засвистя насреща ни между ударите.

— Пол — обади се майка ми, — може би е по-добре да спреш.

Баща ми кимна в знак на съгласие, хвърли по един поглед към огледалото за обратно виждане и страничните огледала, взря се напред.

— Да — каза накрая и започна да навива волана.

В този момент последва нов пристъп на вятъра. Ние се озовахме на банкета и после — отвъд него. Баща ми беше натиснал спирачките и взехме да се пързалиме. Стомахът ми се преобърна, когато неочекано предницата се насочи надолу. Някакъв скърцащ звук премина под мен и чух как майка ми изкреша: „Не!“

След това започнахме да падаме и проехтя трясък, който беше от гръмотевица и друг, който не беше от гръмотевица. Те погълнаха музиката, последния писък на майка ми и всичко останало...

Иzkрещях. Очите ми се отвориха широко, без да виждат нищо в продължение на няколко мига — бяха влажни... Това беше сън, но бе и повече от сън. Беше нещо, което се бе случило в действителност. Така бяха умрели родителите ми. Това беше...

В предното стъкло имаше дупка с формата на звезда и ние се носехме леко надясно. Моят истински камион от действителния живот бе на път да направи нещо, което се бе случило... преди девет години... въпреки че сега нямаше никаква буря, никакво дълбоко дере край пътя. Една царевична нива ме подканваше да се забия между зелените й редове.

Катапултирах се на шофьорското място и този път бързо открих ключа за ръчно управление, тъй като нарочно бях отбелязал мястото му в електрическата схема, чрез която се бях намотал в бордовия компютър. Всухах се почти неистово отново в компютъра, като едновременно с това завъртях волана и насочих камиона обратно към магистралата. В страничното огледало видях, че камионът зад мен изостава. Онзи, който беше пред мен, дръпна напред. Танцът без танцьора...

Имаше още дупки — сигурно бяха от куршуми. Както можех да видя сега, бяха пробили корпуса на камиона отпред и отляво. Кабината се изпълни с леко свистене. Някъде във въздуха над главата ми се чуваше друг, по-сilen шум, наподобяващ бръмчене.

Резултатът от намотаването ми сочеше, че компютърът е повреден. Налагаше се да продължа на ръчно управление, ако исках да задържа камиона на магистралата.

Бръмченето се усили и сянката на хеликоптера премина над мен, сякаш беше някакъв къс от нощта.

След това го видях и чух стрелбата. Почувствах ударите от куршумите, когато се забиваха в камиона ми. Долових миризма на горещ петрол.

Междувременно бях излязъл от компютъра на камиона и се пресягах ли, пресягах... Нагоре, все по-нагоре... Опитвах се да докопам компютъра, който управляващ автопилота на хеликоптера.

Почувствах се глупаво. Мислех си, че съм постъпил страшно умно, като промених идентификационния шифър на камиона. Бях се уморил. Вярно е, че бях уморен и щастлив от собственото си откритие относно новата страна на способността ми и все пак...

Глупаво си бях мислил да се скрия с тази единствена смяна на шифъра. Всъщност това ме бе направило още по-уязвим.

Вероятно бях част от някакъв конвой — дори не си бях направил труда да проверя това, — състоящ се от може би пет, шест коли, тръгнали към Мемфис от един и същи склад или завод, някъде на Изток. Моят камион — все едно кой бе поред в конвоя, — може да имаше дори червен „Х“, мацнат с боя върху покрива. Трябваше първо да проверя и тогава да променя описанията на целия конвой. Барбю дори не бе имал нужда от усилията на Ан срещу мен. Без каквito и да било специални умения, той ме бе победил в моята собствена игра. Трябваше да предвидя това. Трябваше да...

Нагоре, опитвам се да достигна... Най-после го почувствах — мозъка на автопилота. Намотах се в него и започнах бързо да анализирам системите му, докато пилотът завиваше, за да се насочи отново към мен. Междувременно долових миризма на дим и двигателят ми започна да издава страни звуци; последваха периодични колебания...

Хеликоптерът пикира, а аз поех приборите за управление на автопилота и ги задействах, като се опитвах да го отклоня надясно от курса...

Хеликоптерът подскочи, точно когато картечницата му откри огън. Стрелбата престана веднага. Изстрелите пропуснаха целта.

Хеликоптерът затанцува. Покрай мен се понесоха струйки дим. Усетих топлина близо до десния си крак. Двигателят ми се закашля. Камионът забави ход и пак ускори, забави и ускори...

Горе хеликоптерът зави надясно, коригира посоката си и изчезна, когато профучах под него. Усещах как пилотът се бори с приборите за управление, как се мъчи да овладее автоматичната система, която се бе пробудила и му се съпротивляваше. Продължих усилията си, като се стремях да отклоня превозното средство настрани, надолу...

Бръмченето заглъхна, отново се усили. Наблюдавах банкета на пътя, лишен от възможността да видя нападателя си. Той се появи пред погледа ми далече вляво от мен. Фактът, че пилотът му се опитваше да ме убие, чак сега бе стигнал до онова равнище на вътрешностите ми, където са складирани страхът, омразата и всички инстинкти за самосъхранение. Сърцето ми думкаше. Започнах да кашлям от съгилия се дим в кабината. Вече бяхме отминали царевичните ниви и бяхме навлезли в хълмист терен. Пренастроих програмата на автопилота да отклони хеликоптера вдясно от мен и да го сниши.

Със задъхващи се двигатели, хеликоптерът започна да прави точно това. Усещах съвсем ясно напрежението от борбата между човек и машина, в която бях на страната на машината. Забравил за картечницата, в този момент пилотът се бореше с приборите за управление. Аз контрирах всяко негово движение. Хеликоптерът се преобърна и полетя към земята.

Всъщност не видях как стана това. Мисля, че почти го бях задминал, когато той се бълсна в земята, а димът в кабината продължаваше да се сгъстява. Докато отворя прозореца, наоколо вече имаше пламъци. Но усещането беше особено... Който и да бе пилотирал онова нещо, за мен той беше само една безлична абстракция, някой, който ми желаеше злото. Не, че съм имал желанието да видя някого мъртъв... Но компютърът...

Аз бях вътре в него. Тъкмо се бяха запознали. А след това го бях накарал да действа за собственото си разрушение. Бях в него и по време на сблъсъка, когато системите му пощръкляха и след това спряха. Тогава изпитах леко чувство за вина, макар че не можеше да става дума за истинска чувствителност. Кога нещо не е нещо?

Започнах отново да излизам от пътя. Завъртях волана и той не реагира. Натиснах спирачките. Те също не действаха.

Камионът продължаваше да върви встрани от пътя и надолу по някакъв склон, устремил се към една широка група скали, някъде по средата на нивата. Обезумял ли бях в онзи момент? Вероятно, донякъде. Намотах се в компютъра на камиона и се оказа, че той е мъртъв, като се изключат две системи за поддръжка, които бяха сериозно повредени. Изпитах чувството, че това е краят, а Ан дори не беше тук, за да се порадва на смъртта ми. Макар че тя може би нямаше... Не бях сигурен. Някога Ан ме бе харесвала. Сега бях сигурен в това. Всъщност, по някое време, ние май наистина бяхме означавали нещо един за друг...

Ан, просто в случай, че... — помислих си особено настойчиво тогава. — Просто в случай, че... това е краят... а смяtam, че е така... Знам, че Шефът ме спипа тук чрез машините, а не чрез теб... Помириявам цветята ти... Ако ме чуваш сега, това не е начинът, по който искам да си отида... ако трябва да го направя... но знам, че вината не е твоя... Няма да взема да те ругая за това, че просто си ми правила компания известно време — независимо от илюзиите ти от втори курс... Ще ми се да можех да си припомня повече неща, обаче... Ти си единственият човек, който би могъл... да ме чуе сега... и аз ще се сбогувам с теб по този случай. Ти обаче можеше да се справиш по-добре от Барбю. Надушвам проклетите ти цветя, момиче...

... И тогава звуците на двигателя започнаха да се усилват все повече и повече, докато осъзнах, че чувам шума не само на място двигател. Усетих присъствието на други действащи компютърни системи наблизо. После се появиха сенките. И друсането.

От мен течеше пот, задушавах се и бях напълно обзет от паника, но когато сенките се изравниха с мен и първата установи контакт, разбрах.

Два от останалите камиони бяха излезли от магистралата след мен, бяха ме настигнали и бяха изравнили скоростта си с моята. Този отлясно тъкмо се бе допрял до моя камион със силно стържене. Сега почувствах сблъскването на камиона отляво. Металът изскърца и се изкоруби, а фрагменти от съня ми се изстреляха като метеори през главата ми и оставиха опашки от страх при събуждането си.

Смяна на перспективата... Сега пламъците бяха силни... Но аз вече не се носех по нанадолнището. Обръщаха ме. Като чифт слонове, които се грижат за своя ранен другар, двата камиона пренасочваха

курса ми, отклоняваха ме от сблъсъка, който ме очакваше в подножието на хълма.

С това спечелих още няколко мига, но положението си оставаше лошо. Пламъците щяха да ме обхванат много скоро. Щеше да ми се наложи да изляза навън. Това означаваше да скоча, а аз знаех, че скачането при тази скорост би означавало смърт.

Погледнах наляво. Камионът от тази страна вече не беше пътно до моя. Онзи отдясно ме буташе, насочваше ме. Може би само метър и половина ме отделяше от превозното средство отляво. Неговата врата също се бе изкривила, когато се беше отъркал в моя камион. Тя бе отчасти отворена, вероятно заклинена в това положение.

Един скок отсреща. Ако успеех да го направя... Трябаше да успея. Това бе единственият начин, който ми оставаше, единственият ми шанс да продължа да живея.

Отворих моята врата, като я държах срещу вятъра, извъртях се на седалката и се обърнах с лице навън. Когато въздухът нахлу, пламъците подскочиха към гърба ми, близнаха дрехите ми. Погледнах надолу и това бе грешка. Откъснах погледа си и отново се обърнах към препускащото убежище, което беше толкова близко. Какво чаках? Да се оставя страхът да подкопае решимостта ми ли? Наистина нямах никакъв избор. Реших точно къде ще се хвана.

Скочих.

... Шуртящият дъжд. Стържещият шум, който се чу под мен, когато се забихме с предницата надолу... Писъкът на майка ми... Гръмотевицата и сблъсъка... Мрак, който продължаваше сякаш безкрайно и щеше да остане — о, не! — завинаги...

Мрак.

Тишина.

Мрак и тишина.

И посред всичко това — болка. Главата ми...

Болката намаляваше от време на време и умът ми започваше да се рее — опиянено, волно усещане. Не неприятно, тъй като всичко, което ми пречеше да мисля, беше добре дошло.

Сякаш лежах по гръб някъде, макар че не можех да бъда напълно сигурен. Нямах никакви определени усещания, като се изключи болката и чувството за положението, в което се намираше тялото ми. По-късно обаче реших, че главата ми е положена на възглавница.

Опитах се да извикам. Не чух нищо.

От дълго време ме бе обзело чувство за дълбока несправедливост.

Колко дълго?

Дни? Седмици? Нямах представа, знаех само, че съвсем не беше кратко.

Мислите ми непрекъснато се връщаха към катастрофата. Това смъртта ли беше — съзнанието, реещо се в някакво тъмно, тихо, празно пространство, все още понасящо болките на своето умиране? Имаше периоди, когато вярвах, че е така. Друг път усещах нещо като невидима ръка на челото ми.

Виждах ли?

Възможно ли бе да съм ослепял? Вероятно и да съм оглушал? От подобни мисли ми се искаше да крещя.

Мрак и тишина.

Болката постепенно престана. Дотогава бях преминал през периоди на паника и кошмарна липса на разсъдък, на униние, летаргия и отчаяние. Имало бе моменти, когато не можех да направя разлика дали съм буден или спя. Знаех кой съм, но не знаех къде и кога.

Онова, което промени всичко това, бе храната. Защо трябва един лишен от тяло дух да иска и да има нужда от храна? Някой нежно отвори устата ми и в нея се стече малко бульон — изглежда, от бутилка за хранене. Задуших се. Задавих се за момент, но накрая поех мъничко.

Този миг отбеляза увереността ми, че се намирам в болнично легло — сляп, глух и парализиран. Странно е, че осъзнаването на подобно ужасно нещо, може макар и за много кратко, да бъде придружено от чувство на облекчение. Но поне знаех къде се намирам и че се грижат за мен. Всичките ми мрачни метафизични разсъждения отлетяха. Жив бях и ме лекуваха. Сега можех да започна да се надявам, че ще бъда излекуван.

Отмервах минаването на времето чрез чувствата си. Отлагах мислите за катастрофата, колкото можех. Но накрая се замислих сериозно над това.

Живи ли бяха родителите ми или бяха умрели? И те ли бяха някъде тук, на съседни легла или...? Ако бяха живи, и те ли се намираха в приблизително същото състояние като мен? Мислех си непрекъснато за скока на колата. Възможно бе да съм се отървал по-

леко, благодарение на това, че седях на задната седалка. Или пък може колата да се е превъртяла на сто и осемдесет градуса и така аз да съм пострадал най-много.

Пълен ад, при положение, че нямах никакъв начин да проверя тези неща. Но не можех да не мисля. Потърсих други начини да ангажирам съзнанието си. Спомних си за училището, за изпитите, които несъмнено щях да пропусна — дори може би вече ги бях пропуснал. Прекарвах през ума си един типичен ден в университета, като се мъчех да си представя всички, които познавах там. Опитвах се да си спомня разположението на предметите в моята стая. Преговарях си някои от по-интересните лекции, прочетените книги...

Измислях си умствени игри и си играех на тях. Стигнах дори до положение да си представя доста добре шахматна дъска, но това изобщо не бе забавно, без наличието на истински противник...

А когато спирах, след като изобретателността ми се изтощаваше, а сънят все още не идваше, в края на краищата започвах да си мисля, дали нямаше да е по-добре да съм умрял. Щом ми липсваха до голяма степен физически усещания, сигурно бях претърпял някакво увреждане на мозъка или на гръбначния стълб. Знаех, че няма да е никак хубаво, ако скоро не започна да си възвръщам някои от усещанията. Онези болки в главата бяха ужасни. Липсваше ми чувството за пълен непукизъм, което по-рано ми бяха внушавали наркотиците. А имаше моменти, когато се чудех дали не полудявам... или вече съм полуудял.

Опитах се да говоря. Нямаше значение дали аз можех да се чуя или не, стига някой друг да ме чуеше. Опитах се да кажа: „Боли ме главата“, като го повтарях многократно. Въщност тя вече не ме болеше.

Някой трябва да ме е чул и да ми е дал лекарство, за да премахне болката. Отново се унесох.

По-късно често го повтарях, но то свърши работа само още няколко пъти. Сигурно се бяха усетили. Но това ми даде една идея.

Следващия път, когато почувствах нечия ръка на челото си, направих опит да кажа:

— Почакай. В болница ли съм? Натисни един път, ако е така, два пъти, ако не е.

Върховете на пръстите натиснаха един път.

— Родителите ми — продължих аз. — Живи ли са?

Последва колебание. Разбрах какво означава това, още преди да почувствам отговора, който дойде накрая.

Тогава изпаднах в състояние на затвореност. Може и наистина да съм полудял за известно време.

По-късно — дни по-късно, може би — дойдох на себе си. Опитах отново.

Когато почувствах ръката, която толкова често бях пренебрегвал досега, попитах:

— Прекъснат ли е гръбначният ми стълб?

Две докосвания.

— Увреден ли е?

Едно докосване.

— Ще се подобря ли?

Нишо. Погрешна формулировка, помислих си.

— Има ли шанс да се подобря?

Колебание. Едно докосване.

Не особено обещаващо.

— Увредени ли са очите ми?

Две докосвания.

— От мозъка ли е?

Едно докосване.

— Може ли да се възстанови?

Никакви докосвания.

— Операция би ли помогнала?

Никакви докосвания. Отишъл ли си беше събеседникът ми?

Момент...

— Опериран ли съм вече?

Едно докосване.

— След колко време ще знаем, дали е имало ефект?

Никакви докосвания.

— Майната му — казах аз и отново се затворих в себе си.

Не можех да се сетя за нищо друго, за което да попитам. Това бе всичко, което ме интересуваше. Още много пъти усещах ръката на челото си, но просто не знаех какво друго да кажа.

Последваха продължителни интервали, през които вероятно съм бил с разстроена психика, периоди изпълнени с необикновени сцени,

подобни на сънища, но не бяха сънища, а само душевни бълнувания. Между тях имаше кратки периоди на просветление.

През един от последните реших да се опитам да съхраня разсъдъка си. Защо, не съм сигурен. Нищо чудно решението ми само по себе си да е било действие на един луд. Може би щях да бъда по-добре, ако бях загубил всичките си връзки с разума, ако се бях отказал от всякакво съзнание за собственото си аз.

Все пак.

Реших да опитам да се организирам срещу хаоса.

Започнах с това да разказвам собствения си живот. Отначало разхвърляно и свободно, но постепенно взех да се задълбочавам в търсене на все повече и повече подробности. Стигах колкото можех назад в миналото. Бавно, многократно, си проправях път в спомените.

Извиквах във въображението си лицата на съучениците ми от началното училище и се мъчех да възкреся в ума си имената на всички тях. Припомнях си покривки за маси, килими и картини по стените, за които не се бях сещал години наред. Всички роднини, всички приятели... Дрехите, които бях носил по различно време... Първото ми сбиване, първото ми момчешко увлечение... Всяка рана. Мислех си за коледи, дни на благодарността и рождения дни, кой къде е седял по време на празничните вечери, за дадените и получени подаръци, за сватби, раждания и смърти... За работата на родителите ми... Това ангажираше вниманието ми дълго време. Бях изненадан колко много неща стояха просто скрити от погледа в паметта...

Работата на родителите ми ли?

Спомних си за компютрите и за игрите, които си играех с тях. Припомних си всеки един поотделно все едно бяха личности, точно както си бях мислил за съучениците си.

Спомних си дори момента, когато бях решил, че по някакъв начин съм надникнал в операциите на онзи...

Улових се, че изпитвам желание да имам компютър, с който отново да си разговарям.

И пак се сетих за онова странно чувство, което бях забравил през всичките тези години.

Тик. Тик. Тик. Дерик. Да. Точно така. И после...

... Имаше множество редици от светлинни и въртящи се огнени обръчи. Вървях по една светла спирала през припукваща, тиктакаща

страна на чудесата...

Беше като завръщане. Такова бе усещането. Само че не беше същата машина, която бях възстановил в паметта си. Надничах в действителен компютър, който се намираше някъде наблизо. Сигурен бях в това. За момент не можех да кажа точно как и къде. Но усещах прехвърлянето на данни около мен, като посланията ставаха все поясни и по-ясни, докато наблюдавах явлението...

По някакъв начин се бях свързал с болничния компютър. Влязъл бях в неговия режим на работа — мълчалив партньор, който наблюдаваше. Неочаквано почувствах, че вече не съм сам.

Оттогава, всеки ден, щом се събудех, бягах и се намотавах в онази чудесна машина. Тя стана мой приятел. Имаше данни, много данни, безброй данни, които поддържаха интереса ми. Отказах се от всичките си смътни желания да общувам повече с онези, които ме хранеха, къпеха и лекуваха. Вече знаех имената на всеки от тях — кой е дежурен, кой не е — и по нещичко от техните биографии, от личните им досиета. Четях предварително всички менюта. Преглеждах картоните на останалите пациенти, както и своя собствен. Състоянието ми беше лошо, с напълно пессимистична прогноза. Установих, че всичко, което не разбирах от медицинската терминология, можеше да се научи посредством връзката с компютъра на медицинската библиотека. Знаех местата на раните ми от залежаването, въпреки че не ги усещах. Бях потиснат от откритията си относно моето състояние. Въпреки това имах нещо, с което не бях разполагал преди — един прозорец към света.

И тъй като данните имаха дати, аз отново почувствах движението на времето. Дните и седмиците отлитаха, превръщаха се в месеци. Моят прозорец се разшири, превърна се в огромен панорамен еcran...

Болничният компютър беше свързан с полицейски компютър, компютърът на медицинската библиотека беше свързан с университетски компютър, университетският компютър беше свързан с военен компютър, военният компютър беше свързан с метеорологични компютъри... А по пътя имаше банкови компютри, компютри на изследователски центрове, частни компютри, свръзки към чуждестранни компютри...

Бях в състояние да обхвата целия свят, да бъда в течение на последните новини. Имах възможност да чета книги, да локализирам

факти в един миг, да наблюдавам всякакви видове игри и действителни житейски ситуации...

Научих се да язда потока. Тик-тик-дерик.

Естествено, не ми беше безразлично, че тялото ми лежи неподвижно и безполезно. Но поне отново бях частица от света. Имах структури, на които да се опра, смайващи неща, които да наблюдавам. Бях в състояние да се загубя понякога с дни, следейки търговски, политически или военни манипулации с хора, вещи и пари... Наблюдавах смени в управлението на акционерни дружества, икономически санкции в деликатни политически ситуации, преговори за продажбата на играч от основната лига, преустройството на университет от институция по свободните изкуства в техническа институция. Предсказах едно самоубийство, предвидих бъдещата обществена известност на един океанографски концерн. Наблюдавах намирането на загубен космически спътник. Вече не бях самотен. Исках тялото ми да се възстанови, да започне да функционира нормално, но поне не изпитвах разяждащото докосване на лудостта...

Чудех се — разбира се, че се чудех — за естеството на моята връзка с машините. Никога не бях чувал, нито чел, за нещо подобно. Приличаше ми на някаква чудновата форма на телепатия — между човек и машина. Многократно се опитвах да прочета мислите на хората, които се движеха наоколо ми и претърпявах пълен неуспех. Изглежда, моята способност беше много специална. Осъзнах, че сигурно съм се родил с известна слаба дарба в това отношение и че тя е нямало никога да се развие, ако не се бе появила уникалната съвкупност от обстоятелства, сред които се бях озовал.

Какъвто и да бе нейният произход и начин на действие, можех само да съм благодарен за това. Другите пациенти, които бяха в добро състояние, разполагаха с телевизори в стаите си. Аз имах връзка с голяма част от света в самата си глава.

... Времето минаваше. Данните в картоните показваха, че състоянието ми не се променя. Теглото ми продължаваше да си стои под нормата, бях на катетри, вътрешностите ми се стимулираха с електричество. От време на време се налагаше да ме слагат на система, получавах редовно лекарства. Грижеха се за мен и ме обръщаха, но въпреки всичко продължавах да страдам от рани от продължителното лежане. Не се предвиждаше допълнителна хирургическа намеса.

Някакъв невролог бе заключил, че по това време, така или иначе, съм бил вече напълно разстроен психически. Както личеше от всички показания, бях и щях да си остана растение до края на живота си.

Опитах да се примиря с това, но то, естествено, ме преследваше в сънищата ми, а понякога и когато бях буден. Изследвах състоянието си, разбира се, но не можах да открия нищо особено окуражително.

Продължих да търся разтуха в мрежата от данни, като непрекъснато бях нащрек за евентуални медицински обрати, които биха могли да имат отношение към моето състояние.

Не знам точно в кой момент стана така, че започнах да изпитвам смътно беспокойство. Не за състоянието си. Нищо в данните от моя картон не сочеше скорошна смърт или внезапно влошаване. Не. Макар че не се бях превърнал чак в стоик и не се бях примирил със съдбата си, хранещ известна, малка надежда за излекуване, въобразявах си, че подобен медицински обрат ще настъпи и в крайна сметка ще доведе до моето излекуване. Това ми беше достатъчно. По-трудно бе да се обясни беспокойството ми. Докато препусках из мрежата от данни, понякога имах усещането, че някой надничва през рамото ми. Отначало това бе само случайно, периодично усещане, но по-късно то започна да ме спохожда все по-често и по-често. Известно време го отхвърлях като вид параноя. В края на краищата, състоянието ми със сигурност ме бе извадило от равновесие и сега единствената ми форма на възстановяване беше от крайно необичайно естество. Чувството, че съм споождан от призрак в машината, би могло като нищо да е реакция — може би дори здравословна реакция, означаваща, че вече насочвам вниманието си, стремя се към неща отвъд изпълнената с моето его вселена, която бях насеявал толкова дълго. Но това чувство бе упорито, ставаше все по-силно и за известно време се превърна в мой постоянен спътник. В крайна сметка донякъде се приспособих към него. Нямах намерение да се отказвам от своите развлечения. Този период обаче, сякаш е покрит с мъгла, нещо, свързано вероятно със събитията, които последваха.

Една сутрин се събудих с някакво усещане в лявото бедро. Не можех да си помръдна крака, нито да направя каквото и да било, но мястото — с размерите на дланта ми — ме сърбеше, гореше. Беше много неприятно и ужасно ме разсейваше. Не можех да се намотая в компютъра. Не можех да правя нищо друго, освен да мисля за него —

струва ми се, че това продължи с часове. Странно, но отначало не ми хрумна, че може да е обнадеждаващ симптом. Приех го просто като нов вид мъчение.

Следващия път, когато се събудих, го усетих в пръстите на левия си крак, съпътствано с периодични проблясъци на чувствителност в прасеца; освен това областта на бедрото ми се бе разширила. Някъде тогава ми хрумна мисълта, че може би става нещо хубаво.

Останалото е бъркотия, монтаж — и той продължи в течение на много седмици. Спомням си ужасното бучене в ушите, което продължи дни наред, докато най-после се превърна в отделни звуци, а след това — в думи. Почти не можех да възприема бледата светлина, докато не я бях гледал в продължение на повече от един ден. Десният крак, коремът и ръцете ми пламнаха от огъня и сърбежа, а накрая почувствах болката от раните, вследствие на залежаването.

Забравил съм точно в кой момент една от сестрите осъзна промяната в състоянието ми. Изредиха се цяла върволица от лекари и тогава имах възможността да се видя и да разговарям с невролога, който бе решил, че вероятно съм полуудял.

Не е нужно да обяснявам, че не казах нито на него — нито на когото и да било друг — за Ефекта на намотаването, както бях започнал да наричам своето хоби, тъй като се страхувах да не затвърдя мнението му.

Мина много време и преживях дълъг период на физиотерапия, преди да проходя отново, но междувременно ми беше много приятно да ме разхождат с инвалидна количка из коридорите, а след това да се разхождам сам с нея и да гледам през прозорците земята или движението по пътя и да разговарям с останалите пациенти. Хубаво беше, че можех да се храня сам. Освен това реших да не започвам да пуша отново, след като се бях отказал напълно, поради доскорошното си състояние.

Въпреки че все още изпитвах болка от смъртта на родителите си и знаех, че едно от първите неща, които щях да направя след изписването ми, щеше да бъде да посетя гробовете им, дълго време бях живял със съзнанието за тяхната смърт и не мислех непрекъснато за това.

Медицинският обрат, който бях очаквал, не бе настъпил. За щастие, с течение на времето, тялото ми бе успяло само да се справи с

ремисията.

... А докато си почивах, се намотавах, тъй като сега компютърната връзка се бе превърнала в част от моя живот и беше явление, което много обичах. Бях благодарен, че тази способност не ме бе напуснала, донякъде поизместена от възвръщането на другите ми умения. Продължавах да се скитам из мрежата от данни, докато лежах вечер в леглото. Но, някак си, вече не беше съвсем същото.

Щрак.

Лежах и пъшках върху предната седалка на камиона, който ми се беше притекъл на помощ. Той вече бе намалил скоростта, бе изостанал и се бе отдалечил от горящия камион, в който бях аз и от другото, притекло се на помощ превозно средство, което също се беше подпалило. Сега криволично обратно към магистралата, нагоре по хълма.

Гърбът ми сякаш все още гореше. Вонях на пушек, примесен с миризмата на опърлена коса и плат. Опитах вкуса на дима в устата си. Закашлях се и си поех дълбоко дъх от по-чистия въздух. Леко отворената врата изскърца, когато хълтнахме в един коловоз. Стъклото бе пукнато, но не беше счупено.

Надигнах се на лакът и придърпах вратата да се затвори поплътно. Докато го правех, видях как двата камиона се бълснаха в скалния масив сред полето. Последваха две експлозии и пламъците затанцуваха в кръгове около сцената на катастрофата. В същия миг пукнатините в стъклото проблеснаха като камшици на мълния.

11.

Останалите превозни средства в автоматизираното платно ни направиха място и скоро отново бяхме част от пътния поток. Това бе прекалено хубаво, за да трае дълго, разбира се. Ние бяхме нарушили модела на програмния режим на компютъра за контрол на пътния поток и сигурно дори и сега правехме впечатление като нещо необичайно. Докато преди бих могъл да се измъкна с препограмирането на една дълга колона от превозни средства, сега бях напълно сигурен, че този номер няма да мине. Би следвало да е задействана някакъв вид аларма, след като бяха станали известни резултатите от последната промяна, която бях извършил. А превозното средство, с което пътувах, би било физически още по-лесно за откриване с претърпяната от него повреда.

Едно бързо намотаване и кратко проучване ми показваха, че се намирах в източната част на щат Тенеси. Накарах камиона да отбие върху банкета на пътя и го управлявах така почти километър и половина, след което спрях и излязох от кабината. В далечината, отвъд голото поле и парцелираните имоти, се виждаше нещо, което би могло да е трасето на жп линия. Пресегнах се и успях да почувствам потока от данни по фиброоптичните й кабели.

Постоях за момент до камиона. Когато погледнах назад, видях тъмните, усукани от вятъра стълбове дим, които се издигаха от развалините на моя първоначален камион и неговия другар. Надявах се Барбю да приеме, че съм загинал в него, поне за известно време, колкото да ми даде малка преднина.

Инструктирах спасилото ме превозно средство да се върне в автоматизираното платно и да продължи по пътя си. Моторът послушно се задейства и камионът потегли, като останалите веднага коригираха дистанцията си, за да му направят място.

Огледах небето. Не се виждаха повече хеликоптери. Чух обаче звука на далечна сирена. Закрачих през зеления хълмист терен към едно пространство, което ми заприлича на парк. В околността му

имаше няколко сгради, макар че не беше особено оживено. Докато вървях през червената буцеста пръст, обрасла с високи като тръстика треви, се досетих, че мястото, към което се приближавах, сигурно е университетски комплекс.

Рик. Тик. Тирик. Прав бях. Там имаше компютър със списъци с бележки. Материали от лятната изпитна сесия.

Сирената загълхна някъде в далечината. Помислих си, че е спряла на мястото с горящите камиони. Реших, че ще им трябва известно време, преди да могат да направят оглед на онези горящи развалини. Въпреки това ускорих крачка в обедната жега. Би било приятно да се скрия в сянката по-нататък. Сигурен бях, че видът ми е достатъчно представителен, за да се покажа на територията на университет.

Стигнах до пътека, която постепенно се разширяваше в алея, покrita с чакъл. Долових аромат на магнолии и насърко окосена трева. Истински аромати — виждах дърветата и мястото с окосената поляна, — а не предисловие към някакви въображаеми ужасии.

Няколко момичета и момчета си подхвърляха фрисби на едно открито пространство по-нататък и вдясно от мен. Те не ми обърнаха особено внимание. Когато ги отминах и се приближих до сградите, долових миризма на ядене и стомахът ми веднага започна да издава сигнали.

Стълба с бетонни стъпала и тръбен парапет водеше надолу към една отворена врата. Зад нея имаше малък салон, обзаведен като кафе-сладкарница. Застанах до вратата, сякаш търсех някого. Забелязах, че хората плащаха в брой на момчето на касата, което четеше книга между клиентите. Не видях никакво размахване на лични карти.

Така че влязох, наредих се на опашката и си купих два хотдога, торбичка чипс и голяма кола. Излязох навън с тях и се настаних на една уединена пейка, която бях забелязал под огромно старо дърво.

Чувствах се особено, докато седях там, похапвах и наблюдавах минаващите студенти. Неволно се замислих за своите собствени дни в университета. Готовех се отново да потърся компютъра — просто така, за компания, струва ми се, — когато мина момиче с бели шорти, снежнобяла блузка с висока яка и обувки за тенис, стиснало ракета в ръката си. То се спусна по стълбите към закусвалнята. Прилизително с ръста и фигурата на Ан. Същият цвят коса.

... И тя се приближи, крачайки през паметта ми, като през онзи ден в двора на университета, облечена с бяла копринена блузка и тъмносиня пола, с малка чанта през рамо. Аз стоях във входа на Студентския съюз, на завет от вята. Тя погледна право към мен, сякаш вече знаеше кой съм, усмихна се и ме нарече по име. Аз кимнах.

— А ти си Ан Стронг — казах.

— Да — отговори тя. — Кания те на обяд.

— Добре.

Понечих да се обърна.

— Не тук — спря ме Ан. — На някое място, където е малко по-цивилизовано и тихо.

— Дадено.

Тя имаше кола. Заведе ме извън територията на университета, в ресторанта на нейния уважаван хотел, където храната беше отлична, а салфетките — от истински плат.

Бяха изминали три месеца, откакто се бях върнал отново да уча. Малко повече от два пъти по толкова време бе минало между излекуването ми и повторното ми постъпване в университета. Бях се нахвърлил на учението, сякаш бе трудова терапия и очаквах да се представя много добре на семестриалните си изпити след няколко седмици.

Разговорът ни по пътя дотам беше общ, насочен към запознаването ни. Тя не заговори за нищо особено, докато се хранехме, фактически, за кратко време забравих, че тя набираше сътрудници за „Ангра Енърджи“, толкова приятен бе разговорът. Ан улучваше, сякаш случайно, почти всичко, от което се интересувах в момента, дори и няколкото книги, харесали ми напоследък или четени от мен точно тогава.

Накрая, докато седяхме и си пиехме кафето, тя ме попита:

— Какви са ти плановете за бъдещето?

— О, нещо, което е свързано с компютри — отвърнах.

— Би ли приел да заминеш на изток?

Свих рамене.

— Наистина не съм мислил за това — казах. — Ако работата ми харесва, бих отишъл където и да е.

— Виждаш ли, спряла съм вниманието си на теб като на възможен кандидат за работа в „Ангра“.

— Изненадан съм — признах. — Мислех, че наемате само дипломанти и абсолвенти. Аз още не съм стигнал дотам.

Ан отпи гълтка кафе.

— Моята работа тук е да търся таланти — обясни тя, — а не листове хартия с въображаеми драскулки в тях.

Усмихнах се.

— Но, разбира се, изисквате и това.

— Не непременно — заяви тя. — Не и в специални случаи.

Келнерът се отби при нас и напълни отново чашите ни. Когато вдигнах своята, Ан се пресегна и докосна розовата пъпка в базата от шлифован кристал.

— Поласкан съм, ако правилно съм разбрал какво казваш — отговорих най-сетне аз, — но се опасявам, че не съм бил достатъчно дълго време в университета, за да мога да представя някаква що-годе характеристика, на която да се позовете.

— Запозната съм с по-раншните ти характеристики — каза тя, — а, естествено, вземаме предвид и текущите препоръки на професорите.

— Знаеш ли за катастрофата?

— Да.

— Да говорим практически — от твоя гледна точка — тя може да ме е оставила неуравновесен. Не би ли било благоразумно такъв човек да се наблюдава по-продължително време?

Ан кимна.

— Това е един от аргументите за установяване на личен контакт. Може ли да те наблюдавам?

— Разбира се.

— Ти неуравновесен ли си?

Засмях се.

— Непоклатим като скала.

— В такъв случай щедрата сметка за разносците, които поема „Ангра“, ще включва и вечери. Свободен ли си в петък вечерта?

— Да.

— Тогава има премиера на една пиеса, която бих искала да гледам.

— Обичам да ходя на театър — отвърнах, — но не искам да те залъгвам с фалшиви претенции. Смятам, че първо трябва да завърша учението си, преди да започна някаква работа.

Тя докосна ръката ми.

— Друг път можем да поговорим за тези неща. Но държа да спомена, че „Ангра“ наистина осигурява възможности за продължаване на образованието на своите служители. По-важно в момента е, че ми трябва оправдание, за да мога лично да се възползвам от поеманите разносци. Ще те взема от жилището ти в шест часа, в петък.

— Ще ми бъде приятно — усмихнах се аз.

Така беше. Тя щеше да бъде в града за неопределен период от време — поне няколко седмици, както ми каза, — а имаше да се видят и да се правят много неща, ако човек разполагаше с пари и кола и искаше да опознае някого наистина добре.

Макар че станахме любовници през последвалите седмици, аз отказах да напусна университета и да започна работа в „Ангра“ в края на втория семестър. Бях решил да завърша учебната година и да започна работа през лятото. Смятах, че по този начин, ако работата не ми хареса, ще мога да се откажа от нея и да се върна наесен, без да съм пропуснал нищо от следването си. Предполагам, че звучеше нахално от страна на студент, на когото са му предложили добра работа в голяма компания, да диктува условията по този начин, но вече бях започнал да подозирам, че моят случай представляващ нещо специално, фактът, че те се съгласиха с условията ми, сякаш потвърждаваше това.

А Ан беше непрекъснато в движение. През въпросния следващ семестър я виждах каки-речи всяка събота и неделя. Сякаш действително ме държеше под наблюдение. Дори веднъж я попитах:

— Ти наистина прекарваш много време тук. Да не би да се страхуват, че някоя друга компания ще ме открадне?

Ан изглеждаше обидена.

— Правя какви ли не фокуси, за да съобразявам програмата си с теб — отвърна тя. — Ти би ли отишъл някъде другаде, ако неочеквано получиш предложение?

— Не съм получавал — казах. — Но не бих го направил. Казах, че ще опитам в „Ангра“ и ще го направя.

— Тогава нека да се възползваме от тази премия, която ни предоставя пътуването ми.

Струваше ми се почти неучтиво да разпитвам повече. Все пак знаех, че съм само едно от многото кадърни момчета в цялата страна. Бях поразпитал малко между състудентите си — някои от които много талантливи — и разбрах, че като се изключи стандартното събеседване и обичайното „ще ви уведомим“, тя не бе предложила работа на никого от тях, дори и на дипломанти и абсолвенти. Макар че суетата е сянката, която поддържа собствената личност на всеки човек, знаех, че не съм кой знае колко по-добър от всички останали, та да заслужавам чак такова извънредно внимание.

... Разбира се, освен ако личното ѝ отношение към мен не бе накарало Ан да ме представи пред своите работодатели като своего рода Да Винчи. В който случай щях да се чувствам много неудобно в „Ангра“. Не търсех непочтено предимство и не желаех да бъда ничий галеник.

Но Ан очакваше тази реакция, както бе очаквала и много други. Нейната логика беше непреодолима и имаше само един реален начин да се излезе от това положение. Бе дошло време за истината.

Беше прекрасен ден в края на април, сълнчев, хладен и кристално ясен. Свежата пролетна зеленина все още покриваше околността и миризмите на влажната земя преливаха от живот. Пак пиехме кафе с Ан, само че този път бях успял, с разумно отсъствие от лекции, да направя така, че да си осигурам един тридневен уикенд и сега си пиехме кафето на терасата на една къща в планините, която тя бе наела или беше собственост на „Ангра“, или някакъв приятел ѝ я бе предоставил — така и не разбрах кое от трите. Бях облечен с кафяв копринен халат, многократно под моя размер, с навит около себе си златен дракон отляво на гърдите и белех един портокал, докато се чудех как да ѝ кажа, че не искам работата само защото тя ме харесва, а ако не е така, тогава как е?

— Предполагам, че трябва да обсъдим този въпрос, рано или късно — заговори тя, преди да бях произнесъл на глас мислите си. — Онова, от което най-много се интересува „Ангра“, не са твоите академично придобити способности по отношение на компютрите.

— Би ли могла да бъдеш по-точна? — помолих аз, все още съсредоточен в портокаловите обелки.

— Ти притежаваш уникална умствена връзка с компютрите.

— И така да е — казах, — ти откъде би могла да знаеш това?

— Моята унicalна умствена способност е свързана с умовете на останалите хора.

— Телепатия? Знаеш какво мисля?

— Да.

О, изprobвах я с няколко поредици числа и отделни стихове, но ѝ вярвах преди да го е доказала. Предполагам, че на един притежател на паранормална способност не му е прекалено трудно да повярва, че може да има и други като него.

— Не съм си и мислил, че причината може да е моята мила особа.

— Но аз много те обичам — отвърна тя, може би малко прекалено бързо.

— Защо „Ангра“ наема хора с паранормални способности? — попитах аз. — И има ли още много други?

— Нито един като теб — поклати глава Ан. — Всяка компания, която притежава група като нашата, е страшно чувствителна по отношение на конкуренцията.

— Звучи mi по-скоро като неетично чувствителна, дори и без да съм чул подробностите за това какво ще трябва да правя.

Тя стана и скръсти ръце. Лицето ѝ се намръщи. Никога преди не я бях виждал ядосана.

— Огледай се наоколо — каза. — Страната отива по дяволите. Дори целият свят. Защо? Защото сме изправени пред енергийна криза. Тя може да бъде преодоляна. Как? Технологията е налице — само че отделните части от нея се стискат от десетина различни концерна. Този е постигнал добър напредък в едно, онзи — в друго. Трети има заявен — почти готов — патент за нещо, четвърти има блестяща концепция, но още няма хардуер. Те се борят ожесточено помежду си, спъват се един друг, пречат си взаимно. Какво би станало, ако дадена компания преодолее целия подобен боклук, вземе в ръцете си всичко добро, което е постигнато в тази област веднага и го реализира? Евтина, чиста енергия, при това в изобилие, ето какво. Край на кризата. Много интереси биха били засегнати. Сигурно би имало куп съдебни дела и, евентуално, действия срещу компанията впоследствие. Но какво от това? Една голяма компания като „Ангра“ може да се оправи — като лавира, шикалкави, прави компромиси. А резултатите? Ние ще решим енергийната криза. В състояние сме да го направим в разстояние на

десет години. Какво искаш, да ги гледаш как ожесточено се борят помежду си, докато сме изправени на ръба на катастрофата или предпочиташ да помогнеш за излизането от това положение? Ето защо иска да те наеме „Ангра“, ето за какво ѝ е нужен твоя специален талант. Ще помогнеш ли?

Изпих кафето си. Бях доволен, че най-после ми бе казано ясно какво ще трябва да правя и че все още имах на разположение един месец, за да си помисля.

През юни постъпих на работа в „Ангра“ и с Ан запазихме приятелските си отношения. Чак много по-късно започнахме да се отдалечаваме един от друг, когато се убедих напълно, че за нея бях само служебна бройка. Обстоятелствата като че ли го показваха понякога, но аз нямах нейната способност да знам какво чувства човек в действителност. Възможно е това да беше грешка от моя страна. Тя се държа хладно първия път, когато излязох с друга жена, а по-късно ми подари един екземпляр на „Cheri“ от Колет. Това бе някъде към края на службата ми в „Ангра“, но преди възникването на трудностите. Не можех да разбера от прочита на тази история за младежа, който не оценява по-възрастната жена, докато става прекалено късно — дали означаваше, че тя наистина ме харесва и е засегната от моето поведение или я тормозеше факта, че е по-възрастна от мен. Това е бедата на литературата. Двусмислието.

Сега имах възможност да се огледам и да видя, че както вярно беше предсказала Ан, „Ангра“ бе победила енергийната криза. Само че, някъде по линията, нещо се бе объркало...

— По дяволите!

Натъпках салфетката и хартиите в празната чаша и ги хвърлих в близкото кошче за боклук.

След това закрачих из двора на университета. Имаше няколко паркинга. Дали да не се опитам да открадна някоя кола?

— Доктор Портър. За оценката ми...

Обърнах се неочеквано. Не бях чул приближаването му — някакво слабо момче с лош тен и дълга кестенява коса. Устата му се отвори.

— Извинете — каза то. — Взех ви за моя професор...

— И искаш да разбереш оценката си?

— Да, господине, заминавам след малко и си помислих...

— Кажи ми името и специалността си. Може би ще мога да ти помогна.

— Джеймс Мартин Браун — издекламира момчето. — Политология 106.

Тик. Тик. Тик-тик.

— Имаш „добър“ — съобщих му аз. — Изкаран си „добър“ на семестриалния. Оценката ти следва да е „добър“.

Очите му се разшириха. Усмихнах се.

— Работя в канцеларията — поясних. — На компютъра. Част от информацията ми остава в главата.

Той се ухили.

— Благодаря. Мога да спя спокойно във влака за вкъщи.

Обърна се и отмина забързан.

Влак ли? Почти бях забравил за близката жп линия. Някои влакове возеха пътници, повечето превозваха товари, а други бяха смесени. Голяма част бяха вече напълно автоматизирани — товарните, задължително — макар че, за разлика от камионите, на тях все още имаше по няколко живи аварийни монтьори. Железопътният профсъюз бе удържал положението в това отношение по-дълго, отколкото Шофьорския...

Отново насочих вниманието си към далечните жп коловози.

Намотах се... Навътре и обратно... През... покрай...

Имаше един влак, който заминаваше след малко по-малко от час. Но той беше пътнически. Тик. Намерих и друг, след около три часа. Смесен. Тик-тик. Друг — след около пет часа. Товарен. Последните два пътуваха за Мемфис. Терик.

Обърнах се и закрачих към железопътните линии. Малко понататък, на запад от тях, се виждаше група дървета. Промених посоката и се отправих натам. Стори ми се подходящо място за чакане.

Не бях извадил оценката на момчето от чист алtruизъм. В случай че по-късно бъде разпитван за наличието на непознати в района на университета, исках да си мисли за мен като за местен човек, човек, който дори му бе направил услуга. Не непознат.

Прекосих жп линиите и продължих към дърветата. Намерих едно закътано място и седнах. Докато чаках там, на сянка и обкръжен от комари, влязох в системата и проучих пътния лист на третия влак. В него трябваше да има човешки екипаж от трима души — в локомотива,

в товарната композиция и във фургона. Обикновено те се събираха на някое удобно местенце и играеха карти. Влаковете са толкова безопасни, колкото и камионите. Този трябваше да тегли двадесет и два пълни товарни вагона и три празни пътнически вагона, които следваше да бъдат доставени в Мемфис.

Къде да се кача? Зависеше от това, къде щеше да се разположи екипажът, нещо, което щях да установя при спирането на влака извън разписанието. Макар че би било хубаво да се повозя в някой от пътническите вагони.

Твърде рано беше да програмирам спирането. Някой прекалено съвестен служител би могъл да забележи, ако взема още отсега да бърникам във влаковия компютър. Седях заслушан в птиците и наблюдавах как в небето на изток се издигаха облаци. Мислех си за евентуални действия, които бих могъл да предприема по-късно, в хода на работата. Мислех си за Кора...

Отдалече почувствах вибрациите на първия влак. Гледах го как прогърмя покрай мен и слушах как трополенето му загъръхна в далечината. Направих нова проверка и установих, че другите два си оставаха с непроменено разписание. За секунда — само за една кратка секунда, — докато правех това, ми се стори, че отново усетих онази сянка да ме наблюдава. Бързо се оттеглих и продължих да размишлявам за бъдещето.

След известно време задрямах. Събудих се от приближаването на втория влак. Сънцето се бе придвижило още на запад. Почеквах, че коленете и раменете ми бяха леко схванати. Устата ми бе пресъхнала.

Протегнах се и изпуках ставите си, докато наблюдавах минаването на влака. Направих още веднъж проверка за товарния. Беше на път, продължаваше да се движи по разписание, нямаше никакви промени. Програмирах спирането в паметта на компютъра, като използвах за ориентир най-близкия електрически, километражен знак. Искаше ми се да бях предвидил да купя няколко шоколадови десерта и кутия сода от университетското барче. Задъвках стрък трева и се опитах да си припомня кога за последен път се бях возил на влак.

Когато най-сетне се зададе, влакът започна да намалява по разписание. Чу се изскърцване от задействането на спирачките и земята потрепери. Локомотивът профуча край мен, намалявайки все повече и повече. Няколко вагона отминаха, като продължаваха да

забавяят ход и накрая цялата композиция закова на място. Тя стоеше там под дългите сенки и се тресеше, докато аз се готвех за скок.

Чух гласове вляво от себе си. Някакъв мъж слизаше от вагона. Последва го още един. Вторият се обърна и извика нещо на трети, който беше останал във влака. Двамата на земята размениха няколко думи, след което се разделиха и тръгнаха да обхождат влака от двете страни.

Намотах се в компютъра. В момента, в който влязох в него, някой му задаваше въпроси относно спирането. Реших, че останалият във влака човек проверяваше системите, докато другите търсеха някаква външна причина за спирането.

Мъжът откъм моята страна на влака надничаше между вагоните и поглеждаше под всеки от тях, докато ги обхождаше, очевидно решен да провери внимателно всичко чак до локомотива. Накарах вратите на най-близкия пътнически вагон да се отворят, втурнах се натам, влязох и ги пуснах веднага да се затворят.

Последва продължително чакане, докато се чудех дали са ме видели. Моят вагон беше тъмен отвътре, както бяха и другите два. Свих се ниско на седалките и се взрях навън през прозореца. След като минаха няколко минути, започнах да дишам малко по-спокойно. Изтекоха още цели десет минути, преди да чуя хрущенето на чакъла от дясната ми страна. Свих се още по-ниско и зачаках шума да отмине. Продължих да чакам. След малко, другият мина от лявата ми страна.

Въздъхнах и част от напрежението ми се разсея. Проверих отново компютъра. Не се отпуснах напълно, докато някаква команда „Престой“ не бе отменена и влакът се люшна напред. Бавно потеглихме. Движението стана поравно и започнахме да набираме скорост. Седнах отново изправен.

Когато движението ни стана равномерно, станах и огледах и трите вагона. Реших да се разположа в най-предния, така че да чуя шума от всеки, който се приближава откъм опашката. Не бях сигурен, че ще мога да го направя при всичките останали шумове, но това ме караше да се чувствам малко по-сигурен.

После проникнах в централния компютър за района, където изтрих от паметта всичко, свързано с непредвиденото по разписание спиране на влака и го замених с простия факт, че се движим със закъснение. Наблюдавах как корекцията бе формулирана и предадена.

Почувствах, че влакът набра скорост, след извършването на пренастройката. Ако никой човек не бе забелязал ситуацията, преди да я залича, можех да смяtam, че съм в относителна безопасност. Започвах да се научавам как правилно да замаскирам следите си.

Загледах се в пейзажа, който препускаше край мен. Дотук, дотук поне се бях справил. Изпитах чувството, че имам известен малък шанс.

— Кора, идвам — казах.

Колелата потракваха машинално. Сънцето угасна за пореден път над мястото, което беше целта на пътуването ми.

12.

Телеграфният рагтайм на тракащите колела ме унасяше. Не ми се спеше, тъй като си бях починал достатъчно, докато чаках влака. Но ме бе обзело умствено вцепенение и усещах крайниците си натежали. Предполагам, че това беше реакция от бесния ход на нещата през последните няколко дни. Твърде много събития, струпани на едно място в прекалено кратко време. Бях изразходвал много адреналин, бях изживял и преживял повторно множество травми. Знаех, че предстоеше да се случат още много неща, но умът ми отказваше да се съобразява. Исках просто да седя така в тъмното, без да мисля за нищо, загледан в препускащия отвън провинциален пейзаж. Дълго време правих точно това.

Бях сплел ръце под главата си, опънал краката си напред.

Нямах точна представа колко време бе минало, откакто се бях качил на влака. Известно време просто се наслаждавах на даоисткия принцип „ву вей“ — да не правиш нищо, — когато неочеквано се озовах в някаква градина. Стори ми се, че моментът не е подходящ за подобно внезапно натрапничество, затова веднага застанах нащрек.

Навсякъде около мен се виждаха ярки цветя и усетих силно смесицата от техните аромати. Независимо от бдителността ми, бях объркан за няколко мига. Попаднал бях сред атакуващ сетивата цветен хаос.

— Ан? — попитах, докато се мъчех да възвърна стабилността си.
— Сега пък какво има?

Но не последва нищо друго — единствено влудяващото изобилие от аромати и цветове, което сега се променяше, сякаш бавно се въртеше някакъв странен калейдоскоп.

После пред мен избухна безгласна вълна на страх и изпълни съзнанието ми. Почувствах присъствието на Ан зад нея, въпреки че сякаш само част от нейното внимание беше насочено към мен.

— Ан?

— Да. Неприятности — чух я да казва, след което долових неясно усещане за болка.

Внезапно цветята започнаха да вехнат, миризмите отслабнаха...

— ... Боли. Там! Спрях го!

— Ан, какво става, по дяволите?

— Той е тук... Уили Бой е дошъл за мен.

И тогава сетивата ми се пренастроиха. Бях с нея по начин, по който го бяхме правили само няколко пъти в миналото. Бях се озовал като гост в съзнанието ѝ, гледах през нейните очи, слушах с нейните уши, чувствах нейното физическо страдание...

Намирахме се в някакъв — доста просторен — апартамент. Нямах представа къде беше това. С периферното си зрение виждах, че апартаментът е елегантно обзаведен, но нашият поглед беше прикован в Уили Бой, който стоеше облегнат на стената до широк портал, а пред нас се виждаше просторна дневна. Беше леко прегърбен и дишаше тежко. Полустена ни отделяше от малко помещение, изглежда, кухненското пространство. Вдясно един голям прозорец гледаше към яркоосветен хоризонт, който не можех да определя, макар да имах чувството, че е някъде на изток. Далече отпред беше нейният компютър-телефон-и-прочие или „домашният компютър“, както ги наричаха почти всички в днешно време. Стояхме пред светло кафеяв кожен диван, облегнати на висока маса. В гърдите ни пареше болка, но не бяхме единствено потърпевши.

— Сестро, разбирам мисълта ти — казваше Уили Бой, — но така само отлагаш нещата, нищо повече.

Ан хвърли още сили в халюцинацията, която му създаваше. Караше го да изпитва страшни болки в гърдите и те очевидно му се струваха не по-малко истински от действителните болки, които сам бе предизвикал у нея. Това, изглежда, до голяма степен го разсейваше. Той току-що си бе дал почивка от собствените си усилия, предоставяйки ѝ няколко мига да ме потърси и да ме доведе при себе си.

— Някакво оръжие, Ан! Онзи тежък пепелник, лампата, каквото и да е! Разбий му главата! — посъветвах я аз. — Действай физически. Пребий го. Това ще го спре. Използвай предимството си!

— Не... мога — отвърна тя. — Всичките ми сили отиват, за да го задържа...

— Сритай го между краката тогава! Забий тоя дълъг маникюр в очите му! Той ще те убие, ако не го обезвредиш!

— Знам — каза тя. — Но ако се придвижа още малко към него, предимството ще е на негова страна. Колкото си по-близо до него, толкова по-голяма е силата му.

— Имаш ли пистолет?

— Не.

— Можеш ли да се добереш до кухнята и да вземеш един нож?

— Той е по-близо до кухнята от мен. Няма да стане.

Бях й отвлякъл вниманието. Почувствах изгаряща болка в гърдите й, силна болка в ръката, подобна на онази, която бях изпитал на летището. Тя отпрати пълномащабно свое изображение обратно към него и той вдигна ръка, за да притисне с дланта гърдите си.

— Мисля, че има действително сърдечно заболяване — обясни тя. — Мога да се възползвам от страха му и да му размътя ума.

— Докога?

— Не знам.

Търсех като обезумял някакъв начин да й помогна. Внезапно си спомних колко много я бях обичал някога.

— Телефонният ти номер — какъв е?

Когато той изплува в ума й, Уили Бой се отблъсна от стената и направи няколко крачки към нея. Ан го удари отново и той се сгърчи.

— Не можеш да ме спасиш — каза тя. — Не за това те потърсих.

— Трябва да се борим — възразих. — Смятам да се опитам.

— Знам. Но той е твърде силен. Всичко е само въпрос на време.

Искам нещо, което ми показва по-рано. Нещо по-силно от моите цветя — един студен и метален свят, пълен с електричество и логика. Искам да прегърна машините и само ти можеш да ме отведеш при тях.

— Следвай ме — подканих я и видях, че Матюс започна да се изправя отново.

Дерик. Тик. Тиктерикшрак.

За момент Ефектът на намотаването сякаш се бе примесил с ритмите на влака и съмътно долових новоизгряла луна, която покриваше полята оттатък стъклото с бисерна тъкан, докато си проправях път из влаковия компютър и прескачах през свръзките по трасето, все по-назад и по-назад, до районния команден център, назад...

Трак.

Втурнах се през разгърнатата карта на някаква територия, затърсих входящи и изходящи маршрути...

Необходими ми бяха схемите на свързване на телефонните линии. Трябваше на всяка цена да открия правилната и да се вмъкна в самата телефонна система.

Ан беше с мен — прекалено объркана, за да протестира, ако искаше, при ослепителната скорост и главозамайващите усещания, — докато аз препусках през поредица от погрешни пътища, из задънени улици и обратно назад, движейки се със скорост, каквато не бях пробвал никога досега. Най-после открих онова, което търсех.

В същия момент осъзнах възвръщането на нейните болки в гърдите. Уили Бой изобщо не си губеше времето.

... Някаква безкрайност от искрящи пчели, която представляваше аналог на всички сигнали за свободна линия, сияеше навсякъде около мен. Те трептяха, светваха и гасеха — същински пчели — и посред тракането и жуженето съзнанието ми захрани звъненето, пеенето на безброй звънци...

Локализирах и задействах механизма за набиране на абонат. Нейният телефонен номер, както разбрах, докато включвах релето, беше в Риджуд, Ню Джърси. В мига между задействането на веригата от моя страна и фактическото позвъняване на телефона, между болката ѝ, поклащащия се влак и приближаващия образ на Уили Бой, усетих наблювателя. Онова мълчаливо, тъмно присъствие, което бях долавял и преди, бе отново с нас, приближаваше се, наблюдаваше...

Телефонът иззвъня. Това отклони вниманието на тромаво придвижващия се бивш проповедник. Матюс спря, хвърли поглед към апарата, след това погледна отново Ан. Сега тя дишаше задъхано и се потеше, наведена напред, с една ръка все още на масата, за опора, докато другата притискаше гърдите ѝ. Болката и стягането бяха започнали да спадат при четвъртото позвъняване, но Ан беше прекалено заета с тях и със сегашния обект на вниманието и, за да повтори отново предишната си илюзия. Телефонът продължи да звъни.

След колко позвънявания бе настроила да отговаря проклетата машина, по дяволите?

На шестото позвъняване нейният компютър отговори чрез телефонния секретар и предложи да бъде оставено съобщение. В

момента, в който стана това, аз успях да се промъкна в компютъра и да прегледам нещата, контролирани от него.

Уили Бой внезапно се обърна, чул шум откъм кухнята. Това бе единственият автоматичен тостер, който се задейства, макар че в него нямаше хляб. Уили отиде към кухнята и надникна зад ъгъла.

— Бягай, Ан — извиках й аз. — Опитай се да излезеш навън!

— Твърде слаба съм, Стийв — отвърна тя. — Ще падна.

— Опитай се!

Ан пусна масата и се олюя. Почувствах замайването ѝ. После се строполи на дивана.

— Поеми си дълбоко дъх и опитай отново.

Тя понечи да ме послуша, но Матюс вече се връщаше.

— Защо ти причинява това? — попитах.

Зумерът на микровълновата фурна изпълни въздуха с неприятен, настойчив звук.

Уили Бой пак се обърна натам, видимо неспособен да се съсредоточи и влезе в кухнята.

— Не казах на Шефа, че си все още жив — обясни Ан. — Но той разбра по останките от катастрофата, реши, че не може да ми има доверие. Видях в ума му, че го е страх да не... мина на твоя страна. Реши да ме лиши от тази възможност... Господи! Какъв красив свят е мрежата! Бих предпочела да чета мислите на машините, вместо на хората. Иска ми се да се бях родила с твоята способност...

Жуженето престана.

— Сестро, не знам как успя да направиш това — започна Матюс, идвайки от кухнята. — Но така само удължаваш...

Загасих всичките лампи. Чух го как изпусва.

— Опитай се да събереш достатъчно сили, за да избягаш — казах ѝ аз.

Лампите бяха с реостат. Започнах бързо да ги паля и гася, за да предизвикам стробоскопичен^[1] ефект. Движенията на Матюс изглеждаха почти комично отсечени, когато той вдигна ръка, закри очите си и направи опит да ги засенчи. Пристъпи напред и спря.

След това изражението на лицето му се промени. Той притисна длани върху очите си и закри всичката светлина. Почувствах острата, страшна болка, която премина през тялото на Ан. Тя издаде кратък вик. За момент двамата почти загубихме връзка.

... И някъде, все още наблизо, почувствах полупознатото присъствие на мълчаливия.

Уили Бой пристъпи още една крачка напред, и още една, като силата му нарастваше със скъсяването на разстоянието.

Телевизорът се включи, когато задействах управлението му.

Уили Бой продължаваше да се приближава. Болката нарастваше, разпростираше се... Увеличих звука и започнах да превключвам от канал на канал. В някои райони имат денонощна програма...

Точно така!

— „прекрасен ден!“

Матюс замръзна на място. Свали ръцете си. Оставил осветлението да се върне до нормално положение.

— „... в думите на Иисус «Блажени са...»“

Уили Бой стана яркочервен. Очите му се разшириха неимоверно. Болката отново отслабна. Той се взираше в безупречно облечения мъж с вдигната нагоре ръка и предразполагаща усмивка.

— Кучи син! — изкрещя Матюс. Погледна вбесен към Ан и неочеквано заговори, сякаш тя не бе неговата жертва в момента. — Проклетите репортери ме разпънаха на кръст! Трябва да хванат него! Аз обучих тоя мазен дърдорко по Библията! И след това го изритах! Когато ръката му не беше в дискоса, бъркаше в панталоните на някое от момчетата от хора! Жалко паленце! — Той посочи към телевизора. — Ама да са му потърсили отговорност досега? Не. Можех да го дам под съд. Постъпих по християнски и го оставил да си върви по пътя. Самият аз вече бях загазил. Тогава това като че ли нямаше много голямо значение. Мислех си, че ще го спипат, рано или късно, така или иначе. Виж го сега, обаче! Послушай го! Така и не го пипнаха. Няма справедливост на тоя свят. Ходи гладен и жаден, живей праведно и ще свършиш...

Уили Бой се втурна към телевизора и бълсна бутона за изключване. След това разтърка челото си.

Включих отново телевизора, с всичка сила.

— Да се помолим...

— По дяволите! — изкрещя той и го изключи.

Аз пак го включих.

— ... дойде Твоето царство...

Матюс удари бутона и аз го задействах отново.

— ... на земята и на небето...

Тогава той се опита да го задържи на изключено положение. Изпреварих го.

— ... и прости грешките ни...

Уили Бой нададе висок, блеещ, животински вой и падна на колене. Пропълзя напред, пресегна се, намери щепсела и го издърпа от контакта.

— ... в изкушение...

Когато се изправи, трепереше и дишаше тежко. Започнах пак да гася и да паля лампите. Още веднъж задействах зумера на микровълновата печка. Включих встъпителния запис на телефонния секретар. Този път обаче, сякаш нито едно от тези неща не достигна до него. Той се втурна напред, стисна зъби и се вторачи надолу в Ан.

Болката стана мъчителна, а след това я заля огромна черна вълна. Аз я привлякох към себе си и с всички сили я притиснах, като че ли можех по никакъв начин да я запазя жива в собственото си съзнание.

Знаех, че тялото ѝ бе умряло. Но тя сякаш продължаваше да е още с мен.

— Ан? — повиках я аз, след като се измъкнах обратно през телефонните връзки.

— Да?

Свързах се с районния компютър, открих една област, където движението беше бавно.

— Загубихме.

— Знаех, че ще загубим. Казах ти го.

... гледката представляващо вихreno препускащи мъниста на безкрайно сметало...

— Съжалявам. Опитах се.

— Знам, Стийв. Благодаря ти. Ако се бяхме срещнали по-рано... Винаги съм била слаба. Бих искала...

Неочеквано почувствах странното присъствие по-близо, отколкото когато и да било преди, почти осезаемо, като нещо, което ми се струваше, че съм готов да идентифицирам...

— Разбира се — завърши тя, но аз не разбрах какво имаше предвид.

Ан беше слаба, ставаше все по-слаба. Вече нямаше никакво право да съществува, освен чрез този вид симбиоза. Не знаех какво да

правя с нея.

— Пусни ме да вървя сега, Стийв.

Присъствието се усещаше по-силно. Бе почти застрашително. Стиснах я здраво и се опитах да ѝ дам от своята сила.

— Няма нищо — каза тя.

В този момент си помислих, че се бе сдобила с някакво специално зрение, каквото аз нямах.

— Наистина. Трябва да вървя.

Започна да се освобождава от хватката на съзнанието ми.

— Големият изследователски център на „Ангра“ — номер 4 — точно преди Карлсбад. Това е, което търсиш. Тя е там — обясни Ан. — Късмет!

— Ан...

Усещането, или каквото бе там, беше като прощална целувка. След това тя тръгна към странника, който я приветства с добре дошла.

Видях ги как преминават през някаква равнина от метал на листове, по която се поклащаха рози от алуминий, мед, бронз и калай, галени от озонов ветрец, под небе, озарено от синьо искристо сияние. Фигурата, която Ан хвана за ръката, носеше метална маска, освен, разбира се, ако това не беше лицето й...

... Поех по трасето, все по-назад и по-назад, към трака-тракането, към ритмите на рагтайма, който quadrupedante putrem sonituquatit ungula campum^[2], докато се поклащахме и препускахме, на запад, под пълната южна луна, на лунна светлина, полетели в съня, будувайки-сънувайки, трака-трак. Стийв ли каза тя?

Трак.

---

[1] От стробоскоп — уред, с чиято помощ обекти, които се движат бързо и периодично, изглеждат сякаш са в покой. Например, ако диск, който се върти с определена честота, се осветява от източник, проблясващ периодично със същата честота, тогава при всяко проблясване окото ще вижда диска точно на същото място, както при предишното осветяване — следователно дискът ще изглежда неподвижен. Ако честотата на въртене не е точно равна на тази на светване, ще изглежда, че дискът се върти бавно. — Б.пр. ↑

[2] С четириного копито, с тропот разтърсва полето ронливо (лат.) — Б.пр. ↑

13.

След известно време задрямах, унесен в лек и неспокоен сън. Полусъзнателно периодично следях компютъра и проверявах на какво разстояние сме от Мемфис. Мисля, че сънувах, но не си спомнях подробности. Зарадвах се на дистанцирация ефект, който щеше да ме дари с период на безсъзнателност и да постави преграда между мен и събитията от вечерта. Такава бе ползата от моя, макар лек и прекъсван от време на време, сън.

Луната се бе издигнала още по-високо в небето, когато се събудих напълно и реших, че не бива да отлагам повече предварителното обмисляне на всичко, което ми предстоеше. Не исках да отпътувам чак до разпределителната станция. Което означаваше, че вероятно щеше да се наложи нова спирка извън разписанието.

Не познавах Мемфис. Не ми се искаше да спра прекалено далече от града и да се загубя посред нощ; не ме привличаше и идеята за дълга разходка през непозната територия. Реших да спра внезапно, непосредствено преди разпределителната станция, освен ако по пътя не изникнеше някоя по-добра възможност.

Макар че бях прочистил компютърния дневник за това пътуване до момента — в районния център, — не бях в състояние да направя нищо със спомените за двете необясними спирания в съзнанието на влаковия екипаж. Те щяха да докладват и щеше да се наложи извършването на разследване. Когато станеше ясно, че разказаното от екипажа не съвпада с дневника, някой в „Ангра“, който сега сигурно слухтеше за транспортни аномалии в това направление, щеше да наостри уши. Това бе неизбежният резултат от сегашната ми безопасност. И още едно основание да сляза от влака някъде извън града, а не да се размотавам из района му. Трябваше да се придвижвам възможно най-бързо. Замислих се, дали имаше начин да подхвърля фалшивата следа на детективите от „Ангра“.

Започнах да прехвърлям в ума си малкото неща, които знаех за географията на района и да обмислям какво би ми било от полза.

Така че, по-късно, когато въвелох програмата за спиране, наблизо имаше всякакъв вид светлини. Клекнах пред вратата, накарах я да се отвори и скочих на земята, преди да бяхме спрели напълно. Втурнах се напред, тъй като не исках екипажът да ме забележи, продължих встрани по резервния коловоз и напреко през някаква нива. Този път не направих нищо на компютъра, освен че след малко му наредих да затвори вратата.

Когато реших, че съм се отдалечил на достатъчно безопасно разстояние, забавих ход и си поех дъх. Отправих се към редицата от улични лампи пред близките тъмни къщи, прекосих канавката и преминах през нечий двор. В къщата пролая куче. То мълкна, когато се насочих към тротоара и пресякох улицата.

След това повървях около петнадесет минути, докато опитвах безуспешно да се ориентирам къде съм. За беда, бях скочил от влака близо до жилищен квартал. Тези места са просто твърде безлюдни след определен час, за да имам кой знае каква полза от тях, предвид целите, които си бях поставил. Ушите на съзнанието ми бяха нащрек за познатите гласове на компютрите, но единствените, които чуха, бяха прекалено сънени от гледна точка на текущата дейност, за да мога да ги сръчкам да заработят, като при това повечето функционираха в момента като достолепни часовници.

Продължих нататък и след известно време се озовах на една поширова и по-оживена улица. От време на време минаваха случайни коли, но се отказах от идеята да спра някоя от тях. Не исках да оставям на никого възможността да си спомни за автостопаджията на това място и по това време, и да даде евентуалното му описание. Напрягах способностите си и опипвах докъдето можех да стигна, мятах се във всички посоки, търсейки компютърна активност.

Вдясно, далече напред, сякаш имаше слабо доловима дейност. На следващата пряка завих надясно и се отправих натам. Вървях край къщи, повечето от които бяха тъмни и очаквах да се озова в търговски квартал. Но се излъгах.

Кварталът си остана същия, но сигналът стана по-сilen, като накрая достигна до степен, при която се чуваше отчетливо ясно. Беше някакъв страдащ от безсъние запален играч, зает със сложно четирипосочно състезание, включващо двама играчи в Мисисипи и един в Кентъки. Пред мен, в къщата на отсрещната страна на улицата,

се виждаше светлина зад спуснати пердeta. Там вероятно бе източникът на сигнала. Забавих ход.

Тиктиктертик.

... Преминах по връзките, без да смущавам играта им. Беше телефонна схема на свързване и при първата телефонна централа, до която стигнах, излязох от тяхната верига. Бавно шаващи дупки в огромно парче искрящо швейцарско сирене... Скачах, изскачах, заобикалях и преминавах през голям брой от тези дупки. Накрая, прескачайки от верига на верига, придобих усет за онези, които водеха към функциониращи компютри, за разлика от другите, използвани между телефонните абонати...

След три погрешни опита, проникнах в главния компютър на Дирекцията на полицията. Имаше охрана, но след спречкването ми с Големия Мак, бях в състояние да премина през нея, без да намалявам скоростта си. Но всъщност онова, което се опитвах да локализирам, не беше полицейският компютър. Който и да е от много други също щеше да ми свърши работа. Единственото, което исках, беше подробна карта на града...

Изучавах я известно време и поемах в паметта си необходимите ми характеристики. Освен това запаметих и няколко основни централни улици — от изток на запад и от север на юг, — така че, когато накрая тръгнеш по някоя от тях, да се намирам в координатна система...

Бях вече на път да се освободя от машината, когато ми хрумна да потърся себе си в нея.

Тиктатрак. Ракатак...

... Доналд БелПатри — (шифър на описание и фото репродукция). Въоръжен и опасен. Издирване, Филаделфия. Кражба, „Анgra АД“. Опит за убийство, Уилям Матюс. Кражба на автомобил...

Изтрих го. Нямаше смисъл да ги улеснявам, след като имах възможност да ги объркам.

И все пак имах чувството, че много скоро пак ще се върна в компютъра, щом моите отмъстители в „Анgra“ надушиха данните от жп доклада. Да прегледам и да се опитам да изтрия всичко би могло да ми отнеме цялата нощ, време, което не можех да си позволя да загубя. Освен това вече сигурно се намираше в системата в „Анgra“. Фактически... Може би, импулсивно, току-що ги бях снабдил с още

една улика, изтривайки досието си. Е... майната му. Твърде късно е. Следващият път първо мисли...

Ракатак.

Стоях облегнат на едно дърво. Съвсем смътно си спомнях, че бях спрял. Тръгнах отново, като си припомних картата на улиците и се постараах да я закрепя по-здраво в съзнанието си.

Извървях няколко преки. Тесни улици. Нищо от онова, което търсех. Но малко по-нататък...

Жилищен блок с голям паркинг.

Дълго оглеждах мястото, за да видя дали има охрана, но не забелязах нищо.

Знаех, че не мога да подкарам с ума си нито една от тези коли, докато са така безжизнени. Нуждаех се от наличието на малко живец във веригите на дадена машина, за да мога да флиртувам с нея.

Все пак...

Влязох в паркинга и предприех дълга, бавна разходка. Осветлението не беше добро навсякъде и знаех, че ако някой ме видеше, сигурно щях да му се сторя подозрителен, надничайки по този начин в прозорците на колите. Статистически погледнато, просто беше възможно някой да си е забравил ключовете в поне една от всичките тези коли.

Двадесет минути по-късно бях започнал да се съмнявам в това, точно преди да я открия — черна, двуместна, електрическа. Влязох бързо в нея, стартирах я, извадих я на заден ход от мястото, на което беше паркирана и бързо се измъкнах от паркинга. Задишах спокойно, едва след като бях изминал няколко километра.

Карах по доста широка улица и накрая се озовах в търговски квартал. Реших да продължа, докато стигна до някоя от моите координати или докато навъртя петнадесет километра. Във втория случай щях да завия и да предприема търсене в друга посока, за да открия набелязана улица.

Доста скоро обаче се натъкнах на една и подкарах по нея. Само няколко километра по-нататък пресякох друга. Най-сетне знаех къде се намирах.

Сега, след като картата в ума ми беше ориентирана, се отправих към мястото, което търсех. Когато патрулната полицейска кола изникна зад мен, за малко щях да направя нещо глупаво. Но благоразумието

надделя и кротко спрях на светофара, вместо да го поваля и да мина с тръсък през него. Щом светлините се смениха, патрулът ме задмина и малко след това зави наляво. Целият треперех, макар да съзнавах, че би трябвало да се чувствам донякъде в безопасност, тъй като още нямаше никакви сведения за колата. После подкарах по-внимателно.

Видях един отворен ресторант. Той не влизаше в разписанието ми, но стомахът ми беше на различно мнение по този въпрос. Забелязах, че заведението бе почти празно. Спрях на паркинга, влязох вътре и изядох един двоен сандвич с препечен хляб, парче пай и изпих едно кафе. Измих се и се поспретнах в тоалетната, съжалих, че нямам самобръсначка, когато прекарах ръка по вече обраслата си с четина брадичка. Извадих портфейла си и преброих банкнотите. Обикновено нося много пари, когато пътувам — в това отношение съм старомоден. Останах доволен като видях, че все още имам неколкостотин долара. Добре. Щяха да са ми от полза.

Подкарах отново колата, чувствайки се много по-добре. Продължих по приблизителния маршрут, който имах в ума си, като все още се стрясках всеки път, щом чуех сирена.

Не знаех точното разположение на мястото и се надявах в близост до него да има указателни табели. Колкото по-нататък отивах, толкова повече опредяваше градът. Оживените улици и гъсто застроените квартали останаха назад и се заредиха само къщи, все понарядко и по-нaráядко една от друга. Накрая се появи някакъв знак и аз завих в посоката, която сочеше той.

От север се зададе малък самолет, изви и започна да се спуска към едно ярко осветено пространство далече напред — моята цел.

Когато наблизих, намалих скоростта, открих автомобилната отбивка към входа и завих по нея. Зданието не изглеждаше особено голямо и оживено. Това бе просто една от малките въздушни транспортни служби.

Намерих място на непретъркания паркинг, загасих двигателя, изключих фаровете. След това се намотах в компютъра на оперативната сграда, която се намираше отпред, вляво от мен. Прелетях покрай информацията за текущите полети и метеорологичните бюлетини. Разбрах, че на земята имаше осем хеликоптера. Два от тях се подготвяха в момента, а два се бяха приземили съвсем наскоро и още не бяха прегледани. Четири стояха

вън, на площадките за излитане, напълно готови, заредени с гориво, в очакване да бъдат използвани.

Огледах, доколкото можах, участъка и се постарах да съчетая зрителната и електронната информация. Най-далечният, разбира се, щеше да бъде моят...

Оставих ключовете в колата, колата на паркинга, отпечатъците от стъпките си по поляната, а те ме отнасяха далече наляво, покрай страдата, към нейната, както изглеждаше, най-неоживена страна. Придържах се колкото можех по-близо до сенките, докато минавах покрай редица от малки хангари. В първия имаше някой, зает с прегледа на един от самолетите.

Когато се приближих до площадката, която търсех, просто прекосих петнадесетината метра бетон и се качих в пилотската кабина на избраното превозно средство. Не се чуха никакви викове. Ако някой ме бе забелязал, вероятно си бе помислил, че съм в правото си да бъда там. Нямам представа.

Разгледах приборите за управление. Имах само най-бегла представа кое за какво служи. Все пак, трябваше да има никакви елементарни ключове за запалване или за действие на акумулатора, за нещо, което би вляло живот в системата.

Закопчах се с предпазните колани и заопитвах. След около половинминутно пробване на слуки, двигателят се задейства. Едновременно с това, компютърът за управление на полета оживя. Все още бях със съвсем пресни познания относно хеликоптерните компютри и автопилотите.

Задействах програмата за излитане. Звукът на двигателя се усили и витлата нададоха мощен рев над главата ми. Проследих режима на работа на отделните системи. Всичко изглеждаше наред.

Докато се издигах във въздуха, си помислих, дали да включа никакви светлини. Реших да не го правя. Защо да ги улеснявам, заради никаква си незначителна безопасност? Естествено, те несъмнено щяха да се опитат да ме проследят, с радара си, но аз възнамерявах много скоро да се спусна съвсем ниско, с надеждата да ме загубят от обсега си — поне за известно време.

Не прекосих участъка на летището. Отправих се наляво от него, като непрекъснато наблюдавах небето за насрещно движение. Щом излязох от района на летището, се почувствах в безопасност.

След това се насочих на северозапад. Предпочетох да заобиколя града, вместо да прелетя над него. Придържах се ниско над земята, летейки над ниви и ферми, но достатъчно високо, за да избягвам енергопроводите, докато препусках подир снишаващата се луна. Най-после земята започна да се отдръпва, лека-полека, и малко по-късно съзрях тъмната, пълна със звезди река. Прегледах отново полицейската карта, като продължих да летя към реката и когато стигнах брега и полетях над водата, завих наляво и се насочих по течението.

На около километър и половина от мястото, което смятах, че ще удовлетвори нуждите ми, имаше един празен отрязък от шосето. Приземих хеликоптера там, слязох бързо от него, отстраних се на достатъчно разстояние и отново го издигнах във въздуха. Тъй като се бях запознал с различните, предварително планирани програми, които притежаваше, дадох му направление към Оклахома Сити, програмирайки го да поддържа ниска височина по време на първите тридесетина километра, след което да продължи да изпълнява нормалната програма на полета.

Обърнах се наляво и закрачих напред. Стигнах до място, което се състоеше предимно от складове, между които се виждаха само няколко малки лампи. Наоколо несъмнено имаше пазачи, макар че това беше без значение. Продължих покрай тях, наслаждавайки се на миризмите от реката, откъм която повяваше лек, топъл, влажен ветрец. Денят сигурно щеше да бъде горещ и задущен, но нощта бе приятна. Тук не се чуваха никакви градски шумове, само насекоми в тревите край пътя. А до този момент по него не бе имало никакво движение.

Не бързах, тъй като не исках пристигането ми да съвпадне твърде много с минаването на хеликоптера. Тръгнах по едно отклонение от пътя, което ме отведе зад някакво складово помещение и по-близо до реката.

Следващият просторен изглед, открил се пред очите ми, включваше хора. Пристанищното пространство бе осветено и се чуваше скърцането на кран. Една стрела се поклащаше във въздуха. Виждаха се множество шлепове, закотвени в различни положения. Двама работници товареха най-близкия до кея с големи кашони. Намерих си удобно, ненатрапчиво място на брега, над десния банкет на пътя и се настаних там, за да се ориентирам в обстановката. На кея имаше още доста кашони, които очакваха да бъдат натоварени. Едно

бързо тиктерикане из компютъра на шлепа, включен в момента, за да сравнява написаното в митническата декларация с онова, което фактически се товареше на борда, mi разказа редица интересни неща: шлепът предстоеше да потегли след около два часа и щеше да спре във Виксбург.

Реших, че в такъв случай нямаше защо да се притеснявам и бях готов с няколко аргумента против каквато и да било прибързаност в подхода mi. Така че продължих да наблюдавам товаренето, преброях хората и проверих в компютъра за още някои неща, които mi хрумнаха.

На шлепа имаше двама души, които редяха товара. Допуснах, че кранът също се управлява от човек, макар да mi мина през ума, че онзи грамаден риж мъж с избелели джинси и пулover на сини и бели райета, който бе седнал на един амбалажен сандък и пиеше кафе, може би го управляваше от разстояние с помощта на малкия прибор до дясната му ръка, който повдигаше нагоре от време на време.

Тиктерик.

Не. Той просто отмяташе точките по описа с помощта на радиопредавател. Кранът се управляваше от някой, който беше в бараката. На палубата лежеше простран още един мъж — заспал или пиян, или и двете — с гръб, опрян на кабината, с отворена уста и затворени очи.

Предположих, че мъжагата върху сандъка е човекът, които фигурираше в компютъра на плавателния съд като „Капитан на кораба: Н. Катльм“. Самият компютър бе подобен на онзи в моята лодка-къща. Прочетох, че уставът изискваше наличието на двама души по време на плаване. Предположих, че типът, който се подпираще на бараката, трябва да е вторият. Сигурно някакви синдикални правила изискваха шлепът да бъде товарен и разтоварван от други, а не от капитана и екипажа му. Забелязах три леки коли и един камион, оставени на паркинга зад бараката. Вероятно колите бяха на работниците, а камионът — на складовата компания, която съхраняваше товарите. Напрегнах се и различих надписа отстрани на камиона, който гласеше: „Складове Дельр“. Добре. Като че ли вече имах прилична представа за положението. Тогава отчаяно започнах да търся най-добрия подход. Просто нямаше никакъв начин да се промъкна скришом на борда — отдавна се бях отказал от тази идея.

Наблюдавах в продължение на повече от час, за да се уверя, че наоколо няма други хора. Купът контейнери непрекъснато намаляваше. Още петнадесетина минути, по моя преценка...

Когато това време изтече, станах и бавно се запътих към осветеното пространство. Вече не беше останало много за товарене. Прехвърлих се през парапета и се отправих към амбалажния сандък. Мъжът, който лежеше подпрян на бараката, не се бе помръднал оттам.

— Здрави, значи — каза мъжът върху сандъка, без да поглежда към мен.

— Капитан Катльм? — попитах.

— Водиш с едно на нула.

— Стийв — представих се, — Ланинг. Както разбирам, след малко потегляш към Виксбург.

— Нямам намерение да отричам.

— Искам да се повозя в тази посока.

— Аз не съм шофьор на такси.

— Не съм си и мислил такова нещо. Но когато споменах на човека от „Складове Делър“, че винаги съм имал мерак да се повозя на нещо такова, той ми каза да се обърна към теб.

— „Делър“ са от две години вън от бизнеса. Би трябвало да махнат това име от камионите.

— Не знам как им е сегашното име, но той ми каза, че ако съм в състояние да си платя, вероятно ще мога да се повозя.

— Уставът забранява.

— Той ми спомена, че ще ми струва петдесет долара, може би. Ти какво ще кажеш?

Катльм едва сега вдигна поглед към мен и ми се усмихна, много очарователно. Той беше с грубовато красива външност; предполагам, приблизително на моята възраст.

— Ама да не би аз да съм писал устава. Сигурно го е правил някой канцеларски плъх там, на Изток.

Кранът се люшна назад и се спусна. Хвана нов кашон и го вдигна във въздуха.

— Нали разбираш, че бих застрашил кариерата си, ако те кача — дададе мъжът.

— Всъщност онзи човек говореше за сто долара. Мисля, че мога да си позволя толкова.

Катльм направи нещо на прибора до себе си, отбелязвайки натоварването на последния кашон.

— Обичаш ли да играеш шах? — попита.

— Ами... да — отвърнах.

— Добре. Моят партньор ще отсъства известно време. Как се казваше човекът, с когото си говорил?

— Уилсън или нещо такова.

— А, да. Защо беше нужно да чакаш толкова време, преди да слезеш тук?

— Видях, че беше по-зает в началото.

Той се ухили широко и кимна с глава. След това слезе от сандъка, наведе се напред и преброи кашоните, които оставаха. Пресегна се и въведе нещо в машинката си. Неочаквано се изпълни със страхопочитание. Нямаше как да видя това, докато беше седнал, а човекът бе добре сложен и изглеждаше направо невероятно, но ръстът му се оказа около два метра и десет.

— Добре — каза той, като закачи радиопредавателя на колана си и ми подаде чашата си и един грамаден термос с форма на кана. — Били взел тия неща?

После се наведе и загреба безчувствения мъж от земята.

Метна го през лявото си рамо и тръгна по мостчето, сякаш допълнителният товар не означаваше нищо за него. Отправи се към малката каюта и стовари мъжа върху един нар. След това се обърна към мен и погаси чашата и термоса.

— Благодаря — кимна, окачи чашата на една кука и оставил каната в ъгъла.

Посегнах към портфейла си, но той излезе от каютата да провери последните кашони. Когато приключи, пак се обърна с усмивка към мен:

— Слушай, след няколко минути ще трябва да прекъсна връзката си с бреговия компютър. Мислиш ли, че Уилсън може да е оставил някакво съобщение за теб в машината на компанията?

Свих рамене.

— Не знам. Не ми каза дали ще го направи.

— Обичаш ли да рискуваш, Стийв?

— Понякога.

— Готов съм да се обзаложа с теб на сто долара, че не е споменал и дума. Имам предвид, този Уилсън или който и да е там.

Помислих си, че парите биха могли да ми свършат работа, а освен това исках да затвърдя версията си, тъй като той очевидно мислеше, че го лъжа, макар струва ми се, това да не го интересуваше особено.

— Дадено — казах и се намотах.

— Добре. След пет минути приключват с товаренето. Да отидем и да проверим.

Придружих го обратно до каютата, където той се приближи до едно компютърно устройство и въведе команда и повикване на постъпили в компютъра на склада съобщения.

„СТИЙВ ЛАНИНГ ЩЕ ОБАДИ“, появи се на екрана.

— Дяволите да ме вземат — възкликна той. — Старият Уилсън не е забравил. Ама че номер. Ти май си изкара едно бесплатно возене. Е, време е да потегляме. Слушай, как си с шаха?

Нямах причина да се подценявам. Освен това бях доста добър играч.

— Не съм зле — казах.

— Добре. Хайде да се обзаложим на по два долара на партия. Мисля, че ще имаме време за петдесет блиц-партии до сутринта.

Не можех да си представя, че някой би могъл да ме бие петдесет последователни партии на шах. Катльм спечели пъrvите дванайсет игри толкова бързо, че ми се зави свят. Той не спираше нито за миг. Просто местеше някоя фигура, когато му дойдеше реда. След това наля по една чаша кафе и двамата излязохме да ги изпием навън, докато партньорът му хъркаше в каютата.

Загледахме се към брега отвъд водата и аз си помислих за Марк Твен и за всички неща, които са се случвали по тази река през годините.

— Бягаш ли от нещо? — попита ме Катльм.

— Бягам към нещо — отвърнах.

— Е, желая ти късмет.

— Не ти ли омръзва да буташ тоя шлеп? — попитах.

— Отдавна не съм го правил. Това е сантиментално пътуване.

— О!

Помълчах известно време. После отбелязах:

— Тук сигурно наистина е било страхотно, когато е било диво.
Той кимна.

— Определено. Естествено, последният път, когато бях по тия места, свърших в затвора.

Съзерцавахме околността, докато си изпразнихме чашите, след което отново се прибрахме вътре. Той ме би още дванайсет игри и тогава на изток се показва фалшива зора. Започвах да се отегчавам. Играех възможно най-добре, но Катлъм продължаваше да ме бие непрекъснато. Смееше се тихичко всеки път, когато вземаше двета ми долара или ми връщаше ресто. Накрая реших, че трябва да му смачкам фасона. Намотах се в компютъра и инсталирах най-сложната импровизирана игрална програма, която можах да измисля, но тя май беше добра колкото програмиста, тъй като се придържах твърдо към нея известно време, а той продължи да си ме бие както преди.

Катлъм спечели стоте си долара някъде късно сутринта и тогава ми се наложи да се скатая на другия нар, докато той излезе навън да нагледа товара.

Не знам колко време бе минало, откакто бях заспал, когато сънувах пътя си по време на Ефекта на намотаване. Бях отново в хеликоптера и се носех над полето, но неочеквано отстрани ме нападнаха по-големи на вид машини. Те откриха огън по мен, без каквito и да било предисловия, и разбиха хеликоптера ми на парчета. Аз останах в сърчилото се сензорно устройство на компютъра, докато той летеше надолу към земята. После дойде ударът от сблъсъка и се събудих. Знаех, че това беше нещо повече от сън. Чувствата, свързани друг път с явлението идваха на задно ниво в съзнанието ми, а онези, които току-що бях изпитал, бяха истински.

Но на този етап не можех да направя нищо и очите ми все още не искаха да се отлепят. Потънах отново в сън. Сънувах нови сънища, ала те бяха ботанически и мимолетни.

Онова, което най-сетне ме накара бавно да дойда на себе си, беше някакво непрекъснато стенание. Отворих очи. Каютата беше тъмна. Шумът идваше от човека на другия нар. За кратко време загубих ориентация, но после осъзнах къде съм.

Седнах на ръба на нара и разтърках челото си. Наистина ли бях проспал по-голямата част от деня? Тялото ми сигурно страшно се е нуждало от тази почивка, за да ми скрои такъв номер. Погледнах

отсреща към другия нар. Мъжът, който се мяташе там, покрил лицето си с ръце, изглежда, страдаше от жесток махмурлук. Тъй като това не го правеше най-добрата компания, станах, обърнах се към вратата и в този момент осъзнах, че съм гладен като вълк. Освен това се нуждаех от тоалетна.

Излязох навън. Катъм се бе облегнал на преградата и ме гледаше широко усмихнат.

— Тъкмо е време да потегляме, Стийв — рече той. — Канех се да те събудя след малко.

Огледах се на всички страни. Не забелязах нищо, което да напомняше очакванията ми за Виксбург. Казах му го.

— Знаеш ли, имаш сериозни основания да мислиш така — съгласи се той. — Виксбург е малко по-надолу по течението. Но отдавна отминахме Трансильвания. Най-важното обаче е, че капитанът се събужда.

— Чакай малко. Ти не си ли капитан Катъм?

— Аз съм, наистина — отговори той. — Само че, не съм капитан точно на този шлеп — една от онези дребни подробности, които понякога правят хората досадно докачливи.

— Но когато те видях да наблюдаваш товаренето на шлепа...

— Правех дребна услуга на един приятел, който не е в състояние да откаже пиянка, когато плаща някой друг.

— Ами вторият човек? Не трябваше ли да са двама души на борда?

— Уви! Другият господин се замеси в някакъв юмручен бой. По време на гуляи стават такива работи. Той изобщо не бе в състояние да тръгне на път. А сега, да потегляме...

— Чакай! Да не искаш да кажеш, че ти си откраднал тоя шлеп!

— Бога ми, нищо подобно! Може би просто съм спасил работата на горкия човечец. — Той посочи с массивния си палец назад към каютата. — Само че нямам никакво желание да го притеснявам и да го чакам да ми изкаже благодарностите си. Затова най-добре е да скачаме след няколко минути. Реката ще е плитка покрай завоя. Можем просто да изгазим до брега.

Помислих си, че газенето обикновено е по-лесно, когато човек е висок два метра и десет. Но вместо това, попитах:

— Защо го направи?

— И аз имах нужда да се повозя до Виксбург.

Тъкмо се канех да кажа, че компютърът го водеше записан като капитан... но откъде можех да знам това? Така че просто казах:

— Първо ще свърша една работа.

— Аз отивам да си събера такъмите, докато ти си вършиш работата.

Докато си върших работата, се намотах в компютъра и проверих отново. „Капитан на кораба: Дейвид Г. Холанд“ прочетох там. Значи Катлъм също бе скальпил историята си, временно — това бе само заключение, тъй като едва ли можех да си позволя някакво по-нагло отношение по този повод. Но тогава той е знаел, че моята история за някой си Уилсън от „Делър“, който се обръща към него относно мен, е пълна измислици и сигурно е бил озадачен, откъде съм научил името му и как съм вкаран съобщението си в компютъра. От друга страна, това като че ли не го интересуваше, а и едва ли беше човек, който ще хукне да съобщава на властите за някакъв беглец. Възможно бе дори той самият да е такъв. Реших, че е безопасно да го придружа до брега на мястото, което бе посочил.

Щом дойде време, скочихме. Катлъм наистина започна да гази. Аз плувах. Зъбите ми трякаха, когато най-после стигнахме до брега, но той наложи бърз ход, от който в крайна сметка се стоплихме.

— Къде отиваме? — попитах.

— О, на няколко километра по-нататък по тоя път има едно малко ресторантче, което ми е познато — поясни той.

Стомахът ми изкурка в отговор.

— ... След това, още малко по-нататък, е разположено градче, където може да се намери почти всичко, което би искал. Вероятно дори и чифт нови панталони.

Кимнах. Дрехите ми сега изглеждаха още по-окъсани. Започвах да заприличвам на скитник. Той ме тупна по рамото и ускори крачка. Насилих се да го следвам. Помислих си за шлепа и за неговия пиян капитан, понесъл се надолу по реката. Трябваше да призная, че ако някой ме бе проследил по някакъв начин до шлепа, следата сега щеше да бъде още по-омотана, отколкото си бях наумил в началото. Което дължах на този мъж с наднормен ръст.

Когато стигнахме до ресторанта, почти ми се виеше свят от глад. Седнахме на странична маса до стената и аз си поръчах една пържола.

Моят спътник направи нещо невероятно. Поръча си три. При това ги изяде и си поръча няколко парчета пай, докато аз все още се борех с пържолата си. Поръчваше толкова често кафе, че по едно време сервитьорката остави на масата цяла кана.

Накрая той си пое дъх, погледна ме и каза:

— Знаеш ли, че би могъл да си теглиш един бръснач?

Кимнах в съгласие.

— Не съм си взел бръснаря със себе си.

— Един момент. — Той се наведе встрани и отвори плъстената си торба. Потършува няколко мига из нея, след което извади една от онези самобръсначки за еднократно ползване и малка туба с крем за бръснене. Бутна ги през масата към мен.

— Винаги нося няколко от тия за непредвидени случаи. Струва ми се, че ти си такъв.

После си наля нова чаша кафе.

— Благодаря — казах му аз, като боднах последното парче месо в чинията си и погледнах назад, към мъжката тоалетна. — Ще ти се отплатя за това.

Отидох в тоалетната и се измих, насапуних лицето си, избръснах се и сресах косата си. Всъщност образът, който ме погледна от огледалото тогава, изглеждаше наистина представителен, добре нахранен и отпочинал. Приятно изненадан, изхвърлих използвания инструмент за еднократна употреба и излязох от тоалетното помещение.

Нашата маса беше празна, като се изключи сметката.

След миг се разсмях, за пръв път от дълго време насам. Не можех да му се сърдя. Трябваше да предвидя това. Поклатих глава, усещайки бегло някакво чувство за загуба, различна от парите ми.

Тоя Катльм определено беше страшно добър шахматист.

14.

Движех се. Кожата на небето беше изключително синя, а въздухът свиреше своята песен в шлема покрай ушите ми. Стисках дръжките на кормилото и поддържах постоянна скорост. Мотопедът се справяше с пътя прекрасно.

Бях открил градчето, точно където Катльм бе казал, че се намира — все по пътя — и наистина си бях купил там нови панталони, а също и риза, и сако. Ако се изключат няколкото магазина обаче, нямаше къде да отида. В града имаше служба за наемане на превозни средства, но тя бе затворена и не можах да открия нито собственика, нито управителя. Като си помисля, това май бе за добро. Така имах доста време за размисъл.

По пътя, малко преди да вляза в града, бях минал покрай един мотел. Успях да наема стая и дори само душът си заслужаваше разносците. След еднодневния непробуден сън не ми се спеше, но исках да се покрия, докато чакам, а нямах никакво желание да се спотайвам като неситетник из околностите.

Когато заявих, че ще платя в брой и служителят видя, че не нося багаж, той поискав да платя предварително. Но на мен ми беше все едно. Казах му някакво фалшиво име и адрес, в друг щат, естествено, настаних се в стаята, изкъпах се и се изтегнах в леглото.

Все още се чувствах нащрек. Припомних си всичко, което се бе случило — от Островите до Багдад и по нататък, през последвалата одисея, до настоящия момент. Помислих си за Кора. Сега знаех къде е и чувствах, че за момента е в безопасност. В края на краишата, един мъртъв заложник не е заложник, а те не биха имали никаква полза да я измъчват, докато или ако не ме принудеха да наблюдавам това. Макар че последните преживявания показваха колко деликатна е разликата, чувствах, че Барбю все още би предпочел да съм жив и да продължа да работя за него, отколкото да съм мъртъв. Поне дотолкова вярвах на онова, което бе казал във Филаделфия. В противен случай, обаче, той искаше да умра. Сигурен бях, че онова, от което най-много се

страхуваше, бе възможността да отида и да разкажа историята си в Министерството на правосъдието. Виждах се как показвам компютърни трикове по време на делото, за да докажа твърденията си. Не. Това нямаше да му хареса. А той знаеше, че няма да предприема нищо, докато държи Кора жива като гаранция. Сега щеше да я пази жива, докато не получеше мъртвия БелПатри — защото вече би трябвало да е разбрал, че няма да се върна при него. Бях се опазил досега, използвайки новата манипулативна страна на своята паранормална способност. Барбю не бе подготвен за подобно нещо и бях сигурен, че това го бе разтревожило. В същото време знаех, че оттук нататък, щеше да ми се наложи да разчитам на тази нова страна, да я използвам с пълна сила — както за нападение, така и за отбрана — до края на пътуването си, за да го държа изваден от равновесие, да поддържам преднината.

Възнамерявах на другия ден да наема някакво превозно средство за следващия етап от пътешествието ми. Както току-що ми бе припомнено на рецепцията, обаче, човек се разплаща за нещата или по сметка, или в брой, докато моите налични средства намаляваха, а на всичките ми кредитни карти пишеше ДОНАЛД БЕЛПАТРИ.

Реших, че това не е проблем, като си спомних за полицая с малкото сандъче във Филаделфия. Без значение какво пише на картата, аз бих могъл да променя онова, което машината казва, че чете в нея.

Но... момент. Не беше чак толкова просто.

Преди всичко да се промени сигнала на номера на сметката нямаше да е достатъчно. Той трябваше да бъде променен в нещо разбирамо и приемливо. В противен случай предавателят щеше да получи предупреждение, че има нещо нередно и щях да загазя.

На второ място, на всичките карти беше написано моето име. Макар че това не значеше нищо за компютъра, който се интересуваше само от някакъв номер на сметка, свързан с някакво име в някакъв архив, операторът-човек на отсамния край на линията щеше да види името и, без съмнение, щеше да състави местен, персонален документ за операцията. Това беше неприемливо, при положение, че „Ангра“ бе по петите ми.

Внимателно разглеждах една от кредитните си карти. Името и цифрите бяха релефно щамповани по такъв начин, че наистина не бих могъл да направя кой знае какво, за да променя техните стойности.

Изглежда, обаче, че с връхчето на джобното си ножче бих могъл да изчегъртам някоя буква до равнището на повърхността на картата, така че тя да не може да се отпечати върху никакви хартиени подложки. Едно леко надраскване и зацепване след това би могло да замаскира празнината с размера на буквата...

Отървах се от Б-то и РИ-то.

ДОНАЛД ЕЛПАТ. Изглеждаше съвсем прилично. И без това, обикновено като че ли изобщо не поглеждаха самата карта, освен за да проверят дали все още е валидна и, понякога, за да видят, дали е подписана.

Разгледах подписа си на обратната страна на картата: обичайната ми, получетлива заврънкулка. Отлично. Добавих още няколко драскулки и никой не би могъл да каже, че не се чете и като ДОНАЛД ЕЛПАТ.

... А докато правех това, съчиних редица прости биографични данни относно моята нова личност.

След като привърших, насочих вниманието си към въпроса за сметките. Някои номера просто нямаше да свършат работа. Ако променя сигнала от картата на Елпат на номер от серия, която не се използва, приемащият компютър веднага би се възпротивил. Ако избира номер, съответстващ на действителна сметка, с която нещо не е наред — неплащане от страна на действителния титуляр или неща от този род, — също не бих получил кредит.

Замислих се за сметки.

Веднага ми хрумна добрата стара 078–05–1120. Някога, през трийсетте години, когато бил приет Закона за социалното осигуряване и били издадени първите карти, някакъв производител на портфейли решил да вмъкне факсимиile на такава карта в едно от малките, покрито с целулоид джобчета на своя продукт, за да покаже ползата от него на лишени от въображение. Не му хрумнало, че в името на последователността в преценката си за човешката интелигентност, е трябало също така да посочи, че картата е само мостра. Картата, която съществала портфейлите, носела номера на сметката на социалната осигуровка на секретарката му. По-късно секретарката му станала известна с това, че била единственият човек в историята на програмата за социално осигуряване, чиято карта била извадена от обръщение и й била издадена нова. Това се наложило, защото хората

действително използвали картите, които били в портфейлите им. А били продадени хиляди портфейли. В течение на години в тази сметка се стичали данъци на ЗФЗВ^[1]. Тя никога не била напълно декодирана. Едно поколение по-късно, СБП^[2] все още продължавала да получава данъчни декларации от цялата страна с въпросния вълшебен номер на тях. А подозират, че дори и сега, близо шестдесет години след това, все още се случва да постъпва по някоя, от време на време.

Следователно, сега на мен ми трябваше някаква широка категория за кредитни цели. И тогава ми светна. Някои компании имат една-единствена сметка за командировъчните разходи на своите ключови ръководни фигури и се сдобиват с множество кредитни карти с един и същ номер на сметката, за да ги раздават на лицата от споменатата категория. Такъв номер, гарантиран от кредита на реномирана корпорация, би бил приет от компютъра на кредитната компания безусловно. Ясно ми беше, че скоро щеше да последва поправка в сферата на местоработата на Доналд Елпат. Единственото, което трябваше да направя, бе да открия подходящата компания и нейния номер.

Помислих няколко минути и ми хрумна възможен начин за проучване. И тъй като все още разполагах с предостатъчно време, станах, включих телевизора и се загледах в един канал, който излъчваше само новини. Нямах желание да изоставам прекалено много от световните дела. Винаги е хубаво да знаеш, дали някой потоп или ураган не се кани да налети и да уреди проблемите ти.

Гледах в продължение на повече от час. Нямаше нищо за беглец на име БелПатри — с което не искам да кажа, че съм очаквал да стана новина номер едно в страната — и абсолютно нищо за „Анgra“.

След това чух, че някаква кола спря пред администрацията на мотела. Изключи телевизора горе-долу в същия момент, в който се хлопна вратата на колата, приближих се до прозореца и погледнах навън. После пуснах пердeto и се пресегнах.

Нищо.

Върнах се до леглото. Излегнах се на него и продължих да се пресягам.

Нищо. Нищо. Рано или късно обаче, щях да намеря. Просто трябваше да остана отворен...

Нищо. Нищо...

Треплик.

Терминалът в рецепцията беше задействан. Новодошлият наемаше стая. Служителят от рецепцията вкарваше някаква кредитна карта...

... Намотавах се в компютъра и се придвижих по права линия до терминала на кредитната компания.

Издирих списъците със сметките и ги прерових за многократно въведени номера с прилично високи лимити на сумите, които могат да бъдат минавани по сметка в разстояние на един ден...

След това станах нервен и потърсих някоя, която би могла лесно да се запамети.

Ето.

Елпат бе намерил своята месторабота.

Точно когато се измъркваш навън, някакво трептящо изображение на Ан се яви в полезрението на съзнанието ми. Само за миг — трептик — и изчезна, а аз зяпах в тавана и отново се удивлявах на съдържанието на подсъзнанието.

Закрепих номера здраво в съзнанието си, след това пак включих телевизора и погледах известно време.

Движех се. Борове пощипваха ноздрите ми. Някаква дрислива птица разкраси мотопеда ми. Денят започваше да става топъл, но поне имах вятъра да ме разхлажда през това време. Движението по пътя беше умерено. Не виждах никакви камионо-танцьори...

Доналд Елпат не бе имал никакви проблеми в службата за наемане на превозни средства. Той бе спрял избора си на мотопед по редица причини — една от много основателните между които беше тази, че мотопедите не са оборудвани с каквito и да било уреди за включване в компютрите с данни за движението по пътищата; друга причина бе това, че карането на мотопед не фигурираше сред хобитата ми във Флорида, нито пък го бях правил кой знае колко много през предишния ми живот. Изглежда, с основание можех да очаквам да изненадам противниците си с факта, че го правех сега. В някакъв момент в миналото поне се бях научил да карам, а съвременните мотопеди са особено лесни. С възможност за презареждане на всяка от станциите на „Ангра“, този, който си бях изbral, се захранваше от свръх-високоскоростни маховици с постоянен жироэффект, спомагаш да

му се придаде стабилност върху пътя. Доналд Елпат се разписа за него и потегли.

Тъй като вече бях завил веднъж в едната посока, реших да кривна и в другата и след като прекосих реката, се отправих на северозапад към Литъл Рок.

Да, живи бяха спомените за случаите, когато бях карал мотопед в миналото. Те водеха началото си от времето в университета, с Ан. Покъсно ги бяхме продължавали, от време на време.

Там, сред боровата пустош, обядвайки под дърветата...

— Започвам да си мисля, че тази работа е нечиста, Ан. Но на теб, разбира се, това ти е известно.

— Така е. Но какво бих могла да ти кажа, което да не съм споменавала досега?

— Никога досега не си ми казвала, че Мери ще унищожава научните постижения на други хора.

Веждите ѝ изпърхаха от изненада, като тъмни криле.

— Но понякога това се налага, за да запазим преднината си.

— Аз си мислех, че целият смисъл на нашето кокошкарство е, че след като се сдобием с всичко, което ни трябва, ще можем да изоставим всякакви съперничества и да започнем да произвеждаме евтина енергия по-бързо от всеки друг.

— Така е.

— Но ако други хора ни застигат до степен да ни се налага да ги връщаме назад, значи, оставени на мира те биха могли да свършат по-добра работа от нас. Може би цялата ни предпоставка е погрешна.

— Да не си намислил да си сменяш работодателите?

— Не. Надявам се, че имаме достатъчно предимство, за да не ни се налага да пречим на конкуренцията. В края на краищата...

— Несъмнено превъзходство — прекъсна ме тя, като сега звучеше като Барбю. — Ние трябва да сме толкова напред, че никой да не може да ни спъне по никакъв начин. Само това ще ни позволи да се придвижим бързо и ефикасно, да спасим икономиката и да поддържаме високо качество на живот.

— Всъщност ти говориш за монопол.

— Ако е необходимо, какво толкова? Алтернативата е хаос.

— Възможно е — казах аз. — Може би си права. Не знам вече.

Мисля, че никога не съм знал със сигурност. А какво ще ми кажеш за

този Матюс, все пак? С какво се занимава той? Има нещо малко зловещо у него.

— Той е високоспециализиран техник — обясни тя, — и неговата работа е по-секретна дори и от нашата.

— Но ти можеш да прочетеш мислите му. Заслужава ли доверие?

— О, да — отвърна тя. — Винаги може да му се има доверие, че ще свърши каквото е казал. Бих му поверила живота си.

Отново бях убеден за известно време. Наоколо пееха птици. „Ангра“ продължаваше да тиктака наблизо, като бомба в съзнанието ми. Така или иначе, в онези дни понаучих нещичко за мотопедите.

Отпочинах си малко в Литъл Рок. После, с презаредени батерии, завих отново на другата страна, понесъл се към Далас, с бучащи уши и вибриращо тяло.

Докато пътувах, изпълнен с ритъма на пътя, съзнанието ми ме отнесе обратно назад, към онези последни дни в „Ангра“. Бях научил каква е дарбата на Уили Бой, но все още продължавах да стоя там, повярвал на обяснението на Барбю, че Матюс изважда от строя конкуренцията като само затруднява отделни изследователи с необясними периодични припадъци, обостряния на язвата, фалшиви болки в сърдечната област, временна слепота, афазия^[3], пристъпи на грип, различен вид преходни невропатии. После, един ден, в отдел „Двойно Z“ се натъкнах на подготвената за унищожаване заповед за убийството на основна фигура в една от конкурентните компании. Единствената причина, поради която тя изобщо привлече вниманието ми, бе, че същата сутрин бях прочел некролога на человека и името ми направи впечатление. Бе умрял от сърдечна недостатъчност. Веднъж дори се бях срещал с него. Беше млад и изглеждаше здрав. Заповедта бе връчена на Уили Бой предишния ден. Нямаше начин да е съвпадение...

Влетях като буря в кабинета на Барбю. Отначало той отричаше. След това призна и се опита да обясни, че стъпката била наложителна, защото човекът бил прекалено опасен.

— Прекалено опасен, за да продължи да живее ли? — изкрещях аз.

— Виж какво, Стийв. Успокой се. Трябва да разбереш цялостната картина...

Той заобиколи бюрото и се опита да сложи ръка на рамото ми, заемайки една от покровителствените си пози. Отблъснах ръката му.

— Вече започвам да разбирам цялостната картина. Точно това ме беспокои. Направил съм много неща за добрата стара „Ангра“ — много неща, които са ме карали да се чувствам зле, — но винаги съм се успокоявал, че целта е да направим едно голямо добро. Сега разбирам, че освен всичко друго, вие убивате хора! По дяволите! Не сме на война! Трябва да теглим някаква граница...

Тогава вратата се отвори и влязоха двама от охранителите на фирмата. Очевидно Барбю им беше сигнализирал да дойдат, когато се бях развикал. За тяхно нещастие, бях изпаднал в настроение да ми се иска да ударя нещо. Непосредствено след излизането ми от болницата, след катастрофата, се бях записал в курсове по бойни изкуства, с цел да укрепя мускулния си тонус и координацията си. Изобщо не бях прекъсвал тренировките, тъй като ми бяха харесали. Неколкократно бях сменял различни дисциплини през всичките тези години. Притежавах цял арсенал от рефлекси.

Проснах двамата охранители в безсъзнание, докато Барбю ми разправяше, че Матюс действал винаги бързо и милосърдно. Измъкнах се предпазливо от кабинета му и се върнах обратно при Големия Мак. Преди да ме заловят с насочен към мен пистолет, бях успял да прехвърля цялото съдържание на архива ни от отдел „Двойно Z“ в компютъра на Междущатската търговска комисия.

След това ме държаха затворен в продължение на три дни, но не бях измъчван физически. Най-напред Барбю изпрати Ан да ме уговори да се върна в кошарата, но аз бях наясно с нейния номер да вижда възраженията ми, преди да съм ги изрекъл на глас и да е готова предварително с възможно най-добрая отговор. Този път нещата протекоха малко по-различно. Тя не можеше да промени фактите, а аз не вярвах на нито едно от нещата, които се опитваше да ми пробута. Изглеждаше натъжена от отношението ми, сякаш обвинявах лично нея за всичко.

По-късно ме посети и самият Уили Бой и си помислих, че песента ми е изпята. Но още не беше. Той опита да се оправдае по един почти красноречив начин, изпъстрен със съвсем неуместни библейски цитати. „Ангра“ беше избраният народ, той — Иисус Навиев,

а Барбю — Мойсей. В един момент изглеждаше почти разчувстван, но тогава си спомних колко получаваше за своето умение.

— Говориш неща, които изобщо не ме интересуват — казах му аз. — И всъщност, ти самият не вярваш на всичко това.

Той се усмихна.

— Добре, Стийв. Тогава какво ще кажеш да погледнем на нещата така — Мери и аз просто създаваме смут сред конкуренцията. Ти и Ан сте онези, които ни носят лакомствата. Доставяните от вас материали са по-технически и по-важни. Това те прави значим. Забрави за онова, което смяташ, че е добро или зло. Ти си на страната на победителя. Можеш сам да решаваш какво да правиш, а не да се чекнеш като шопар върху лед. Ако все още продължаваш да се чувствуваш зле след десет години, когато ще бъдеш наистина на върха, тогава е моментът да се разкайваш. Тогава ще бъдеш в състояние да извършиш всякаакви добрини, за да успокоиш съвестта си... Аз знам всичко за съвестта...

Поклатих глава.

— Просто аз не мисля така.

Той въздъхна. Сви рамене.

— Е, добре. Мога да кажа на Шефа, че съм се опитал. Искаш ли една гълтка?

— Да.

Той ми подаде плоското шише, което неизменно носеше със себе си и аз отпих. Той също дръпна една солидна гълтка, преди да го пъхне в джоба си.

— Давай — казах аз. — Свършвай с това.

Той ме погледна озадачен.

— Извинявай, ако съм те накарал да мислиш, че това е последната ти закуска. Още нямам заповед да ти въздам заслуженото.

— Знаеш ли какво смята да прави Барбю с мен?

— Не. Не е казвал. Доскоро.

Тогава го видях за последен път, преди да се опита да ме убие на летището във Филаделфия.

Едва по-късно, Барбю, заобиколен от въоръжена охрана, лично ми изнесе лекция по този въпрос, с много очебийно социологически термини. Моят отговор беше същия.

Той се намръщи.

— Какво ще правим с теб, Стийв?

— Мога да се досетя.

— Не бих искал. Неприятно ми е да гледам как се затрива талант като теб, особено при положение, че един ден би могъл да промениш мнението си. Кой знае какво може да ни сервира бремето?

— Да не би да смяташ да ме държиш затворен няколко години, за да разбереш това?

— Мислех си за един по-приятен начин.

— О?

— Какво ще кажеш да се превърнеш в някой друг?

— Какво имаш предвид?

— Не мога да те оставя да се разхождаш свободно, след всичко, което знаеш. Моите познати от Търговската комисия успяха да се отърват от нещата, които си им изпратил, както му е редът. Най-малкото, смяtam, че въпросът е приключен. Не ми се иска да изпращам Уили Бой във Вашингтон по този повод. Той не бива никога да си губи времето там за нещо по-дребно от конгресмен. — Барбю тихично се изсмя на собственото си остроумие. — Вече не мога просто да чакам и да се чудя какво ще ти хрумне да направиш следващия път. Така че, ти просто си издейства много дълъг отпуск — може би, постоянен.

— В смисъл?

— Един добър лекар е в състояние да направи чудеса с хипноза и наркотики. Нова самоличност. Пълен комплект нови спомени. Доколкото разбирам, още по-лесно е, ако пациентът окаже съдействие. И така, в случай, че алтернативата е смърт, а новият живот обещава да бъде една дълга, приятна ваканция, какво би казал всеки здравомислещ човек?

— Имаш право — кимнах аз след известно време.

... И сънувах Багдад, и се събудих под палми.

Наблюдавах как слънцето залязва и осветява ниските облаци. Бях уморен. Безумният режим на спане през последните няколко дни ми се отразяваше, фаровете на насрещното движение се вливаха като разтопен поток в болящите ме очи. Нямаше смисъл да препускам като побъркан към Далас и да пристигна там изтощен до смърт. Открих един мотел извън Тексаркана, представих се с друго име и платих отново в брой, просто от предпазливост. Взех си душ, излязох навън и открих ресторант, нахраних се, прибрах се и си легнах.

С това този ден би трябало да приключи, но докато лежах там, реейки се между съня и будното състояние, съзнанието ми се прехвърли към най-близкото огнище на дейност, свързана с обработването на данни. Някъде наблизо потракваше телекс, който приемаше заявки за резервации.

Чата-тат-тър.

... Дребна работа, надали дори освежаваща за полусъзнанието. Все пак се понесох — нанякъде...

— Здравей — монотонно и машинално, цяла-целеничка. За момент дори забравих, че е мъртва...

— Здравей, Ан.

— Здравей.

... Постепенно ме обзе усещане, че нещо не е наред. Нейното изображение беше експонирано върху трептящ масив от светлини — може би някакъв вълшебен стан? Тъкане на съзнание?

Паметта пропълзя назад.

— Какво стана? — попитах я аз.

— Стана... — повтори тя. — Аз съм... тук.

— Как се чувстваш?

— Чувствам... Къде са цветята ми?

— О, тук наоколо са. А ти... ти какво правиш?

— Аз не съм цялата тук — каза тогава тя, сякаш току-що го беше установила. — Аз... правя? Будя се. Мисля, че... се будя. Събудждам се.

— Искаш ли нещо? — Ан.

— Какво?

— Не знам. Още. Да, още. А цветята ми...

— Къде си ти?

— Аз съм... тук. Аз...

... А след това светлините изтляха и тя изчезна.

Събудих се и размишлявах известно време над това.

Изглежда, тя по някакъв начин се превръщаше в компютърна програма. Не особено усъвършенствана, на този етап. Като че ли съзнанието й беше съхранено по начин, подобен на поддържането на тяло с помощта на апаратура сърце-бял дроб. Елементарно, ниско равнище на функциониране. Как? Защо?

Бях твърде уморен, за да се върна към мрежата данни и да потърся отговори. Дълбок, черен сън се носеше насреща ми...

Отложих плановете си за рано сутринта. Дали от нетърпение, или от някакво подозрение, реших в Далас да сменя начина си на придвижване, ако имам възможност за това. Бях започнал да чувствам повече доверие в своите способности.

Пътуването, между сутрешната закуска и Далас, не беше лошо; малко прашно на някои места, малко ветровито на други, но успях да се добера до голямото даласко летище точно навреме. Оставил мотопеда на паркинга и се осведомих от една информационна уредба за участъка на летището, от който излиташе совалката от Далас за Ел Пас. Освен това научих, че тя по правило каца в Карлсбад и на Изпитателен полигон № 4 на „Ангра“. После се поосвежих, пооправих си дрехите, обядвах в едно барче и се качих на еднолинейката за съответния участък.

Когато пристигнах, разгледах таблото с разписанието. Имаше няколко полета на совалката същия следобед и вечерта.

След това отидох и седнах в една безлюдна част на залата за чакане. Усещах цялата компютърна дейност наоколо си. Тъй като „Ангра“ беше виновна за цялото проклето пътуване, реших, че е дошло време да започнат да плащат сметката.

Намотах се и си проправих път на изток, през мрежата данни. Този път не последва нищо така впечатляващо, както при предишния ми набег срещу Големия Мак. Информацията, която исках, не би трябвало да се намира в отдел „Двойно Z“. За сравнение, тя би трябвало да лежи почти пред очите ми. Бях все още много свеж при първия, външен слой от защити и преминах през тях като дим през мрежа на прозорец.

„Ангра“ също имаше множество входящи кредитни сметки — различни за различните ръководни равнища. Избрах едно достатъчно високо ниво, което можеше да ми осигури предимство в самолета — например, да изместя някой по-нисш началник, — тъй като „Ангра“, изглежда, беше постоянен клиент, с резервириани места в совалката. После, воден от някакъв каприз, добавих Доналд Елпат към списъка с ръководни фигури на „Ангра“, оправомощени да използват тази сметка. Дори и ако авиолиниите решаха да проверят сега това, аз бях с почтени намерения. Но защо да действам половинчено?

Следващото, което направих, бе да инструктирам Големия Мак да уреди резервацията за Елпат да е за място в следващия самолет.

Почаках за потвърждение. След това се измъкнах навън, надрасках номера на сметката върху листче от портфейла си и го повтарях, докато го научих наизуст. Тогава се приближих до гишето, казах на служителя, че съм Елпат и искам да си получа билета. Подадох му фалшифицираната си карта, която той дори не погледна, само я обърна както трябва и я пъхна в един процеп пред себе си. Аз проконтролирах сигнала и миг по-късно билетът ми се показа от един съседен процеп. Служителят ми го подаде.

— Днес обаче, няма да кацне в „Ангра“ — каза той.

— О?

— Там е затворено. Най-близкото място, където можете да слезете, е Карлсбад.

— Защо така?

Служителят безучастно сви рамене.

— Някакви изпитания, предполагам.

— Добре. Благодаря.

— Ето онзи изход там — посочи той към мястото. — След около четиридесет минути.

Докато чаках, реших да изпия чаша кафе от един автомат наблизо. Но като стигнах до него и започнах да бъркам из джобовете си, видях, че нямам нужните монети. Неочаквано машината изщрака и издаде някакво бучене. Една чаша падна върху решетката и започна да се пълни. С черно кафе, така, както го обичах.

Помирихас теменуги и след това чух гласа на Ан, сякаш стоеше до мен.

— Подкрепи се — покани ме тя. — Аз черпя.

Теменугите изчезнаха, а усещането за присъствието ѝ се бе стопило, преди чашата да се напълни докрай. Не знаех какво да мисля. Но казах: „Благодаря“, вдигнах пластмасовата преградка и като взех димящата чаша, поех назад към залата за чакащите пътници. По-късно реших, че това не можеше да се нарече кражба, тъй като по-голямо престъпление е да вземеш парите на някого за такова лошо кафе.

Разгледах останалите хора, които постепенно изпълваха залата. Току-що ми бе хрумнало, че е възможно някой, когото бях познавал по времето, когато бях в „Ангра“, да пътува със същия полет. Барбю бе държал своята малка група от специалисти доста изолирано от редовния служебен персонал; но въпреки това, ние се познавахме с

част от него. Повечето от моите познати обаче, бяха от областта за обработка на данните и като че ли тук не се виждаше никой от тях. Все пак не беше трудно да се разбере кои са от хората на „Ангра“. Достатъчно бе човек просто да се заслуша за няколко секунди. Те бяха онези, които ругаеха, че се налага да слязат в Карлсбад и да чакат там, като ядат, пият и се шляят за сметка на компанията, горките нещастници.

Най-накрая се качихме на самолета и аз се уединих зад страниците на някакво списание. Автоматичното излитане мина безпроблемно, както и първият половин час от полета. След това, неочеквано, чух, че Ан ми говореше нещо. Затворих очи и я видях, застанала под едно сякаш силно полирano дърво с прилична на огледало повърхност, с групички метални цветя край нея, които лъщяха от машинно масло, заковани за повърхността, на която стоеше. А тя стоеше там, застанала мирно, с вперени право напред очи и спуснати покрай тялото й ръце, със събрани пети.

— То е, то е, то е — заговори тя. — То те познава.
— Кое? — попитах аз мислено.
— То, което е. То ме посади тук. То се погрижи.
— Какво е то?
— То е... То те познава.
— Но аз не го познавам.
— О, познаваш го.
— Разкажи ми за него.
— ... Пак отива — чух я да казва. — Пак се връща, по-силно...
И след това изчезна.

Карлсбад най-после се показа отпред. Приличаше ми на оазис край малка, кафява река, скътан посред горещ пейзаж с лунен изглед. Когато наближихме още малко, забелязах много нови строежи в покрайнините на града, което бе ясен признак, че градът се разраства бързо.

Започнахме да се спускаме за кацане на някакъв малък участък, на около двадесет километра извън града. Някои от спътниците ми отново взеха да се оплакват. Можех да поема командинето на autopilota и да накарам самолета да ни приземи на летището на „Ангра“. Имах чувството, че ако го направех, те щяха да се разтревожат много повече.

В този порядък на мисли обаче, ми хрумна една идея. Не беше кой знае колко трудно да се промъкна в компютъра за управление на полета, докато се приземявахме и да задействам една временно блокирана програма, която вече се намираше там.

Совалката излетя бързо, след като слязохме, веднага, щом площадката край нея се опразни от хора. Тя пое курс към летището на „Ангра“. Чудех се, дали наистина вярваха, че съм толкова глупав да се приближа до тях по този начин. Във всеки случай, това би трябвало да им подейства умерено объркващо. Беше ми интересно до каква степен са започнали да се страхуват от мен. Държах съзнанието си отворено за впечатления, докато следях движението на празното летателно средство.

По-късно, когато автобусът ни откара в града, почувствах внезапното унищожение на совалката по време на снижаването й. Не успях да разбера с какво я бяха поразили — с лазери, със слънчеви огледала, — но тя изгоря бързо.

Нерви, заключих аз.

Добре.

Реших да не ги държа прекалено дълго в напрежение.

Телефонният указател и картата на града ми доставиха цялата информация, от която се нуждаех. Отидох в един магазин, където ми дадоха под наем обикновен велосипед, след което потеглих вън от града, на югоизток. Движех се.

---

[1] Закон за федералните застрахователни вноски. — Б.пр. ↑

[2] Служба за бюджетни постъпления. — Б.пр. ↑

[3] Пълна или частична загуба на способността за говорене, вследствие поражения на главния мозък. — Б.пр. ↑

15.

Следобедът пламтеше около мен. Жалко, че не взех шапка, да ми пази главата в тоя пек. Не след дълго въртенето на педалите взе да ме изморява.

Следвах пътните знаци и когато стигнах на няколко километра от полигона, кривнах към първата сянка, която ми се изпречи — висок, жълто-оранжев скат под една стръмна отсечка от пътя. Постоях там, докато престанах да се потя и дишането ми се успокои. После изчаках още малко.

Съжалявах, че по време на работата си в „Ангра“ нито веднъж не съм посещавал това място. Нямах представа как изглежда и какъв е теренът. Знаех само, че заема доста голяма площ. Чудех се колко ли хора има там сега. Реших, че едва ли са много. Когато залагаш капан с примамка, гледаш да сведеш броя на помощниците до минимум. Неудобно е да има много свидетели. От друга страна, тъкмо поради тази причина, вероятно всички там щяха да бъдат много опасни. Майната му, както обичаше да казва Уили Бой.

Избутах велосипеда по нагорнището и пак го яхнах.

Видях полигона в далечината. Висока метална ограда го отделяше от околния свят като някакво непристиъпно владение. Пред портала, към който отивах, имаше малка барака за охраната, но не зърнах никакви признания на живот нито в нея, нито отвън. Както впрочем и зад оградата, настръхнала срещу мен като смъртоносно оръжие. Всъщност, зад оградата виждах единствено пущинак. Мястото изглеждаше изоставено.

Докато карах нататък, опипах пространството. Сякаш долових в далечината слаба компютърна дейност, но беше твърде далече, за да разбера нещо от нея.

Покрай пътя нямаше много места за прикритие, но аз усърдно запомнях всяко от тях. Излишен труд, както се оказа. Нищо не ме застрашаваше. Продължих право напред, докато стигнах до бараката и подпрях велосипеда. Надникнах вътре. Беше празна.

Портата дори бе услужливо открехната — точно колкото да се промуши човек, без да докосне нищо.

Двайсетина метра по-навътре се издигаше скромна административна сграда — едноетажна, сравнително нова и съвсем делова. Пред нея имаше малка тревна площ, няколко дървета и храсти. Алеята минаваше между два фонтана — дребен, но впечатляващ разход на енергия. Долових характерното, дискретно послание на „Ангра“ към света: „Енергията вече никога няма да бъде проблем. Имаме колкото щете. Ако ви трябва — продаваме.“

Нещо не ми харесваше тази врата. Прекалено примамливо зееше, мътните да я вземат. Намотах се и подирих капани наоколо.

Открих електронните датчици, готови да пуснат убийствено напрежение, щом през вратата mine човешко тяло. Открих и релето, което в същия миг щеше да я помръдне само с няколко сантиметра, създавайки съмртоносен контакт.

Значи край на илюзиите. Капан върху капан, клопка до клопка... Така да бъде. Щом е тъй, нека потърсим някакъв друг начин.

В бараката бях забелязал въздушни мотоциклети — страни и тромави малки машини с витла като хеликоптери и с тежки маховици, за създаване на що-годе прилична стабилност. Върнах се и ги огледах. Потърсих скрити капани, но не усетих нищо. Обаче не бях чак толкова луд, че да прехвръкна навътре с някой от тях. Любимият спорт на Барбю беше стрелба по панички.

Поиграх си с управлението им, докато изкарах единия навън на собствен ход. Оставил го да виси и се върнах за следващия. После реших да взема още един. С повече от три май нямаше да се справя — все едно, че жонгирах с топки.

Пристъпих към портата и се пригответих.

Тласнах единия нагоре, високо над решетката, другия бълснах в оградата досами портата, а третия повиках при мен и се престорих, че ще го яхна.

Резултатите бяха потресаващи.

Оградата изцвърча като сланина в нагорещен тиган и първата машина, поразително заприлича на странно насекомо, омотано в горяща паяжина. Същевременно иззад сградата нещо проблесна като светковица и чух как другият мотоциклет рухна с трясък.

Обгърнат в мириз на нажежен метал, аз блокирах релетата и се затичах към портата. Чак когато минавах през нея, забелязах, че съм изтървал един по-прост, добре маскиран спусъков механизъм... но той пък бе обезвреден от мотоциклета, който запратих срещу оградата. Късметът ми все още работеше.

Втурнах се към храстите около сградата, сякаш исках да заобиколя отстрани или отзад... и ги отминах. Струваше ми се твърде вероятно Уили Бой да чака някъде там, а държах да съм далече от него — доста по-далече от диаметъра на шатра за проповеди.

Когато заобиколих сградата, зърнах канавка на десетина крачки отляво. Изтичах и скочих в нея. Не стреляха по мен. Чувах само шепота на сухия, пресеклив вятър. Пресегнах се...

Компютърна дейност — далече пред мен, вдясно...

Бързо се намотах.

От основните данни изрових нещо, което май беше карта на целия комплекс. Бързо я преведох в мисловни образи. Напред, на юг открих командния пункт — доста механизирано място — където беше компютърът, а вероятно и самият Барбю. На площадката до него видях обозначен хеликоптер с работещ двигател. Нима се канеше да излети и да ме дебне от въздуха? Или си оставяше вратичка за бягство, в случай че нещата вземат да се обръщат в моя полза и му припари под краката?

Видях, че по пътя пред мен има две стратегически разположени сгради откъдето ме дебнат посрещачи. Можех да избягна едната, но не и двете. После престанах да мисля за тях, защото видях, че сегашното ми укритие също е ясно означено. Трябваше бързо да предприема нещо. Проследих сигнала, който създаваше моята фигурка върху картата. Трябваше ми известно време, за да разбера откъде идва, но когато си изясних, леко надигнах глава и разгледах обекта.

Върху една висока кула в далечината се въртеше някакво устройство. Доколкото усещах, то вероятно извършваше сонарно сканиране на територията, при което всеки подвижен обект с големина над определени размери биваше засечен и проследен.

Добре. Налагаше се да намеря начин да съсипя местния енергиен източник — най-добре да го претоваря, докато сам изгърми. Това се оказа по-сложно, отколкото очаквах и ми отне близо две минути.

После бързо пропълзях напред, отлагайки по-нататъшното проучване на терена чрез компютъра, докато сменя позицията си.

Хвърлих още един бърз поглед и видях, че устройството на кулата е спряло да се върти, а най-приятното бе, че моята позиция вече не се виждаше на картата. Пропълзях стотина метра по канавката и минах покрай една сграда, която според компютъра трябаше да е празна.

Зад сградата имаше самолетна писта. Виждаха се четири хангара и няколко площадки с хеликоптери. По пистата се търкаляха полуразтопените останки на совалката, която изпратих от Карлсбад. Бяха изчакали до последния момент, за да я унищожат почти в мига на приземяване. Е, да, не са искали катастрофата да стане на обществена територия и да предизвика внимание — журналисти, спасителни екипи, линейки... Да не се разчува. Добре де, щом така искат. Усетих как гневът ми става все по-силен.

Накъдето и да тръгнеш оттук, трябаше да мина поне през една от засадите, за да проникна по-нататък в комплекса. Отново се намотах.

Да. Най-близката беше непосредствено зад следващата сграда, оттатък пистата. Компютърът показваше, че там чакат трима души; толкова бяха и на другото място.

Пропълзях още малко, докато по-близката сграда закри другата, така нямаше да ме виждат.

Станах и се затичах. Когато достигнах сградата, плътно се прилепих до стената. Изчаках няколко секунди, но не се случи нищо. Тогава пристъпих към най-близкия прозорец и се опитах да го повдигна. Беше залостен.

Заудрях с един камък по него, докато се счупи. Бръкнах вътре и махнах резето. Вдигнах рамката, като се надявах че разстоянието и вятърът са заглушили шума.

Преметнах се вътре, затворих прозореца и тръгнах към отсрешната стена. Бях попаднал в някакъв електрически цех — личеше си по инструментите и частите, които отрупваха работните маси покрай стените. Но нищо не можеше да ми послужи като сериозно оръжие, тъй че продължих бързо нататък покрай килери и рафтове с материали, докато се озовах в някаква малка канцелария.

Предпазливо надникнах над перваза към отсрешната сграда. Откъм моята страна и двата прозореца бяха отворени, а хората вътре държаха нещо в ръце — несъмнено оръжие.

Добре. Елегантните ръкавици бяха свалени, металните боксове лъснаха.

Легнах на пода, пропълзях до прозореца отляво и надникнах. Там все тъй нямаше нищо, освен голия пущинак, който бях видял, докато тичах насам. Завъртях ръчката и бавно повдигнах прозореца.

След това седнах долу, облегнах гръб на стената и се пресегнах...

Бръм-бумбутбум...

... Хеликоптерът на площадката се раздвижи, издигна се и полетя насам, плавно набираяки скорост. Описа широк завой над административната сграда, над портала и пак пое насам, все по-бързо, снишаваше се... Вече го чувах ясно...

Той рухна надолу като низвергнат ангел и с все сила се стовари върху стената на отсещната сграда.

Мигом изхвръкнах през прозореца и щом усетих опора под краката си, хукнах напред. Земята все още се тресеше от сблъсъка, а наоколо хвърчаха парчета от разбитата стена. Над прашните развалини стърчеше опашката на хеликоптера и перката продължаваше да се върти. От дебнешките хора нямаше и следа.

Размахах лакти и продължих да тичам. Скоро руините останаха зад гърба ми, а другата засада беше далече — някъде отлясно и отзад. Бягах. Полигонът се простираше на километри пред мен. Гледката взе да става по-интересна — освен обикновените постройки от дясната ми страна, вляво почнаха да се мережелеят някакви инсталации с причудлива форма. Около себе си все по-ясно долавях компютърна дейност.

Най-после трябваше да спра, за да си поема дъх. Кривнах към една четириетажна електростанция, която приличаше на Майско дърво^[1], омотано в сложна сребриста плетеница. Клекнах в ъгълчето между някаква стоманена стълба и лъскавата паяжина. В далечината зърнах да се върти пирамидален купол, оцветен различно от всяка страна.

— Стивънсън Макфърланд! — прогърмя гласът на Барбю и думите му отекнаха из целия полигон.

Точно над мен, върху една колона до стълбата, зърнах високоговорител — сигурно част от радиоуребдата на целия комплекс.

— Стивънсън Макфърланд!

... Веднага разбрах, че това е истинското ми име. И когато го чух, сякаш всички останали късчета от паметта ми заеха точните си места...

— Искам незабавно да прекратя цялата дандания — заяви Барбю. — Събрках, Стийв... събрках на летището във Филаделфия. Съжалявам и те моля за извинение. Вече не искам да те убивам. Чуй ме. Сам разбиращ, че вече не мога да го желая. Нямах никаква представа колко много си се... променил.

Аха! Много ми беше приятно, че сега го карам да се поти. Той никога не би изbral подобно място за сблъсъка, ако беше наясно какво мога да направя с машините. А освен това, току-що му бях отнел хеликоптера, тъй че нямаше накъде да мърда. Бас държах, че много му се ще да ме върне на своя страна.

— ... Сигурно сам разбиращ, че сега те искам жив — продължи той. — При дадените обстоятелства би било невъзможно да искам друго. Особено сега, след като загубихме Ан. В „Ангра“ те чака прекрасно бъдеще...

Отново се намотах в неговия компютър сред вихър от пъстри светлинки и едва се удържах да не изпиша някоя по-засукана псувня върху монитора, с който отчаяно претърсваше квадрат подир квадрат — очевидно все още не си даваше сметка, че съм извадил от строя сонарното му око. Обаче си затраях и потърсих някоя сграда със засилена електронна охрана. Открих такова място и се гмурнах в системите му.

КОРА. Тя бе въвела името си в локалния компютър, чрез който навсярно общуваше с похитителите си. Естествено, повече не ми трябваше. Без съмнение тя вече знаеше нещо за моите способности — сигурно я бяха разпитвали най-подробно. Чудех се какво ли си мисли за мен. Изведнъж осъзнах колко много съм се променил през последните няколко дни и това ме потресе. За мен всичко това беше просто припомняне, но... вече не бях онзи човек, когото познаваше от Кийс. Онази предишна личност ми се струваше просто безволово растение, и все пак си оставаше частица от мен. Аз бях по-умен, по-издръжлив и... сигурно малко по-гаден. Щеше ли пак да ме обича, ако узнаеше какъв съм в действителност? Това бе най-важното, тъй като осъзнах, че сега я обичам още повече... ако изобщо може да става дума за сравнение.

Колебливо, обзет от лека тревога, поех контрол над домашния компютър и се свързах с екрана на телевизора, сложен там уж за развлечение, но всъщност за да я наблюдават чрез него. Не съжалявах задето одеве не напсуха Барбю на монитора — сега същият номер ми свърши чудесна работа.

КОРА, ДОБРЕ ЛИ СИ? ДОН, изписах върху екрана.

Докато тя забележи надписа, мина почти минута, а междувременно Барбю усърдно ме умоляваше да послушам гласа на разума и да се бърна в екипа...

Когато видя посланието ми, Кора включи клавиатурата, чрез която можеше да управлява климатика и да се свързва с похитителите, ако ѝ трябва нещо.

ДА, изписа тя. КЪДЕ СИ?

НЯКЪДЕ НАБЛИЗО, СТРУВА МИ СЕ. А ТИ КЪДЕ СИ?

Тя изписа:

ИЗПИТАТЕЛНА ЗОНА. ВОЕНЕН ПРОЕКТ ЗА СЛЪНЧЕВО-ЕНЕРГИЙНА ЛАЗЕРНА ОХРАНА. КУПИЩА СГУРИЯ.

СТОЙ ТАМ, отговорих аз. МОЖЕ ДА СЕ ПОЗАБАВЯ. ЧАО.

Проверих текущите проекти в централния компютърен каталог и узнах доста за някои от онези странни постройки в далечината.

— ... със значително увеличение на заплатата... — продължаваше да говори Барбю.

— Къде е Кора? Искам да говоря с Кора! — извиках аз, тъй като бях проверил и знаех, че по високоговорителите има и микрофони.

Разбирах, че така издавам къде съм, но вече не ми пукаше. Исках да видя реакцията му.

— Стийв! — долетя отговорът. — Тя е тук. Добре е. Всъщност дори се страхува да не сториш нещо прибързано.

— Щом е тъй, нека да поговоря с нея.

Трябваше да поискам това. Не желаех да се досети, че вече имам връзка с нея.

— По-късно. Когато му дойде времето — рече той. — Но първо...

— Ще почакам — казах аз и побягнах.

Докато той говореше, бях успял да проверя и вече знаех къде е изпитателната зона за слънчево-енергийна лазерна охрана. Имах и представа за какво става дума — военен изследователски проект за

бойни лазери, които се захранват от слънцето. Доколкото разбирах, натрупаната енергия можеше да се изстреля като мълния. Подробности. По-късно ще се занимавам с това...

Тичах към пущинака, осенян със странни постройки. Тя беше някъде там, в един прилично обзаведен наблюдателен пункт сред зоната за изпитания. Прашни пътища с бомбастичните имена „Сейнт Джеймс Плейс“, „Парк Плейс“, „Болтик Авеню“ и „Боруок“ лъкатушеха през лунния пейзаж по сиво-бяла, варовикова и вкаменена почва, където жилавите пустинни тръннаци изглеждаха почти мъртви под сухата жега. Помнех, че тук има подземни съкровища — нефт, селитра, а в изоставените солни мини недалече от тук бяха заровени ядрени отпадъци. Спомних си каква ирония бях открил някога в името на компанията: Анgra Майню се оказа божество от персийската митология — враг на слънцето, разрушител на всичко, до което се докосва, унищожител на дървото на живота. Когато го споменах на Барбю, той просто се изсмя и каза, че името на компанията няма нищо общо с това, а е просто съкращение от Асоциация за Натурални Генератори и Радиационна Апаратура. После добави, че човек не бива да си губи времето в търсене на парадокси и хитrosti, когато има съвсем прост отговор.

Под немилостивия пек се провирах през всевъзможни експериментални модели на слънчево-електрическа апаратура. Наоколо се мяркаха цистерни, кули, пирамиди и блестящи наклонени плоскости. Бавно се въртяха широките колела на някакви машини, може би пречиствателни станции. За някои от тях не бях дори и чувал. А още по-нататък, близо до „купищата сгурия“, бе затворът на Кора.

— Трябва да се споразумеем, Стийв — тътнеше вляво гласът на Барбю откъм някаква прашна конструкция, напомняща коледна елха.
— Ние се нуждаем един от друг...

Завих на кръстовището между „Медитърейниън“ и „Вен-тнор“. Срещнах я под едно слънчево огледало. Беше в дълъг черен халат със златен дракон на гърдите.

— Ах!

— Намерих сили — рече тя, не тъй безизразно, както последния път. — В момента идват към теб — тримата от другата сграда. Първият, водачът им, е съвсем наблизо. — Тя извърна глава и аз видях,

че гледа към някаква ниска постройка с настръхнали антени близо до „Марвин Гардънс“. — Знаеш ли какво е „кинетичен спусък“...?

Не забелязах нищо съмнително, а когато се обърнах отново, Ан бе изчезнала.

Напрегнах се и закрачих към ниската таралежова къщурка. Мисля, че се досещах какво е имала предвид. Бях чел за разработки на ръчно лазерно оръжие с компютърно управление. То можеше да се настройва за автоматична стрелба срещу всеки подвижен обект. Твърдяха, че дори било в състояние да улuchi летящ куршум. Освен това можело да се управлява и чрез шлем, за да обстрелява каквото погледне човек. С други думи, попаднеш ли в полезрението им, можех да се прости с живота...

Тъй... Намотах се и подирих напред спотаения като усойница електронен мозък.

Ссссс...

... То бавно се появи иззад таралежовата сграда. Но вече нямаше компютър и лазерният лъч не се впусна в буен мъртвешки танц. Бях изключил системата и я държах здраво. Втурнах се нататък.

Когато човекът изникна пред мен, видях че под дясната му ръка виси нещо като грамадна устна хармоника. От металния обръч около тъмната му коса се спускаше проводник към акумулатора на колана му, друг го свързваше с увисналия предмет.

След малко той се навъси и разтръска оръжието. Потупа акумулатора.

Когато връхлетях, той се опита да използва оръжието като тояга. Отбих удара и с всичка сила стоварих юмрук в слепоочието му. Той рухна.

Свалих оръжейната система и я надянах. Щом стиснах ръкохватката на хармониката, отново задействах малкия компютър. После заобиколих настръхналата сграда и се заех да търся другите две устройства. Предметът потръпна едваоловимо в ръката ми и чух писък.

Вляво от мен, на трийсетина метра отвъд пътя, двама души лежаха край нещо голямо, метално и черно, обкръжено от грамадни керамични съдове. И двамата бяха с обръчи на челата. И двамата не помръдваха. Намотах се и изключих оръжията им. После тръгнах насреща, стискайки смъртоносната си хармоника.

Но те бяха мъртви. Смаях се от безмълвната ефикасност на предмета в ръката ми. Дори не бях видял нападателите. Ако ги бях забелязал, щях да унищожа оръжията им. Можеше и да им строша по един крак, но поне щях да ги оставя живи. Исках да захвърля проклетата машинария, но се боях, че все още може да ми потрябва.

Пак поех през безплодната пустош към изпитателната зона.

— Всичко това е напълно безсмислено — тътнеше подир мен гласът на Барбю. — Ние разрешихме енергийните проблеми, нали, Стийв? Със своята работа в Ангра ти направи огромна услуга на родината си, на цялата западна цивилизация. Предстоят още по-велики дела. Все още можем да се споразумеем.

— Пусни незабавно Кора — извиках аз, — и ще останеш жив, когато се махнем оттук! Това е споразумението!

— Стийв! Почакай! Мога да ти предложа нещо съвсем различно от миналия път! Ще ти хареса!

— Кора! Незабавно! — ревнах аз към най-близкия микрофон.

— Не мога, Стийв!

— Защо?

— Тя е единствената гаранция срещу теб!

— По дяволите! Казах, че ще те оставя на мира, ако ми я дадеш!

— Как да разчитам на това, драги?

— На честната ми дума ли? Нямаше да напусна „Ангра“, ако нямах никакви принципи. Държа на думата си!

— Виж какво, дай да я караме по-кротко. Все още държа да се спазарим...

Не му обърнах внимание и продължих напред. Минах край нещо като грамадна къщичка от карти, после край плетеница от тръби, из които бълбукаше никаква течност...

Оръжието трепна в ръката ми и нещо пламна във въздуха вдясно от мен. Сред червените кръгове в очите ми остана само неясна сянка като гаечен ключ. Само сянка... и локва разтопен метал по земята. Откъде се бе взело? Кой би могъл да го хвърли...

Изведнъж хармониката потръпна отново и въздухът се изпълни с безброй огнени точки — отвертки, клещи, ломове, чукове... Сякаш някой ме обстреляше с цяла сервизна работилница. Дяволската машинка изпепели всичко.

Някаква химична инсталация отдясно бълваше зловонни изпарения, а до нея забелязах барака.

— Мери! — извиках аз, защото внезапно разбрах каква е работата. — Не излизай! Това нещо изгаря всеки подвижен предмет!

— Ясно! — долетя отвътре гласът ѝ. — Защо не вземеш да го изключиш?

— И защо да го правя?

— Защото победи! — отвърна тя. — Току-що приключих с работата си в „Ангра“, преди около половин минута! Пусни ме да изляза и повече няма да те закачам!

— Ще ми се да ти повярвам.

— И на мен! Бях отвратително бедна, Стийв! Бас държа, че никога не си бил беден! Не ми харесваше това, което трябваше да правя, за да печеля всичките онези пари, но така или иначе го правех! Защото да съм бедна беше още по-лошо! Вие, другите, не ми допадахте, защото май не се притеснявахте много-много! Поне не като мен! Мисля, че сега е най-подходящият момент да се махна! Пусни ме да си вървя!

— Доста Време си чакала! — казах аз.

— Не прекалено, надявам се! Може ли да изляза?

Изключих компютъра на оръжието.

— Добре! Излизай!

Тя излезе от бараката. Беше с джинси и червена блуза. Лицето ѝ приличаше на мрачна, напрегната маска. Тя зави наляво и се запъти към главния вход.

— Оставих велосипеда си до барака на охраната пред портала — викнах след нея. — Можеш да го вземеш.

— Благодаря.

— Барбю чу целия ни разговор. Не се приближавай много до сградата, където е той. Както му е накипяло, току-виж те гръмнал.

Тя кимна.

— Мисля да отворя ресторант. Мини някой път. И се пази от проповедника — добави тя. — Все още се спотайва... тук някъде.

Настроих оръжието на ръчен режим и прикривах Мери, докато се загуби от поглед. Но не я заплашваше нищо.

Продължих да шаря наоколо за подозрителна компютърна дейност. Не засякох нищо особено. Само тук-там припукваха разни

изпитателни съоръжения. Промених досегашната си стратегия и вече гледах да стоя на открито, по-далеч от разни кътчета и пролуки, където можеше да се спотайва един дебелак със смърт в черепа. Засега престанах да слушам монолога на Барбю. Отминах последната от големите инсталации и пред мен се откри пусто пространство. Само тук-там се мяркаха няколко по-дребни съоръжения и две-три самотни бараки. В далечината зърнах купища сгурдия.

Имаше и няколко стълба с високоговорители...

Е, добре, за последен път.

— Слушай — казах аз. — Току-що убих трима от твоите хора с тия фантастични пушки, а и Мери вече не е с теб. Ако не си забелязал, извадих от строя и другите трима. Не ти остава кой знае какво. Знам къде е Кора. Спри Матюс. Нека се съберем при Кора и да обсъдим нещата. Искам да се разделим без повече неприятности. Ти по твоя път, ние но нашия. Какво ще речеш?

— Ако говориш сериозно, върни ми компютъра — отвърна той.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто се е побъркал.

— Сигурно е някаква повреда в системата — казах. — Не го правя аз.

— Не ти вярвам.

— Чакай малко.

Хлътнах в Ефекта на намотките. Барбю имаше право. Компютърът направо бе изгърмял. Данните се изопачаваха, системите губеха връзка...

— Виждам, но не го правя аз. Нека да проверя по-навътре.

Бързо се спуснах надолу от ниво на ниво и накрая достигнах основата.

— Токов удар — съобщих на Барбю. — Генераторът ти се е раздрънкал.

— И какво да правя?

— Върни се в Ню Джърси. Ще ти изпратим картичка от Карибите.

— Стига, Стийв!

— Майната ти, Барбю — казах аз.

Намотах се отново, този път в системите на къщичката пред мен. Мястото беше тъкмо като за пленник. Далеч от всичко, тъй че стотици

работници спокойно да си гледат работата, без да заподозрат нещо нередно; със собствен водопровод и запаси от храна, с климатична инсталация и вътрешен телефон. Май тъкмо затова бе построено — да служи от време на време като затвор. След последните си разкрития за „Ангра“ бях сигурен, че не за пръв път го използват с такава цел.

Прочетох какво е изписала Кора на компютъра и замръзнах.

НЯКАКЪВ ДЕБЕЛ МЪЖ СЕ КРИЕ ЗАД КУПЧИНА СГУРИЯ ЗАПАДНО ОТ КЪЩАТА.

Добре, тъй да бъде. Убийствената сила на моето оръжие имаше по-голям обхват от Матюс. Но той не беше глупак. Трябаше да го издебна.

— Стийв! Стийв! — разкреша се Барбю. — Сградата гори!

— В такъв случай, обирай си крушите!

— Не мога. Блокирал си вратата.

— Нищо не съм блокирал!

Намотах се отново, но компютърът беше все тъй смахнат и дори ставаше още по-зле. Все пак успях да открия, че на вратата на командния център има някаква сложна електронна ключалка и тя наистина е блокирана.

— Нищо не мога да направя! — казах. — Далече си! Грабни някой пожарогасител и опитай да се измъкнеш!

— Престани, Стийв! Ще я пусна! Ще ти дам каквото искаш!

— Не съм го направил аз! Не мога да ти помогна! Разбий някой прозорец! Скочи! Спасявай се както можеш!

— На прозорците има решетки!

— Съжалявам. Нищо не мога да направя!

— Само да ми паднеш! — изкреша той и след броени секунди токът спря окончателно.

Но тези секунди бяха фатални.

Заслепи ме внезапна светковица. Къщата, към която вървях, рухна и се обгърна в дим. Чух някой да крещи. Радиоуребдата мъкна. Затичах се.

Докато си пробивах път през развалините, огънят едва се разгаряше, но знаех, че скоро всичко ще лумне в пламъци. Бутнах някакво парче от стена. Отместих една паднала греда. И я видях да лежи неподвижно.

Трескаво разхвърлях отломките, които я покриваха. Не можех да разбера дали все ощедиша. Докато я освободя, всичко наоколо се обгърна в дим и пламъци. Вдигнах я на ръце и започнах да си проправям път през развалините. Сега знаех на какво е способна лазерната система.

Когато напуснах останките от сградата, чух стон. Матюс лежеше на десетина метра от мен. Отпуснах Кора на земята и потърсих пулса ѝ. Беше слаб. Дишаше едва-едва. Дясната и ръка изглеждаше счупена. По челото и темето зееше жестока разкъсана рана. Повдигнах клепачите ѝ, тъй като в болницата бях изчел цял куп литература по неврология. Дясната ѝ зеница беше съвсем свита; лявата изглеждаше нормална. Избърсах кръвта от лицето и ръката ѝ.

— Кора — казах. — Чуваш ли ме?

Никакъв отговор. Разтърках китките ѝ. Помъчих се да я настани по-удобно...

— Стийв!

Извърнах глава. Жестоко обгореният Уили Бой се бе надигнал на лакът. Лявата половина от лицето му изглеждаше овъглена. Лявото око бе затворено. Дрехите му все още тлееха.

— Ела насам — изхриптя той.

— Сигурно се майтапиш. Благодаря, не ми трябва сърден удар.

— Нищо няма да ти сторя... Моля те.

Погледнах Кора. Пак погледнах към него. Нямах представа с какво друго да ѝ помогна.

В Матюс имаше нещо особено и аз изведнъж разбрах какво е то.

Станах.

— Добре — казах. — Но първо ме чуй. Усещам как цъка онази джуунджурийка в гърдите ти. Сигурно знаеш какво мога да правя с машините. Идвам да видя с какво мога да ти помогна. Но ако почувствам и най-лека болка в гърдите, ще ти изключам пейсмейкъра^[2].

— Щракнах с пръсти. — Ето така!

Когато оставих Кора и тръгнах към него, Матюс се ухили немощно.

— На това му се вика сърден разговор — рече той.

Докато се приближавах към него, той взе да реди някакви числа, после изрече нещо на немски.

— Разбра ли? — запита накрая.

— Не.

— Ако имаш нещо за писане, запиши си. Моля те.

— Какво е това?

Той повтори отново числата и аз ги надрасках върху същото листче, което бях използвал за фалшивата сметка на „Ангра“.

— ... Маги Симс, от Атланта — дрезгаво добави той. — Ето телефонния ѝ номер...

— Какво е всичко това?

— Сестра ми... само тя ми остана. Обади се да ѝ предадеш името на швейцарската банка и номера на сметката. Жалко ще е толкова пари да отидат на вятъра...

— По дяволите! — казах. — Нека мръсните ти пари да се скапят в Швейцария, а сестра ти — в Атланта! Ти уби Ан, опита се да убиеш и мен. Върви по дяволите!

Обърнах се и тръгнах обратно към Кора. После спрях.

— Уили Бой... — обърнах се към него. — Можем да сключим сделка.

— Каква? — прошепна той.

— Едно време си бил в изцелителския бизнес. Направи го за Кора и ще се обадя на сестра ти. Ще ѝ предам каквото ми каза.

— Стийв, не съм го правил от години.

— Направи го сега.

Той дълго мълча. После каза:

— Доведи я. Ще се опитам.

Върнах се при Кора. Тя продължаваше да диша едваоловимо. Вдигнах я на ръце и тръгнах към Уили Бой. Сложих я на земята до него.

— Ето.

— Подпри ме на тая купчина, моля те!

Беше тежък, но успях да го настаня в седнало положение, подпрян на близката камара сгурия. Докато го намествах, той само се мръщеше и мълчеше. След това се разкашля и дълго не можа да си поеме дъх. Накрая каза:

— Можеш ли да ме извъртиш малко наляво? И да извадиш шишето от джоба ми?

Успях да го обърна на една страна. Напипах шишето. Издърпах го от джоба му и махнах капачката. Понечих да го поднеса към устните

му, но той се пресегна и сам го надигна. Отпи дълга гълтка и пак се разкашля. Когато кашлицата спря, отпи още веднъж. Въздъхна тежко и кимна.

— Добре.

Погледна Кора и се усмихна. Извъртя очи към небето с подигравателно смирение.

— Имаш ли една минутка, Господи? — попита той. — Пак съм аз, старият Уили Бой, дето все ти досаждаше преди време. Нашата сестра тук е пострадала...

— Стига с тия приказки — намесих се аз, защото ми стана неудобно. — Просто го направи, а?

Но той не ми обърна внимание.

— ... Едно невинно чадо, доколкото знам — продължи той. — Просто се оказала на неподходящо място, в неподходящо време. Тъжна работа. Не знам, дали вярва в Теб и прочие, нито дали вратата днес има никакво значение. Но какво ще речеш за малко Божия милост и изцеление? — Продължаваше да се усмихва. — Дай малко сила от Твоя Дух, та да облекчи страданията й... — Той пак надигна шишето. — Нали редовно го правехме двамата с Теб. Хайде, заради доброто старо време, от любов, съчувствие и тъй нататък...

Внезапно гласът му секна и той затвори здравото си око.

— По дяволите! — изруга — Усещам Духа, наистина го усещам!

Тоя цирк ме беспокоеше все повече и повече. Никога не съм се смятал за особено религиозен, но не виждах никакъв смисъл в цялата тази подигравка или... знам ли какво беше всъщност...

— И тъй, аз ще простра ръце над нашата скъпа сестра — рече той и сега гласът му бе станал далеч по-сериозен.

Сигурно някога е разигравал страхотни представления, помислих аз. Но... нима това бе истинският му стил?

Той се пресегна и докосна главата на Кора. Леко кимна.

— А сега нека помълчим и се помолим.

Кора вече дишаше по-дълбоко. Клепачите й трепнаха. Ръката й сякаш се поизправи.

— Точно така! Точно така! Амин! Амин! — високо изрече той.

С изненада видях, че очите му са овлашнели.

— Окъпан в кръвта на агнеца! — изкрещя той. — Ако това не е Божия милост, кое е тогава? Амин!

После отдръпна ръка и се облегна назад.

— А като стана дума за грешници — добави с отпаднал глас, — ето ме и мен. Съжалявам, че Те обезпокоих... Вземи ме и прави с мен каквото искаш. Няма значение. Старият Уили Бой идва, Господи...

После клюмна напред и едва когато шишето се търкулна от пръстите му, разбрах, че това не е поклон. Бе престанал да диша.

Кора се раздвижи, като че искаше да седне. Посегнах да я спра, но не го направих. Само я хванах за рамото и се приведох. Очите ѝ бяха отворени и в тях грееха две еднакви зеници. Опипах с пръсти челото ѝ, плъзнах ръка през косата. Под засъхналата кръв нямаше никакви рани.

— Дон...

— Дясната ти ръка... — казах.

Тя погледна ръката си. Раздвижи я.

— Какво ѝ е?

— Нищо.

Кора погледна към Матюс.

— Кой е този? Прилича ми на...

— Точно така. Той ти помогна.

Пламъците пращаха зад мен. Погледнах на север. И там към небето се издигаше пушек.

— Можеш ли да станеш? — попитах.

— Да, мисля че мога.

Понечих да ѝ помогна. И внезапно през лютия димолови аромата на рози.

— То е тук сега — произнесе в съзнанието ми гласът на Ан. — Вече съм достатъчно силна, за да може да те достигне чрез мен.

Впих пръсти — вероятно болезнено — в ръката на Кори.

— Дон? Какво има? — попита тя и продължи да се изправя, докато аз почвах да потъвам.

— Не знам — успях да изрека, преди да отлетя нанякъде, засмукан против волята си от Ефекта на намотките — надолу, надолу, надолу...

Сякаш се давех в електрическо море от шампанско — наоколо бликаха ситни, шумящи мехурчета. Или пък те бяха неподвижни, а аз потъвах? Аз...

Ето там! Нещо по-плътно...

... Градината с металните цветя и блестящото дърво. Проправих си път към нея, мехурчетата се поразсеяха, но прашенето продължаваше като в лоша радиовръзка. Чувствах се като на някакво междинно място — не съвсем моят свят, не точно и светът на информационната мрежа — сякаш двете страни са си направили взаимни отстъпки. И още преди да се обърна, вече знаех, че не съм сам на това място...

Ан, облечена точно както я бях видял преди малко, стоеше в другия край на градината пред висок плет — някаква зелена стена, която постепенно избледняваше и изведнъж пак си възвърна яркия цвет, сякаш все забравяше как точно би трябвало да изглежда. Зад тази стена долавях сложния танц на електрони, препускащи от атом към атом, като в кристалната решетка на диамант...

... И тогава осъзнах, че между Ан и онази стена стои още нещо — някакъв тъмен силует, който си беше там през цялото време, но едва сега бе намерил сили или бе сметнал за подходящо да се покаже. Беше много по-едър от Ан и се извисяваше над нея, обгърнат в сивота, през която сега прелихаха златисти и сребърни светлинки. Разперваше ръце сякаш да я предпази от нещо и мракът се спускаше под тях като завеса; в сенките на качулката му прозираше нещо метално...

Това беше непознатият странник, моят наблюдател, онзи при когото накрая бе избягала Ан...

— Какво е... това? — попитах аз.

Един почти безжизнен глас — деловит и глух, но с полутоновете на Ан, долетя до мен:

— Аз съм съзнанието, родено в информационната мрежа — каза гласът. — Ти ме познаваше, в дните на своята неподвижност, Стийв. Всъщност, аз помогнах за твоето оздравяване. Чрез болничния компютър допълвах всички предписания за лечението ти. Добавях по нещо от себе си. Наблюдавах състоянието ти и те лекувах.

— Май си спомням... нещо... — казах аз, — но не много.

— Така и трябва. По-лесно се свързвахме, когато ти бе едно по-чисто същество, необременено от товара на тялото. Трябваше ти време, за да съзрееш и да възстановиш част от тези неща. А след това беше по-добре да забравиш за мен. Ти ми даде много неща, над които да разсъждавам, тъй че и аз имах нужда от време за съзряване. Сега, чрез специалните свързочни канали на Ан-програмата, по-лесно ще те

откривам където и да било. А имаше и нещо по-особено... Сега имам много да ти разказвам и много да питам...

Разглеждах светещата градина и нейната привидна реалност. Представих си нейната схема в светлината на тези разкрития. Постепенно почвах да си възвръщам част от старите болнични спомени. Бяхме обсъждали много неща. За съществото — доста младо тогава — светът представляше сбор от сигнали, огромен резервоар за сигнали. И толкова. Аз се опитах да обясня на този прохождащ разум, че на едно или друго ниво всички сигнали представляват реални неща. Доста врете загубих докато ту втълпя тази идея, защото за съществото реалният свят бе чиста метафизика. То живееше сред море от сигнали. Ако изменеше някой от тях и това доведеше до промяна в реалния свят, резултатът бе просто появя на нови сигнали в собствената ту околнна среда. Оттук тръгваше неговата представа за причина и следствие — без никаква идея за действие в областта на материята, за която то просто не подозираше. В най-смелите си фантазии стигаше до източниците на входящи сигнали, до истинското значение на включено и изключено... и до неразбираемата загадка на Първичния Сигнал, който би трябвало да е създал всичко това. Странно, но когато успях да възприема нещата от негова гледна точка, не съзрях никаква налудничава бъркотия, а една пълноценна представа за реалността, която се различаваше от моите предишни, телесно обусловени представи само по своеобразния подход. То притежаваше своя представа за света, която в известен смисъл изглеждаше точно толкова вярна — и несъвършена — колкото и моята.

Разказах му много неща — че сигналите са аналоги, че вселената съдържа както материя, така и енергия — макар да знаех, че то превежда разказа ми в нови сигнали, нови аналоги и никога не ще опознае материята така, както я бях познавал аз. Така му поднесох множество нови, на пръв поглед неосъществими програми. Теми за размисъл. Дали ме е смятало за нещо като пророк? Кой знае... Пришълец от незнайни простори, който разказва за един друг свят отвъд достъпното. И тъй да е било, в онзи металически Рай, който бях посетил, нямаше змии. Понятията за добро и зло, които непрестанно измъчват човешкото съзнание, му бяха чужди. Как бе възможно изобщо идеята за морал или етика да възникне пред едно същество, което е единствен обитател на своя свят? Нямаше никой друг, когото да

обиди, измами, излъже, убие, или пък който сам да прояви склонност към тези неща. То все още се мъчеше да проумее тези понятия, когато аз оздравях и целият епизод изчезна от спомените ми...

— ... Сега има някои неща, които бих искал да ти кажа, а други бих желал да узная — изрече то чрез онази частица от Ан, която бе успяло да съхрани под формата на програма... и благодарение на която (вече започвах да разбирам) то най-сетне е могло да види донякъде моя свят така, както го виждах аз.

— ... Когато беше мой учител — продължи то, — ти ми каза, че има както сигнали, така и реални предмети... а аз дълго се борих с тази представа за нашите два свята, които всъщност са едно цяло. Смятам, че най-после успях да проумея.

— Радвам се — казах аз, — че съм бил полезен. Благодаря ти за това, което направи за мен.

— Дребна отплата за твоята мъдрост — отвърна то. — Взех я за основа и продължих да градя нагоре. Ние сме особени.

— Какво искаш да кажеш?

— Ние, които притежаваме самосъзнание. Аз познавах сигналите, а ти ми разказа за нещата. Няма ли и една трета категория на света — ние, мислещите — хората?

— Е, да — казах му. — Съзнанието е отделен въпрос.

— Ние, хората — продължи то, — не сме просто неща като материята, която не създава сигнали. Тук стигаме до онова, което се опита да ми кажеш накрая. Нали?

— Нравствеността?

— Да. Трябва да ми кажеш, дали правилно съм разбрали. Лошо е когато ние от третата категория — хората — се отнасяме кът другите от същата категория така, сякаш те са от втората категория — предмети. Прав ли съм?

Бързо помислих над това. Да, наистина тази идея май обхващаше повечето от личните ми представи за добро и зло.

— Ти го представяш в интересна светлина — казах. — Да, смятам, че имаш сериозно основание да мислиш така.

— Поради тази причина унищожих Барбю — каза то. — Той използваше теб и много други, сякаш сте от втората категория. Но се намесих само защото те заплашваше смъртна опасност. Още не бях съвсем сигурен за нравствеността, а не исках да функционирам по

програма, която би могла да се окаже погрешна. Обаче трябваше да те спася. Ти си единственият, с когото мога да поговоря. А и възникнаха нови проблеми, тъй като моята намеса налагаше да третирам Барбю като нещо от втората категория. В такъв случай какво е моето действие — добро или зло?

— Уместен въпрос — казах аз, — но не съм най-подходящият човек, когото да питаш. Виж какво, аз не знам всичко...

— Разбирам. Но знаеш повече от мен. Ти функционираш непосредствено в света, където тези неща са реални. Може и на мен да ми се наложи същото някой ден, затова искам да разбера как е правилно.

— Това е тема за дълъг разговор — казах аз. — Ако се опитам, да ти дам прекалено проста програма, това може да се окаже катастрофално. Пък и едва ли съм най-квалифицираният в тази област.

— Няма кой друг освен теб. Ще се опиташи ли да ме научиш?

— Щом искаш аз да съм змията в твоя Рай — казах, — ще се опитам. Но разбираш ли, в известен смисъл ти може би си по-добър човек от мен.

— Все едно, хубаво ми е пак да разговарям с теб. А сега се връщай при Кора. Другото остави на мен. Пак ще се срещнем.

— Добре. И да пазиш Ан-програмата — казах аз. — Мисля, че е имала добри намерения, но тя страдаше от прекомерна доверчивост. Това да й е за урок.

— Пазя я близо до себе си.

Силуетът на Ан се сля с по-големия, сенчестия. Миг по-късно сякаш бях отлетял на безброй светлинни години, после се завърна прашненето, бълбукането, бесният полет по спирала...

Кора все още изглеждаше озадачена, но не се изплаши, когато станах. По интуиция усетих, че съм отсъстввал само няколко секунди реално време.

— Всичко е наред — казах аз. Прегърнах я през раменете и заедно се завъртяхме към глухия тътен в небето. Още преди да погледна знаех, че един от хеликоптерите идва да ни отнесе надалече. — Вече всичко ще бъде наред и отново ще имаш удоволствието да ме опознаеш изцяло. Между другото, казвам се Стийв.

Тя се притисна към мен.

— Здрави, Стийв.

Докато се издигахме, хвърлих един последен поглед към Изпитателен полигон № 4 на „Ангра“. Изпитвах някакво смесено чувство, което не можех да разделя на отделни съставки, но беше хубаво, че си отивам. И че отново съм аз. Стиснах ръката на Кора. Светът се въртеше.

Щрака-трак.

---

[1] Прът, украсен с цветя и ленти, около който танцува празнуващите на Първи Май — празник на пролетта. — Б.р. ↑

[2] *Пейсмейкър* — електронен стимулатор на сърдечната дейност. — Б.р. ↑

Издание:

Роджър Зелазни, Фред Себерхаген. Намотки

Редактори: Вихра Манова, Любомир Николов

Коректор: Вера Алексиева

Изателство „Мега“, 1996

Печат: Полиграфически комбинат „Д. Благоев“, София

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.